

Мелодията многолика на съдбите разнородни се носеше из необятността във всичките си цветове. Както винаги.

Сега тя вилнееше като буря из съзнанието човешко на красивия млад мъж и онази навеки обвързана с него душа - душата на неговата незаменима любима.

Той знаеше, че бе поел по този път *заради нея* – тя се нуждаеше от него, от близостта на цялата му, споделена с нейната, същност. Не му го бе казала на глас при последната им среща, но мъжът... знаеше. Дори без да разграничава в ума си някакъв ясен спомен за тази въпросна среща – една от многото неповторими такива помежду им – той някак *знаеше*.

И ето – величественото очертание на стария замък, в който се намираше *тя*, отведнъж се изписа пред очите му сред мрака на горите и заснежените възвишения. Мъжът, потрепващ от шеметно вълнение, стигна с колата си до там. Спря превозното средство точно преди дървения мост, отвеждащ към предната порта – то нямаше как да премине безопасно по тази конструкция, затова водачът реши да скъси разстоянието до входа ходом. Излезе и пристъпи сред недокоснатите снегове.

Визията му бе на много красив мъж, може би на тридесет и няколко години. Висок, строен, с къси, вълнисти, русоляви коси и изразителни сини очи, облечен с дънки, дебела блуза и ботуши, а най-отгоре – дебел кожух от неестествена материя. Но дори с тази връхна дреха му бе студено – снежната виелица наоколо поначало си създаваше натрапчивото усещане за зрелищна безпощадност и бе същинско чудо, че колата изобщо бе успяла да си проправи някакъв път до тук.

Младият герой, обгърнат от тези вилнеещи в своето царство снегове, притича до надвеса при голямата порта на крепостната стена. Усети завет, макар и виелицата да продължаваше да го удря в гръб. Усети и топлота, когато положи ръцете си на дървените врати - дори можеше да се закълне, че за миг пръстите му физически бяха уловили някакво равномерно туптене отвътре. Като туптенето на сърце.

Портата ли бе, замъкът ли... но точно тогава някой проговори на мъжа с тих и някак механично студен глас:

- Кой си ти?

- Странник съм... Далечен странник, който търси своята любима и *знае*, че тя е тук, в този замък... - човекът подчерта думата 'знае'. Сетне отговора му прерастваше в чувствен кратък монолог – Ала почакай... дали наистина аз съм странник след като *тя, любимата ми*, вече се намира тук, в най-високата кула? Та ние с нея сме едно цяло дори когато сме далеч. Дали съм наистина непознат или пък съм пътник, който просто идва да открие другата част от себе си на правилното място, в правилния ден, час... в правилния мимолетен миг?

Механичният глас го изслуша и не отговори веднага. Чак след секунди рече:

- Може би. Ти вероятно си знаеш най-добре. Отговори ми тогава друго. Как е твоето име, страннико... пътнико...?

- Казвам се Трой.

- От къде си, Трой? Къде е родното ти място?

- Там, от където идва и името ми - от Троя.

- А твоята любима? Тя как се казва?
- Селесте – да произнесе това прекрасно име, което означаваше тъй много за битието му, осени тялото на премръзналия мъж с блажена топлина.

- А тя от къде е?
- От Древен Рим.
- Дълъг път сте извървели вие двамата, за да стигнете един до друг – констатира гласът.

- Дълъг... и незабравим – въздъхна човекът в захласнатата си вглъбеност из вселената на спомените.

- Кажй ми, Трой... когато откриеш твоята Селесте тук, в този замък, ще бъдеш ли щастлив?

- Мога ли да не бъда щастлив, когато съм с нея? Когато аз и тя дишаме един и същи въздух, бил той топъл или студен. Когато пръстите на ръцете ни се докосват. А погледите ни се съзерцават в захлас. Ах, винаги е било така и винаги така ще бъде... напук на ветровете и бурите, виелиците и стихииите. Аз и Селесте винаги ще намираме начин да бъдем щастливи, защото ще сме заедно.

Ново кратко мълчание. После - тих отговор от механичния глас:

- Щом е така... нека тогава опитае да ви съберем. Но преди това – един последен въпрос, Трой. Сигурен ли си, че тя наистина е *тук*?

Русокосият мъж си пое дълбоко въздух. Мисълта за Селесте пак го накара да се усмихне леко.

- Да. Сигурен съм.
- В такъв случай нека по-скоро разберем дали си прав – рече другият глас и отведнъж големите, тежки дървени врати на крепостната стена се отвориха пред странника-пътник.

Героят пристъпи напред – все тъй трепетно, както и до сега. Премина през двора и стигна до същинското монументално здание – замъкът. Този път портата бе отключена и мъжът я отвори навътре със собствените си сили.

Първите няколко крачки из тихата тъмнина го накараха за първи път да настръхне без да може да си обясни защо. Интериорът на старинната постройка изглеждаше колкото автентичен, толкова и страховит с тази своя детайлна автентичност – и по-скоро с мракът, студенината и натежания полъх на прах и мухъл, създаващи впечатлението, че това място е било изоставено много, много отдавна.

Изоставено, но и идеално запазено – до най-малкия детайл. В това Трой се увери със собствените си очи, когато запристъпва нагоре по увъртяното стълбище, отвеждащо към кулата, накъдето го водеше в сърцето му – там, където се намираше Селесте. По стените бяха изрисувани какви ли не внушителни картини и символи – както букви и числа от всевъзможни езици и култури, така и разнородни изображения на хора и животни, феи и вещици, чудовища и зомбита, русалки, динозаври, летящи супергерои и чудати извънземни, удивителни божества... и още... и още...

Ясно се различаваха и ликовите на хора, които героят познаваше, включително и вълшебните главни герои от познати приказки. Като измежду изображенията на прегърнати влюбени като Красавицата и Звярът и Пепеляшка и нейният Принц се забелязваха и ясно очертаните образите на други двама, които винаги притежаваха силата

да пораздат по-силна емоция у Трой. Двама от най-големите вдъхновители в живота му - неговите баба и дядо.

Ах, тъй много години минаваха и тъй много истории се разказваха из познатия свят и непознатите други светове и космоси... но някои неща си оставаха трайни. Като тях.

Със сладката идея за своите тъй обичани роднини и още по-сладката такава за любовта, която той и неговата Селесте споделяха и от своя страна, Трой неусетно достигна и до върха на кулата. Друг навярно би се уморил след толкова много стъпала, но не и той – не и тук, в този замък и в тази кула...

Ала малко преди да е стигнал до последните врати, през които му се налагаше да премине, за да открие нея, любовта на своя живот, мъжът изведнъж се спря. С единия крак на едното стъпало, а другия – на следващото – той се извърна настрани, към прозорчето, през което виелицата влизаше и в замъка. Беше убеден, че сякаш току-що там се бе появил някакъв... проблясък.

Със затаен дъх мъжът отиде да надникне навън – към изящната прелест на смрачената заснежена околност, из която всъщност... наистина проблесваше някаква светлинка. Носеше се като сияйна, галантна фигура извън огражденията на крепостната стена. Танцуваше – тъй грациозно, тъй заплениващо... А докато я гледаше Трой се чувстваше лудо влюбен.

Влюбен в нея – в неговата любима Селесте, която, както изглежда, не беше в кулата... а беше навън.

- Не... не може да бъде... - каза си на глас мъжът, премигвайки. Неспособен бе да откъсне своя омагьосан поглед от нея, затова се раздвижи чак когато тя и нейният танц се отнесоха нейде настрани и ненадейно изчезнаха сред тъмнината на горите. – Тя... тя е в кулата... Знам го...

Вдигна премрежените си очи натам – към онази врата, която го зовеше. Но за първи път той не бе съвсем сигурен в замисъла на този зов.

Все пак изкачи и останалите стъпала в тази посока. Макар и разкъсан между кулата от тази страна на крепостната стена и заснежените пътеки от другата, между земята и висините, Трой вярваше, че пътят му до тук горе не е бил напразен. Още го усещаше – че тя беше *тук*. Макар и някак да беше и... *там*.

Отвори вратите бавно, трепетно. А щом пристъпи навътре ахна прехласнат.

Кръглата зала на върха бе като шедьовър на изкуството. Но не само заради спиращата дъха атмосфера с големи колони при прозорците и подкрепения от тях просторен купол, отвсякъде украсени с какви ли не изрисувани и майсторски изваяни изображения. Нито пък само заради забележителната мозайка на пода, която представяше сцена между два преплели телата си кентавъра с разлистена оранжева роза помежду им.

А най-вече заради Селесте...

Да, той можеше да я види там, на един пиедестал в средата на залата, зад овална стъклена преграда. Права и чудно красива, с коси дълги, руси, повяващи се нежно назад; фигура фина, гола, женствена; устни червени като кръв, изписани прелестно на лице бяло като снеговете, нахлуващи и тук през прозорците...

А очите ѝ – затворени.

Хипнотизиран от това великолепиe, което никога не остаряваше, Трой не се осъзна как ходилата му го поведоха развълнувано към нея. Докато правеше бавните си крачки нагоре по стъпалата, той прошепна:

- Не бях подлъган от своя усет, прекрасна моя Селесте... Не бях... и ето – ти и аз сега сме тук. Заедно.

Щом стигна до стъклената преграда Трой първо пожела да я разбие, но се възпря, уплаши се да не одраска дори и леко тъй безценното изящество, която погледът му съзерцаваше развълнувано. Затова просто положи ръцете си на стъклото – както го бе сторил и долу, на първата порта. Което някак и тук се чувстваше като достатъчно.

Селесте отвори очи бавно, с проблясък в тъй нежните сини ириси, които по рождение притежаваше. Лека, блага усмивка украси тъй нежното ѝ лице – а миг по-късно тази усмивка вече бе на дъх разстояние от разтрепераните устни на Трой.

Той и тя усетиха целувката си въпреки преградата помежду си. Нима можеше да бъде иначе?

Усетиха и допира на ръцете си. Неговите силни, мъжествени пръсти, които той внимателно, но и пламенно прокара по изтънчената талия на своята любима. И нейните крехки, женствени такива, които първо се вкопчиха в гърба му, а после се спуснаха и надолу, премахвайки магически всяка дреха и от неговото тяло...

Тъй чаровно възхитителна бе картината на тези две влюбени души, преплитащи се в едно цяло...

Докато мелодията на нова песен не ги прекъсна.

Стара, също някак омагьосваща песен от началото на двадесет и първи век. Колкото силна, толкова и ледена. Обаятелно задълбочена и футуристично електронна. Тайнствена наслада и коварна отрова в едно...

Съпроводена от тих, механичен глас – същия онзи от при портата:

- Докосвай я... Целувай я... Потапай се в нея и ѝ позволи и тя да се потопи в теб... Но накрая отново отговори сам на себе си, Трой. Сигурен ли си, че тя наистина е *тук*?

Мъжът на пиедестала отвори рязко очи и се отдръпна от своята любима. Или от това, което всъщност той сега обозряваше срещу себе си.

Коси руси, но къси, вълнисти. Очи сини, но други, различни. Тяло бяло, голо, ала мъжко. С лице облещено, озадачено.

Трой вече не виждаше Селесте, а себе си. И по-скоро не съзерцаваше *телесната* Селесте, която само до преди секунди се бе намирала в обятията му... а собствения си лик.

- Не... Това не може да е истина... - вгълбен в своето отражение в това своеобразно огледало, мъжът започна да клати глава нервно, объркано. – Тя *наистина* беше тук. Беше тук... или може би...

Извърна своя проблясващ, изпълнен с тревожни съмнения поглед към единия от най-големите прозорци измежду колоните. Вилицата се превръщаше в по-жестоката от всякога, а несигурността – по осезаема там, в душата му.

- Какъв е твоят отговор този път, Трой? – заговори отново механичният глас – Сигурен ли си, че тя наистина е *тук*?

Глас, в който се усещаше някакво възтържествуване. Но и интерес – интерес на притежателят му да чуе следващите думи на голия мъж пред огледалото.

А Трой – той наново погледна към отражението пред себе си. Сбърчи чело и повторно сложи ръцете си на стъклото, мъчейки се пак да съзре там *нея*, а не себе си... но макар и да не успя, изведнъж погледът му проблесна щастливо. Тънка, едвам забележима усмивка се появи на неговото лице, когато душата му все пак... намери някакъв отговор.

- Да. Тя е тук. Но и не само тук.

Мелодията заглъхна. Механичният глас не отговори повече. Миг по-късно виелицата стана толкова неудържима, че обгърна всичко из залата, включително мъжа.

Но той още бе усмихнат. А нарастващият огън у него – мощен, неукротим, способен да противодейства на снега и да го превърне в пролетна роса, в лятна трева, във феерия от есенни листа... и после пак в снежинките на красиво люта зима.

Сезони, преплитачи се из нишките в съзнанията на две навеки влюбени души. Души, които сега пееха приказно:

*Ще бъдем ний там, в онази вселена
Той – несломим, тя – несломена
Дали някога, дали сега, дали в животът пред нас
Ти ще бъдеш ти, аз ще бъда аз...*

И тъй тези двама влюбени намериха някаква надежда там, в искрящия кръговрат на своите минало, настояще и бъдеще, които някак се явяваха техни спасители.

Но колко дълго миналото, настоящето и бъдещето можеха да поддържат силни две безсмъртни човешки съдби?

2

С полупритворен, премрежен поглед, Трой гледаше отнесено в една точка - произволна, вероятно незначителна.

Едва преди миг се бе отнесъл ненадейно нанякъде - тук, пред входната врата на къщата в старото имение на родителите си в американския град Уест Порт. Миг... или два... а може би три....? Героят сам не знаеше отговора – също както не можеше да си обясни какво точно бе завладяло ума му.

Също толкова неусетно мъжът изведнъж се откъсна от това състояние. От раз се върна в предходното си бодро, приповдигнато настроение, в което се бе намирал при първите стъпки по пътеката към входната врата на някогашния си дом. Запремигва, поклати глава и вдиша от въздуха на лятото – горещ и потапящ в морна жега облеченото му само с тениска и къси панталонки тяло. После се усмихна позитивно и хвана отново куфара си. Без да звъни направо натисна дръжката на вратата и влезе навътре с него.

Завръщането в уютния, изискан дом, в който някога бе прекарал някои от най-хубавите си младежки години, разбираемо му навяваше усещането за носталгия. Емоция, която изпълни душата му за секунди... преди ненадейно други чувства да го накарат да се спре на едно място и да се усмихне широко, с присвита вежда.

Щом пристъпи в инак модерния и стилно подреден, но понастоящем напълно преобърнат хол, Трой завари там едно момче - добре изглеждащ висок тийнейджър с дълги

почти до раменете кестеняви коси. Тъкмо избутоваше купчина червени пластмасови чашки в чувал за боклук под звуците на умерена рок песен. Беше облечен с развлечени домашни дрехи, а изцъкленият тъмнозелен поглед, който изведнъж метна на спонтанно появилия се само подсказа допълнително, че изобщо не бе очаквал да го види.

- Трой!? Не знаех, че си се върнал в града...

Другият мъж, все тъй подсмихнат, остави куфара при масивната колона отстрани и пристъпи към по-младия. Огледа се.

- Личи си ти, че не си ме очаквал, братчето ми. Голяма веселба е паднала предната нощ, а? – Метна един поглед и към разляната бутилка уиски на пода, откъм която се носеше твърде остър аромат, за да бъде сбъркан.

- Готово, Кейлъб. Погрижих се за поразията в кухнята - ненадейно този равен, спокоен мъжки глас се чу откъм вратата за съседното помещение. Още преди другите двама да са се извърнали в посока на него, притежателят му се спря на едно място и допълнително отбеляза - А, Трой. Пристигнал си.

Имаше визия на привлекателен, строен мъж. Гладко избръснат, с къса руса коса и очи морско сини и тъй изразително изписани, че всеки вторачен се в тях би почувствал въпросния индивид като един някак нетипично магнетичен човек.

Но всъщност той дори не беше човек - както и самият Трой констатира в следващите си думи Кейлъб:

- И като гледам си викнал дори семейния робот, за да ти помогне да си покриеш следите. - погледна към другия русокос в стаята - Здравей, Уилям.

- Здравей, Трой - реалистичният хуманоид кимна почтително и се усмихна на по-големия брат, чийто тон, въпреки всичко, звучеше приповдигнат.

- Аз... ами... - запелтечи междувременно Кейлъб, като се почеса зад врата и прехапа устни, но преди да е измислил каквото и да е оправдание, Трой го прекъсна:

- Внимавай какво ще кажеш. Имаш право да мълчиш. Всяка една твоя дума може да бъде използвана срещу теб при измислянето на наказание.

Поддържаната шеговитост в неговия изказ вероятно говореше, че все пак Трой не беше ядосан. Скоро той дори се спря пред другото момче и го прегърна, потупвайки го по гърба, в отговор на което получи същото.

- Ех... дали трябва да се радвам, че точно *ти* ме хвана в крачка, а не родителите ни? – въздъхна тогава Кейлъб и се приведе към друга купчина пластмасови чаши, които избути в чувала за боклук. – Имам предвид, че... мама и татко са свикнали с моите щуротии... а с теб не сме се виждали на живо от доста време и не се знае колко суров може да си станал през това време, големи ми братко.

- Аз – суров? – засмя се Трой и дори се приведе, за да му помогне в почистването. – Не ще ме видиш често такъв. – после все пак добави, отново с присвита вежда – Разбира се, това не значи, че ще ти се размине наказанието. Нито издаването пред родителите ни.

- Които, както изглежда, и този път са се погрижили да не ми оставят и цяло едно денонощие без някой да ме надзирава. За което пък някои други явно са знаели, но не ме предупредиха навреме - метна един несериозно намръщен поглед към робота, който, от своя страна, отвърна:

- Съжалявам, Кейлъб. И ние, изкуствените интелекти, имаме някакво вградено възприятие за правилно и неправилно в базата си данни. Затова родителите ти по един или друг щяха да разберат за купона ти - от мен.

- О... благодаря! - засмя се иронично момчето.

- А сега, ако ме извините, трябва да се кача да върна реда и в тяхната стая след интимните актове, които снощи са се провели там - каза Уилям, отново приведе леко глава и се обърна.

Качи се по стълбището, а междувременно, Кейлъб се плесна по лицето отчаяно. Още преди присвилият за сетен път веждата си Трой да е реагирал на чутото, тийнейджърът побърза да уточни:

- За това последното не знаех, кълна се! А и да знаех... живеем в 2065-та година! Дивият купон си е див купон, нали схващаш, братко? - не забеляза думите му да са били приети насериозно от Трой, затова отново премина в друг режим - Пък и нали знаеш, че не бих си и помислил да се захващам с такова нещо дори и за едната си свободна нощ в този дом ако родителите ни си бяха направили труда да ме уведомят, че са ми пратили надзирател...

- Очакваше, че просто ей така ще си заминат на околосветско пътешествие с новороденото ни братче и ще зарежат трайно другия си по-млад син, тийнейджъра, сам самичък в огромното имение? - засмя се Трой и поклати глава. - Дори и без да познава твърде отблизо Джейкъб и Вивика Годхънт, всеки човек ще знае, че това никога не би било опция при отговорни хора като тях. Мен ако питаш, достатъчен бонус са ти дали като след отпътуването си вчера са те оставили цяла една нощ сам в къщата.

- Все едно пък в квартала не съм постоянно обграден от какви ли не други роднини и близки приятели, които биха им послужили за надзиратели. - Кейлъб махна с ръка. - Но предполагам, че да ми дадат една привидно свободна нощ ще да е било някакъв тест, за да ме изпитат... а аз, естествено, се провалих - След саркастичното допълнение момчето заряза чувала отстрани и седна на единия от диваните. - Но ще бъда честен - никак не съжалявам. Прекарах си страхотно... поне този път. Виждаш ли, имах нужда малко да поразпусна. Все пак училището започва след няколко седмици, а лятото не само че мина толкова бързо, а и... не може да се каже, че през цялото време беше съвсем приятно...

Трой се настани на срещуположния диван. Загледан в брат си, той попита:

- История с момиче, а?

И Кейлъб погледна него.

- Доста е очевидно, нали? И от мама и татко не можах да го скрия. Не че нямаше и други хора, които да им разкажат за незабравимия романс с красивата непозната в началото на лятото. Започнал на едно доста по-мразовито място от Уест Порт.

- Като гледам иде реч за романс, който не е завършил съвсем добре - Трой се опита да поднесе тези думи внимателно, тъй като отдалеч се виждаше, че на неговия брат му бе криво заради развитието на въпросния случай.

А Кейлъб отново въздъхна. Поклати глава и рече:

- Да кажем, че не завърши нито добре, нито зле. Имам предвид, че... да, аз и тя не сме заедно вече... но пък не сме се разделяли с гаден скандал или нещо от тоя сорт... а дори в доста позитивен и приповдигнат тон. Предполагам, че оттам нататък се очакваше

правилното продължение и за двама ни да бъде просто да продължим напред по отделни пътища, но... не знам, лично на мен ми е малко трудно да я забравя. Може би защото част от мен винаги малко или много е била привързана към идеята първата ми любов някой ден... да бъде емблематична като тази на баба ни и дядо ни...

Момчето се изправи. Направи няколко крачки към камината, над която за поредно десетилетие бяха наредени всевъзможни семейни снимки в рамки. Все една конкретна – на достолепни на вид зрели мъж и жена, и двамата класически красиви и доста младолики въпреки реалната си възраст от около сто и двадесет лета (достигнали, разбира се, благодарение на изявеното се при много личности от втората половина на двадесет и първи век физическо безсмъртие).

- Да бъдеш наследник на самите Аврил и Георги Годхънт... - прошепна Кейлъб докато втренчено съзерцаваше портрета на своите небезизвестни роднини. – Твърде високо са вдигнали летвата през годините, а?

- И още как – каза Трей и също се изправи, като за да загледа на свой ред снимката на баба им и дядо им с благ поглед. – Дори без да съм израснал в тяхното време някъде у себе си винаги съм усещал копнежа... поне леко да се доближа до това, което легенди на вечната романтика като тях са изградили. И което влюбените им същности изначало представляват. Копнеж, който, предполагам, всичките им наследници притежаваме по рождение, дори невинаги той да се проявява съвсем ясно.

- И погледни се само – на практика си успял да сбъднеш този наш всеобщ копнеж... *Поне ти* си успял... – отбеляза Кейлъб, гледайки към брат си някак унило, но същевременно с радостна нотка по отношение на темата за самия Трой. – Дватама със Селесте имате възхитителна любовна история.

По-големият мъж не каза нищо, само продължи да съзерцава прехласнатата снимката на общите им роднини, като този път за тази прехласнатост неизменно спомагаше и наново назрялата мисъл за неговата собствена спътница из друмите на световите. Съпругата му Селесте – любовта на неговия живот.

- Като заговорих за жена ти... вероятно трябва и нея да я очаквам да се появи по някое време? – Кейлъб внезапно смени насоката в разговора, после допълни тихо и шеговито – Така де, добре ще е да знам да не правя нов купон докато ти си излязъл до супермаркета или мола.

Трой се засмя.

- Позволи ми да не отговоря. Не искам да се чувстваш предупреден.

Сложи ръка на рамото на брат си. А тийнейджърът, ухилен до уши, върна снимката на камината, след което двамата пожелаха да отидат настрани, към вратата, която извеждаше в обширния страничен двор на къщата. Решиха да се разходят на чист въздух из тъй свежия по това време на годината имот, който родителите им притежаваха от десетилетия, но никога не го бяха оставяли неподдържан. Имот в квартала на богатите, който дори носеше техните имена.

- Знаеш ли, имението “Джейвика” ми липсваше – отбеляза по едно време Трой докато погледът му с приятни усещания наблюдаваше дребна катеричка, която тъкмо притичваше към едно дърво. – Също както ми липсваха и другите домове наоколо, в които винаги сме били дошли. Както на практика ми липсваше самия Уест Порт.

Кейлъб се наклони да отговори, дори отвори уста, но изведнъж се спря. Секна и крачката си, а погледът му се вторачи изненадано някъде настрани.

- Явно не само на теб са ти липсвали – констатира той.

Трой веднага се извърна в същата посока и разбра за какво говореше брат му. Изглежда, че там, в съседния имот, точно в момента се наанасяха нови съседи – за този факт говореше не само огромния камион, натоварен с какви ли не мебели и вещи, а и пъргавото оживление около пренасянето им вътре, в къщата. А единият от хората, които помагаша за пренасянето, очевидно бе новият собственик, който не бе никак непознат на двамата братя Годхънт.

- Това... това Джоел ли е!? – отвори широко уста и очи Трой. – Той живее... в съседство?

- Изненадата е не по-малка и за мен. Не бих се изненадал мама и татко да са ми поръчали и на него да ми хвърля по някое око – последното тийнейджърът поднесе с достатъчно шеговит тон, за да стане ясно, че не говори сериозно.

Трой и Кейлъб не се поколебаха в задружното си решение да се доближат до своя познат нов съсед, за който цел трябваше да навлязат и в имота му - друго едно старо имение, в което от край време не бе живял никой, но от днес наетне очевидно щеше да е дом на небезизвестния Джоел Ейбрамс. Тъмнорус и синеок мъж, среден на ръст, с набола брада и не много мускулист, който, макар и да не бе наследник Годхънт, имаше роднинска връзка с въпросната династия от страната на гореспоменатата баба Аврил. Същевременно същият той гордо носеше фамилията име и на древния род на друг свой велик дядо Тибалт Ейбрамс - тайнствен род на... ловци на зли вампири.

Но засега тази история не е за вампири.

Джоел, като видя новопоявилите се в имота му познати мъже, се доближи към тях с широка усмивка и ведро възклицание:

- И това ако не са двама от любимите ми втори братовчеди!

- Здравей, друже! - поздрави го и го прегърна Трой, със същото позитивно изражение.

- Лъжат ли ни очите или ти наистина се нанасаш... тук? – попита нетърпеливия Кейлъб докато на свой ред се прегръщаше с роднината им.

- Не, не ви лъжат! Истина е! – отвърна ведро Джоел и с ръка посочи хубавата стара, но реновирана къща зад себе си. – Предишните собственици бяха сложили неустойима цена. И тъй като аз и Брейди така или иначе се канехме да се върнем в родния си град... нещата се натъкмеха идеално!

- Брейди тук ли е? – попита Трой. – Не съм го виждал още откакто беше дете, а навярно вече е голям тийнейджър.

- Не твърде голям – този младежки глас се чу някъде отстрани и привлече и тримата да се обърнат към портата на имението. – Но пък достатъчно голям, за да отиде сам до магазина и да купи освежаващи напитки.

Насам се задаваше друг един хубав младеж – тъмнокос, синеок, доста приличащ на своя баща Джоел във физиологията си, но по-висок на ръст. С усмивка на лицето и изявени трапчинки от двете страни на устните, той носеше в ръцете си стек със студените

безалкохолни напитки, за които наличие вече отбелязал, а в последствие допълни закачливо:

- За радост ще има и за неканените ни гости!

Остави бутилките на пътеката и се прегърна със своите новопоявили се роднини.

- Супер! Най-накрая отново ще си имам съсед на моята възраст! – отбеляза с неприкрит ентузиазъм Кейлъб, който дори потупа Брейди по гърба. – Не знаеш колко скучно ми е тук откакто предишното семейство напусна това имение заедно със Стоун, една много шура моя дружка!

- Не изглежда да ти е било много скучно предната нощ – припомни му Трой и пак шеговито присви вежда. – Кое то ми напомня, че е време да помисля дали наказанието ти да не включва временен престой само въщи.

- Не! – Кейлъб отсече това толкова моментално, че успя да хване другите неподготвени спрямо изявеното му непримирение. Затова побърза да снижи тона си и да допълни – Тоест... ОК, може и това да ми е наказанието, но моля те, нека започне от утре! Днес имам твърде важен ангажимент!

- И какъв ще да е този ангажимент, уважаеми господин Годхънт? – попита го саркастично Трой.

- Обещах на Дайами да му помогна на онова важно за семейството му изложение на традиционните индиански бит и кутура в West Port Hall. На родителите му се наложи да заминат по спешност към Калифорния, нещо във връзка със семейния им бизнес... и така на клетият ми най-добър приятел му се налага да се оправя сам! Затова ме помоли да му помогна. Не си толкова коравосърдечен, че да оставиш горкото момче прецакано само и само за да ме накажеш, нали, братко?

Градацията към умилителния тон в края на думите му (и в изражението му) накара останалите да се ухият. Трой въздъхна, поклати глава и каза:

- Е, добре. Наказанието ти започва от утре, а днес може да отидеш на изложението. Всъщност, може и ние със Селесте да дойдем на него, звучи интересно.

- Добре сте дошли. И не само вие – каза Кейлъб и погледна към другите си двама роднини.

- Хм... наистина, може да дойдем да му хвърлим един поглед – отвърна Джоел, споглеждайки се с Брейди, чието съгласие веднага срещна.

- Да, ще е супер!

- Чудесно! – възкликна Кейлъб, след което отново мерна брат си и реши да се пошегува – О, значи Селесте все пак ще идва?

Не че не беше ясно, че Селесте ще идва, но и двамата се засмяха.

- Да, чакам я да пристигне следобед, тъй като не можа да дойде с мен тази сутрин. В последния момент се появи нов важен компонент от проучванията ѝ около онези разкопки при Древен Мари.

- Мислех си, че двамата с нея реализирате заедно археологическите си планове? – попита Джоел.

- Обикновено е така, но тук говорим за... деликатен случай...- Трой сякаш сам не беше сигурен какво точно да отговори. – В последните няколко дни на Селесте ѝ дойдоха някои идеи, покрай които тя се замеси с вече започнати разкопки. Оказа се, че основанията

й са доста добре обосновани и затова ръководителят я помоли за кратко да стане част от екипа му. Така се наложи аз сам да оползотворя единия от вече закупените ни билети до Уест Порт. А тя, както казах, ще дойде следобед, с първия удобен телепортатор. Тъкмо навреме за новите наши си тукашни разкопки и изследванията, които от утре започваме в североизточната местност на града.

- Дочух, че в онзи терен е било открито нещо интересно, но не знаех, че именно вие ще се заемете с него – каза Джоел. – Ще ни разкажеш ли повече?

- Разбира се, но като за начало е добре ние със Селесте първо да видим на място с какво си имаме работа.

- Ами ти, Джоел? – Кейлъб реши да се обърне към другия им роднина – Дочух, че в последните години си развил успешен бизнес с издателството си?

- Да, така е. “Неолия” започна като малка компания, а взе, че се разви в нещо доста по-машабно, отколкото бих могъл да си мечтая. Именно благодарение на печалбите успях да купя това имение.

- Значи когато майка ми се върне в града ще си бъдете двама съседо-издатели – отбеляза ухилен Кейлъб.

- Бих могъл само да се радвам ако някой ден имам имиджа на утвърден и уважаван издател като майка ти. Голямата Вивика Годхънт – каза подсмихнат Джоел.

- Като говорим за утвърдени жени... Елън тук ли е?

Кейлъб зададе този въпрос и се огледа, но първоначално дори не осъзна как думите му породиха лек смут у бащата и сина.

- Ще отида да занеса по някоя и друга бутилка на работниците – с усещането за зародило се желание да се отдръпне от този разговор, Брейди взе стека с напитките и отиде настрани.

Другите го проследиха с погледи, сред които тези на двамата братя Годхънт изглеждаха объркани.

- Съжалявам, нещо нередно ли казах? – попита Кейлъб и се загледа въпросително в Джоел. – Имам предвид, че... Елън... и тя ще живее тук с вас, нали? Или... - по натъженото изражение на своя втори братовчед той изведнъж сам намери отговора. – О, не... какво се е случило? Тя добре ли е?

- Да, да, добре е... физически... - побърза да ги успокои Джоел. – Но аз и тя... се разделихме.

- Разделили сте се? – ококори се Кейлъб. – Но вие бяхте заедно толкова много години... Отглеждахте заедно Брейди...

- Да, но... уви, понякога дори и в такива връзки се стига до момент, в който е по-добре просто да се сложи... края – въздъхна Джоел и погледна към сина си, който вече раздаваше бутилки на хората от фирмата за пренасяне. – Но това не се отрази добре на самия Брейди. За него Елън беше като истинска майка. А в последните седмици, в които нея я няма в живота ни... се тревожа за него. Струва ми се, че откъсването на тази важна фигура точно в тийн годините му го кара да усеща липсата и на рождената си майка, с която винаги ще бъдат свързани дори и тя отдавна да не е жива и той на практика да не я помни.

- Ех... братовчедо... съжалявам, че със сина ти сте в толкова неприятна ситуация... - в знак на подкрепа, Трой сложи ръката си на рамото му.

- А аз съжалявам, че изобщо засегнах темата – каза с изявено чувство на неудобство Кейлъб, като и от своя страна положи ръка на другото му рамо. – Ще се извиня и на Брейди... Горкичкия, сигурно наистина му е много тежко напоследък...

- Е, да, но... не се тревожи. И двамата не се тревожете – каза Джоел, отначало унило, после с опит да докара усмивка на лицето си. – Ние, мъжете Ейбрамс, сме силни. Ще се справим. Завръщането в този град е идеалното ново начало. А късно следобед може да се поразведрим хубаво и на изложението. Благодарим за поканата.

- Няма защо! Наистина, очаквам всички да си прекараме добре! – отвърна Кейлъб с ентусиазъм и нетърпение. Емоции, които и на него му бяха нужни напоследък.

Но дали бе писано очакванията на младежа да се реализират?

3

- Любима! Ти пристигна!

Селесте Годхънт, дори и в обичайния си ежедневен вид с тениска, къс дамски панталон и вдигната на кок коса, без съмнение владееше силата да привлича погледите на хората с естествената си красота. Но съпруга си Трой тя не просто привличаше, а омагьосваше – както винаги. Затова когато красивата дама премина ведро през прага на къщата в имението “Джейвика”, въпросния мъж, до този момент намирал се на канапето пред големия включен холограмен телевизор в хола, мигом се изправи прехласнат и отиде да я посрещне.

Той и тя се притиснаха един в друг с много чувство и от раз наваксаха със сладка целувка онова време, в което им се бе наложило да не са заедно. А после... после се съзерцаха един друг влюбено.

- Ах... за това копнях! И за радост успях да избегна кошмарния час-пик, та да пристигна бързо! – отбеляза тя, засмяна. После се отдръпна и отиде към хола, а Трой ѝ помогна с куфара. Щом влязоха в обширната стая жената се огледа – Никой друг ли няма в къщата?

- Не, Кейлъб е на гости у... новите ни съседи – отговори Трой, подсмихнат, със специфичен акцент върху последните думи.

- Брей, доста бързо се е социализирал с тях – каза все така засмяна Селесте.

- Не са му непознати, все пак – уточни мъжът и преди жената да го е попитала, допълнително поясни – Всъщност става въпрос за Джоел и Брейди. Те са се върнали в града и от днес ще живеят в съседния имот.

- О, наистина ли? Колко хубаво! Значи с Елън ще можем да си разменяме по някой и друг пай от време-навреме, като две класически домакини от старите ленти!

Ентусиазираната Селесте скоро установи, че макар и изречени в контекста на шегата, тези думи засягаха доста по-деликатна тема, отколкото тя очакваше. Забеляза го в изражението на съпруга си и въздишката му.

- Всичко наред ли е? – попита тя. – Дали причината да не споменеш Елън е, че... тя по някаква причина не се е нанесла тук с Джоел и Брейди?

- Уви – да. Но не се притеснявай, тя си е жива и здрава. Просто с Джоел... са се разделили.

- О, не... – промълви натъжено Селесте и сложи ръце при сърцето си. – Какво е станало? Винаги са били толкова стабилни... тъй сияещи от любовта си...

- И аз не мога да си го обясня, а Джоел не желае да споделя подробности... и го разбирам. Представям си как се чувства. Аз лично се побърквам дори само когато трябва да прекарам и един ден далеч от теб, а какво остава да...

Дори не желаете да изрече думата 'раздяла'. Но тя така или иначе се подразбираше. Вместо това Трой отново се доближи до своята любима и трепетно прокара пръсти през нейната фина талия. Обозря това тъй хубаво лице с много обич и прошепна:

- Затова си нямаш и на идея колко се радвам, че си тук. Вярно, че с теб не сме се виждали едва от вчера по това време, което не беше много отдавна, но... не знам, чувствам го като много повече от просто едно денонощие...

- Макар и моите мисли в този отрязък от време да бяха съсредоточени предимно върху разкопките при Мари... не бива да подценяваш вкоренената у мен нужда да съм до теб, скъпи. Да, определено *имам* идея колко се радваш да ме видиш, защото аз изпитвам не по-малка радост.

Целуна го за втори път, а той се отдаде на съкровения допир на устните им със същата блажена наслада.

- Е, ще споделиш ли до къде стигнаха нещата в Мари? – попита след това Трой, видимо заинтригуван.

- Със сигурност, но преди това искам да си взема един освежаващ душ. Сега ще ти кажа само, че моите теории са на път да се реализират – мисля, че открихме следите към гробницата на един до този момент неизвестен за историците владетел!

- Уау, че това си е голяма новина!

- Да, но нека не бързаме да се радваме – нищо не е напълно доказано докато разкопките не достигнат до заветната цел, която в последните дни значително се измени покрай моята намеса. Затова и ще се наложи от време-навреме да се връщам там и да помагам на екипа. Още за другата седмица ми е уредено едно пътуване. Надявам се да нямаш против?

- Да имам против, че удивителната ми съпруга е отдадена на страстта по съвместната ни професия? – мъжът се ухили широко.

- Не, но... - Селесте също се засмя, после въздъхна. – Съжалявам, знам че напоследък не сме много често заедно и че планивахме поне като се върнем тук, в Уест Порт, да е различно. Но... развивайки новата си теория неусетно се ввлякох във важна мисия, която не е редно да изоставям. Това, разбира се, в никакъв случай няма да попречи и на работата по тукашния ни нов проект! Още утре се впускаме в него!

- Нямам търпение! И не, не се тревожи, скъпа. Свободна си да отделиш колкото искаш време на работата при Мари. А останалото време и двамата с теб ще бъдем свободни да го запълним качествено по всевъзможни други споделени начини... и нямам предвид само такива, обвързани с професията ни. Всъщност, без да те питам още днес ангажирах едно излизане, за което се надявам да си навита. Пак е обвързано със забележителната и все още не напълно изследвана стойност на миналото на този

континент – става въпрос за изложение във връзка с индианските бит и куртура. Дайами, най-добрия приятел на Кейлъб, го е помолил за помощ – а ние с Джоел и Брейди решихме също да се натрапим.

- Е, в такъв случай ще се присъединя към лигата на натрапващите се – каза през смях жената, после се отдръпна и отиде към стълбището. – Знаеш ли, чувала съм за това изложение, тъй като и една стара моя приятелка ще присъства на него и ми беше говорила по темата наскоро. С удоволствие ще дойда! Но преди това несъмнено имам нужда от освежаващия душ, за който ти споменах! След малко се връщам, скъпи!

Трой кимна и я проследи със своят поглед – все така запленил от нея и цялата ѝ прелестна същност.

“West Port Hall”, като една от най-големите и известни зали в големия метрополисен град, и днес бе изпълнена с живеца на стотици и дори хиляди посетители. Не и без изъвена причина, разбира се – и тази година традиционното индианско изложение “Manitou” се явяваше сред най-обещаващите събития в Уест Порт.

Още щом пристъпиха по основната алея в обширната зала Трой, Селесте, Кейлъб, Джоел и Брейди се убедиха в това. Не само благодарение на щандовете, изпъстрени с какви ли не забележителни предметни и хранително-вкусови произведения от многовековния свят на индианците, а и заради възхитителното допълващо усещането присъствие на нови и нови технологии, които с всяка следваща година ставаха все по-впечатляващи. Например холограмните изображения, които обграждаха цялото огромно помещение и създаваха у присъстващите усещането, че не се намираха в зала, а наред американска пустиня. Разбира се, сред нереалните, но изумително реалистични образи имаше и такива на различни живи създания, обитаващи този тип природна среда, някои от които символично свързани с представата за традиционното индианско битие.

В дъното имаше и голяма сцена, на която в момента течеше трепетна подготовка за концерт с обещаваща мултимедия. А едва два щанда преди нея се намираше и конкретното място, към което петимата герои в момента се бяха запътили – и където сега млад и тъмнокос, добре изглеждащ индианец-тийнейджър бе седнал на един стол и цъкаше нещо на своя хиперфон. Щом забележа приближаването на най-добрия си приятел, Кейлъб, той – Дайами – бързо захвърли устройството настрана и се изправи с усмивка и проблясъци на приповдигнато настроение в кафявите си очи.

- Тъкмо навреме! Вече се чудех дали няма да ми се наложи да мъкна сам до тук сто и тридесет инчовият екран, който вече трябваше да се намира зад гърба ми! – отбеляза индианецът и се загледа към голата бяла стена зад щанда. После все пак се загледа в някои от лицата, които не бе виждал отдавна и възкликна – Брейди, бях много приятно изненадан, когато Кейлъб ми писа, че с баща ти сте се върнали в града! Селесте, Трой... добре завърнали се и на вас!

- Благодарим ти, Дайами! – отвърна с лъчезарна усмивка жената. – Леле, не е за вярване колко сте пораснали всички вие, момчета, за няколкото години, в които с Трой не сме ви виждали на живо!

- Позволи ни да ти го докажем и като сами, като едни зрели и силни мъже, пренесем до тук ултра гигантската плазма – подметна ухилен Кейлъб и даде знак и на връстниците си да се заемат със задачата.

А докато трите момчета отиваха към камиона на паркинга, в който се намираше въпросният екран, Селесте си позволи да разгледа по-подробно и предметите, които щанда на Дайами предлагаше – фигурки, изработени ръчно и с майсторски похват както от момчето, така и от неговите родители. Като човек, професионално обвързан с темата за миналото и традициите, тя бе запозната със символиката зад доста от тях, но имаше и някои, които погъделичкаха дори нейното любопитство.

- Когато Дайами се върне непременно трябва да му задам някои въпроси! – възкликна тя, после погледна към съпруга си с думите – Знаеш ли, скъпи, замислям се, че възпитано и отстояващо семейните си традиции момче като него би могло да е от полза за новите ни проучвания край града. Ще е добре да комуникираме с повече личности от коренното население, а той е най-добрият приятел на Кейлъб и вероятно ще ни е постоянно на гости.

- Поне ще ни бъде на гости, когато наказанието на брат ми отmine – подчерта Трой, широко ухилен. – Но да, може да си поговорим и с него за това-онова, тъкмо и той ще може да изкара някой и друг долар като любител-археолог!

- Вие нямаше ли да се срещате и с някаква ваша приятелка тук? – обърна се Джоел най-вече към Селесте.

- А, да, Халона... Странно, че не я видяхме докато идвахме към този щанд, очаквах вече да е наредила своя някъде там... Може би трябва да отида да я потърся...

- Ще дойда с теб – каза Трой и погледна към Джоел – Проблем ли ще е да те оставим за някоя и друга минутка да пазиш щанда сам?

- Не, разбира се... - махна с ръка другият мъж, сетне изпрати с поглед съпрузите Годхънт и на свой ред се загледа отблизо в интересните ръчно изработени фигурки.

Междувременно, недалеч оттук трима тийнейджъри вече бяха подхванали големия плазмен екран, предназначен за същия този щанд. Също както единия от тях бе подхванал и разговора за тема от личния си живот - донякъде провлачено:

- Ако тя беше тук вероятно сега щяхме да получаваме и нейната помощ... А тя, повярвайте ми, е корава като за три момчета! Ех... Кая...

Кейлъб, докато придържаше плътно към себе си екрана от едната му страна и бавно вървеше към близкия заден вход на сградата на West Port Hall, копнееше в момента да можеше да прегръща... нея. Бързо обаче се осъзна и се спогледа с приятелите си.

- Продължавам непрестанно да говоря за недоизживяната си любов, а? Ама че мрънкало съм станал!

Дайами и Кейлъб се спогледаха, подсмивайки се, всеки само с едната страна на устните си. Отговорът беше ясен и ако двамата понастоящем не носеха огромен плазмен екран вероятно щяха да го изразят и с някакъв допълнителен жест.

- Друже, не се тревожи... Напълно те разбираме. Човек не среща любовта всеки ден - опита се да приповдигне духа му индианецът. - А и Кая... е, мога от личен опит да потвърдя, че си беше жестока хубавица! - усети се как може да е прозвучало това, поради което побърза да допълни, поне пред по-неосведомения от другите младежи, Брейди - Така

де, на външен вид съм я виждал... нека не изглежда, че и аз като старото си другарче съм се пробвал да я забия...

- Аз не просто пробвах да я забия, приятелче... - подчерта Кейлъб и най-накрая се усмихна. - Но както и да е, стига съм говорил за нея... Училището наближава. А живота в гимназията е време за разпускане и подготовка за нови вълнуващи начинания! И за учене, де... - ухилен още повече, той изведнъж се загледа някъде настрани, тъкмо когато с приятелите му отново влизаха в залата. - И като говорим за училище... ти да видиш, Савана Гордън и нейните момичета са дошли на културно изложение!

- Савана... Гордън? - това име породил спонтанен трепет у Брейди. Той запремива и обърна погледа си в същата посока, в която гледаше и Кейлъб, а вече и Дайами. - Я... наистина е тя...

Савана Гордън беше хубава тийнейджърка с излъчване на едно много самоуверено момиче. Косата ѝ - руса, дълга до под раменете и грижливо сресана - и очите ѝ - светло сини и тъй прелестни - бяха в идеален тон с нейната фина фигура. Не бе никак случайно, че именно това момиче се явяваше ярък представител на типичните популярни американска гимназистки и чрез факта, че бе лидер на отбора на училищните мажоретки.

Заедно с нея сега тук присъстваха и нейните най-добри приятелки и съученички - други две хубавици, този път тъмнокоси; едната с бяла почти като мляко кожа, а другата - с шоколадовата прелест на афроамериканските жени. И двете бяха с полупритворени, уверени, кафяви погледи, а имената им се явяваха съответно Джени и Ванеса.

Всъщност, едната от тях имаше по-близка връзка с Брейди от приятелките си, но за това ще стане ясно по-късно в разговора на него и другите зяпащи ги познати ни момчета.

- А... да! Как не се сетих веднага! - отбеляза Кейлъб. - Савана някога беше твоята първа голяма изгора! Твоята... Кая... - усети се, че неволно пак бе подтикнал нещата към познатата тема, затова побърза да върне акцента върху увлечението на своя роднина. - Макар и всичко помежду ви, разбираемо, винаги да е било платонично.

- Е да, все пак тогава с нея бяхме само на... единадесет... А тя дори тогава не ме забелязваше, защото още по онова време *вече* беше популярна - подчерта Брейди, загледан в привлекателната руса тийнейджърка. - Но наистина, бях много хлътнал по Савана тогава. Ала после аз, татко и Елън заминахме за няколко години... и, доколкото виждам, много неща са се променили в това време. Тя е станала дори още по-хубава.

- Тя е станала *жена* - подчерта засмян Кейлъб, тъкмо когато той и приятелите му бяха стигнали до щанда на семейството на Дайами и поставяха внимателно екрана зад него. - Кой знае, племеннико, може би най-накрая е дошъл вашият ред да сте заедно!

- Заедно... с кого? - този мъжки глас изведнъж се чу отстрани и еднозначно припомни на другите, че при същия този щанд все още се намираше бащата на единия от тях - Джоел. По-зрял мъж, който сега се приближи към трите момчета, гледайки леко подсмият и под една вежда сина си. - Пропуснал ли съм нещо, Брейди?

- Не, татко, не си... - побърза да поклати глава младият мъж, към когото бяха отправени тези думи. Дори също се усмихна леко изчервен. - Просто си говорим за... стари трепети...

Джоел, преценявайки сина си с поглед, улови колебливостта му, което, съпроводено с думите на Кейлъб от преди малко, даде доста ясен сигнал за бащата, че за въпросният

‘трепет’ може би не биваше да се говори в минало време. И все пак по-зрелият Ейбрамс не желаше да се бърка твърде много в живота на наследника си, затова реши да смени темата, в която се бе намесил случайно.

- Е, добре. Щом се върнахте мисля, че вече и аз съм свободен да се поразходя и да разгледам тук-там. Имаше доста примамливи предложения като идвахме насам.

Тийнейджърите го изпратиха с позитивни изразения, сетне започнаха да монтират плазмата в стената зад щанда. Нямахме как да не продължат и с разговора си. Разбира се, темата отново поде Кейлъб:

- Та, за теб и Савана...

- Няма такова нещо като мен и Савана - прекъсна го веднага Брейди.

- Но ти се иска да има, нали? - Дайами реши с позитивна нотка да подкрепи страната на своя най-добър приятел. - Хайде, човече, всички помним колко луд беше по нея, пък макар и по детски. И си ти личи, че и сега не си безразличен - как я гледаш само!

Брейди въздъхна. Действително, беше нужно и на самия него още сега да метне един поглед на въпросното тъй привлекателно момиче... за да не може повече да крие от себе си *истината*.

- Добре, така е. Но моите чувства към нея не значат нищо докато тя дори не ме отразява. Никога не го е правила - няма и да го направи. Като че забравяте, че с нея сме в различна категории? Тя е хубавата популярна и нахакана мажоретка, а аз... аз съм стеснителното момче, което още е запалено по комиксите и тайно си припада по такива като нея, които са невъзможна цел.

- За невъзможни неща ли ще си говорим точно ние двамата с теб, роднините на Георги и Аврил Годхънт? - потупа го по гърба Кейлъб, ухилен до уши. - В началото и те двамата са изглеждали като от два различни свята - и в случая говорим за два различни вражески лагера по време на война, а не за различни групи ученици в гимназията... Но връзката им не просто е устояла на всичко, ами се е развила до дори още по-внушителни висоти през годините... И ето, че днес те двамата са сред най-големите символи на любовта.

Вътрешно в себе си още му се искаше и той и Кая да можеха да бъдат такава любов. Искаше му се и за тях да нямаше невъзможни неща, но се опита да бъде и реалист - също както се опитваше да не започва отново тази тема пред приятелите си. Но нямаше как да не се почувства иронично да говори толкова уверено на своя роднина докато той самия в личния си живот донякъде може би беше пример за обратното.

- Не знам, Кей... - поклати глава Брейди. - Прав си, че в живота си имаме достатъчно примери за хора, които са се преборили за своето и накрая са възтържествували. И не крия, че неведнъж съм си представял какво би било аз и Савана да сме си... по-близки... Но наистина, не смятам, че би могло да се получи. Аз и тя нямаме кой знае какви общи интереси. Поначало недоумявам какво въобще тя и приятелките ѝ търсят тук. Не ми изглеждат като момичета, които да се вълнуват от изучаването на различните култури. А за скъпата ми леля Джени го знам със сигурност от кореспонденцията, която в последните години сме имали от разстояние.

Джени Кенеди - бялото момиче, което вървеше неотлъчно рамо до рамо със Савана Гордън - действително бе една от няколкото роднини на възрастта на Брейди, с които той

бе общувал дори по време на отсъствието си от Уест Порт. Тя не му беше директна леля, тъй като не приспадеше към същия клон от техния общ, различаващ се от Ейбрамс, род- въпреки което той и тя все пак поддържаха някакви отношения.

Може би затова след секунди, когато Джени изведнъж забеляза с поглед присъствието на своя далечен племенник, тя искрено се зарадва да го види - с грейнало лице, момичето се приближи към него и съответно поведе и другите две тийнейджърки със себе си.

А да види, че Савана Гордън пристъпваше насам и гледаше към *него*, накара младия Ейбрамс да се развълнува много.

- Брейди! Ти си тук! В града! - възкликна Джени и се прегърна със своя роднина. - Кога си дойде?

- Тази сутрин - беше отговора на момчето, което я гледаше с приветливо изражение. - С татко се нанасяме в старата къща до имението "Джейвика".

- О, сериозно ли? Значи ще живееш само на няколко преки от мен! Ще можем да се виждаме по-често!

- Дори повече, отколкото предполагаш - обади се Кейлъб. - Защото Брейди отново ще бъде и в нашия клас.

- Супер!

По време на този кратък разговор между тийнейджърите, другите две момичета останаха на няколко крачки зад Джени. И докато Ванеса изглеждаше някак по-позитивна, или поне имаше лека усмивка на лицето си, то полупритворения поглед и стойката със скръстени ръце на Савана докато гледаше към момчетата създаваха натрапчивото впечатление, че на нея сякаш не ѝ бе особено интересно да е тук с тях.

- Джен, хайде да отидем тричките да си направим някое селфи при сцената! - предложи тя, на което приятелката ѝ се съгласи с охота.

- Ще се виждаме! - възкликна Джени и помахна на Брейди, Кейлъб и Дайами преди да тръгне със Савана и Ванеса във въпросната посока.

- Идват на изложения на традиционна култура... за да се снимат при празната сцена - отбеляза с ирония Кейлъб. - Наистина, доста странно е, че момичета като тях са решили да се появят на подобно място.

- Или може би не е съвсем странно - подметна Дайами и направи един жест с поглед, с който посочи холограмната реклама, която в момента се носеше над щандовете.

Представляваше фигурата на един привлекателен, добре сложен индианец с къси, къдрави коси. Беше облечен с модерни маркови дрехи и в ръцете си държеше китара, а присвития му по артистичен начин поглед го правеше още по-неутоим. Със сигурност достатъчно неутоим, за да подлуди три гимназистки.

До него, като част от същата холограма, имаше и надпис: **"Бъдете готови! Запазете мястото си пред сцената! Остават броени минути до появата на *самия* него - Тайен Ачак!"**

- Ааа... ясно! - възкликна Кейлъб. - искат да се доближат до поп идола си!

- Музиката му си е доста добра - констатира Брейди.

- Вярно си е, дори на мен до скоро телефона ми звънеше с един от хитовете му - съгласи се Кейлъб.

- А на мен той ми е далечен роднина - каза Дайами, с което накара двамата му приятели да го зяпнат облещени.

- И чак сега се сещаш да ни го кажеш? - попита Кейлъб.

- Ами... както казах - далечен е. На мен ми е, мисля, трети братовчед, но семейството ни отдавна не се е събирало. Аз лично не познавам Тайен, но предполагам, че той не би ми отказал среща ако се свържа с него.

- Значи вече знаем как Брейди ще направи следващия си ход към Савана! - Ако Кейлъб и приятелите му се намираха в някой от любимите си комикси, вероятно при това негово изказване щеше да е изрисувана грейнала крушка над главата му.

Момчето дори потупа по-срамежливия младеж по гърба.

- Брейди няма да прави никакви ходове към Савана! - моментално извика той, въпреки което в изражението и трепета му си пролича, че идеята на роднината му някак му допадна.

- Че това не е ли брутално як ход? Дайами те запознава с Тайен и уреждаш лична среща на себе си и на момичето, което харесваш, с него? О, може и да се сдобиеш и с билети за негов концерт във ВИП сектора!

- Дайами не гарантира със сигурност, че *е способен* да уреди такова нещо - подчерта индианеца.

- Нито пък Брейди е навит да откликва на щурите ти предложения, Кейлъб! - подчерта отново и другото момче, въпреки което леката му усмивка подсказваше, че копнежа у него все още съществуваше, колкото и да се опитваше той да го прикрива. - Да не говорим, че Савана в момента на практика вече се намира във ВИП сектора на концерт на Тайен, ако в тази зала можем да говорим за нещо такова.

Погледът му се отнесе в посоката, за която бе споменал. И, макар и да се мъчеше да се преструва (пред приятелите си и пред себе си), че не гледаше натам просто за да види Савана... някои конкретни проблясъци в погледа му докато я съзерцаваше подсказваха друго.

По същото това време, също недалеч от сцената, но достатъчно далеч от насъбралите се около стотина нетърпеливи фена на популярния изпълнител, Трой и Селесте се спряха на едно място и жената, все още оглеждайки се, отбеляза колебливо:

- Не мога да повярвам, че Халона я няма. Убедена съм, че говореше за *това* изложение. И ентусиазмът ѝ за него беше неудържим. Дано всичко да е наред...

- Няма ли как да се свържеш с нея, да я попиташ?

- Не, тя не ползва телефони, социални мрежи и каквито и да е подобни приложения - поклати глава Селесте. - Една от най-отличаващите ѝ черти - макар и да живее тук, в големия град, винаги се е опитвала максимално да се доближава до хората от други времена. И да се свързва повече с духовното, отколкото с материалното.

- Забележителен възглед. Все по-малко личности в днешно време успяват да го отстояват - каза Трой и извади своя хиперфон, за да погледне колко е часа. - Аз, например, трудно бих се въздържал. А съм израстнал *в Троя*.

- И двамата с теб доста си привикнахме към двадесет и първи век - отбеляза Селесте и се притисна в любимия си. - Понякога изпитвам носталгия към времената, в които всичко беше... коренно различно.

Отнесенният ѝ поглед се разпиля някъде по сцената, където високотехнологичната мултимедия в момента прожектираше стари снимки на индиански селища и семейства от деветнадесети век. Макар и времето, континента и цялостното излъчване на света, за които намекуваше тя, да нямаха много общо с тези кадри, да наблюдава нещо традиционно напомни на хубавата млада жена за нейния собствен някогашен живот в една съвсем различна епоха.

Селесте се откъсна от вглъбението си, когато ненадейно очите ѝ попаднаха на един мъж - зрял, средно висок тъмнокос красавец, чийто кафяв поглед изведнъж също се срещна с нейния и с този на съпруга ѝ.

- Матео! - първа възкликна жената.

- Ти да видиш... Какви изненади може да ти донесе едно изложение! - отбеляза новопоявилният се и отиде да се прегърне с Трой и Селесте. - Кога се върнахте в Уест Порт?

- Днес. Вече ще живеем в имението "Джейвика" - отговори Трой.

- Тъкмо Амбър тези дни ми говореше, че предния път като е била там е забравила любимия си термос. Значи ще имаме повод да ви дойдем на гости скоро.

- Скъпата ми леля е забравила в нас... термос?

- Да, двете с Вивика напоследък излизаха да тичат заедно - и тренировката им обикновено завършваше или у вас, или у нас.

- Ясно как майка ти толкова бързо влезе във форма след раждането! - възкликна засмяна Селесте, като подхвана съпруга си под ръка. После погледна към Матео и му каза - А вие с Амбър винаги сте добре дошли в имението "Джейвика"! Само трябва да имате предвид, че на нас с Трой ни предстои в близкото бъдеще да прекарваме доста време на новия обект, който ще изследваме в покрайнините на града. А аз конкретно имам и едни други важни разкопки, на които е нужно да присъствам. Разбираш как е... с работата...

- Да. Напълно разбирам - кимна тъмнокосият мъж и дори намигна. - Всъщност точно за това съм тук. Извинете ме.

Той се извърна настрани и започна да се оглежда, търсейки едно конкретно лице. Всъщност, доста други от присъстващите около сцената се оглеждаха за същия този човек - най-вече развълнуваните му фенове. Но причината героят да пожелае да види нашумялата поп звезда Тайен Ачак бе съвсем различна.

Матео Карсън беше таен агент. И то не към коя да е организация, а към ФБР - професия, която дори споделяше с гореспоменатата си съпруга Амбър, явяваща се леля на Трой откъм рода Годхънт. А причината понстоящем да се намира тук, както вероятно стана ясно, бе свързан именно с важна работна мисия, и по-скоро - подаден сигнал, който го задължаваше не просто да се срещне с Тайен Ачак, а да говори лично с него.

Затова когато ненадейно го видя да излиза откъм една врата отстрани, представен от току-що появилия се на сцената водещ на концертната програма, Матео потрепна и мигом пристъпи натам. Уви, нямаше как достатъчно бързо да си проправи път през далеч по-екзалтираната публика, която изпадна в див екстаз, когато младият певец озари всички им с усмивка - дори и да беше извадил значката си агент Карсън вероятно нямаше да успее да стигне до него преди музиката откъм мощните колонии да е завладяла цялата зала, а Тайен Ачак, с артистичното си излъчване, да е запял първата си песен за вечерта.

Матео си пое въздух и се спря на едно място близо до сцената. Загледа се в човека, който пееше там и се почуди колко ли тези полудели фенове наоколо щяха да го линчуват него, тайния агент, ако си позволише да спре концерта. Но причината действително да се замисля над този вариант подсказваше, че очевидно идеше реч за нещо, което би оправдало тази стъпка.

Не получи шанса да открие отговор навреме, защото изведнъж в залата се случи нещо, което брутално озадачи всички.

Трой, който заедно със Селесте също си проправяше път сред пеещата публика, за да се върнат при щанда на Дайами, изведнъж се спря рязко. Спря се и замръзна, а тялото му се изпълни с не съвсем ясно разграничими чувства на тревога, които дори го накараха да пребледнее.

- Какво има? - попита го Селесте, разтревожена за него, но още преди да е получила отговора му... изведнъж той вече не се намираше до нея.

Случи се буквално за секунди. Светлините в залата премигнаха неколkokратно, стряскайки присъстващите, а с всяко следващо премигване ужаса в младата съпруга Годхънт нарастна от лек уплах до необясним ужас.

Трой, изчезнал от мястото си, изведнъж се появи другаде - на мястото, на което до този момент се бе намирал Матео, който пък от своя страна ненадейно се озова... на сцената. На мястото на обещания и напълно объркан Тайен Ачак, който сега се намираше... пред Селесте.

На следващото премигване на светлините тримата отново размениха местата си спонтанно, неочаквано и безумно необяснимо. Матео смени мястото си с Тайен и се озова очи в очи със загубилата ума и дума своя близка от семейството на съпругата му. Самият певец пък попадна на първоначалното място на детектива - там, сред публиката. Трой пък се озова на сцената.

Феновете на младия индианец не можеха да повярват, че той се намираше буквално сред тях - наскочиха се да започнат да крещят в екстаз и дори да го наскочат от всичките му страни ала тъкмо преди да са го сторили... светлините премигнаха един последен път.

След което Тайен Ачак изчезна, но не се появи другаде - не и наоколо. Но не само той, а и... Матео Карсън.

От тримата единствено Трой Годхънт си остана тук - там, на сцената, разтреперан, с изцъклени очи и широко отворена уста. Онова неспокойно усещане вече го нямаше, но сега бе заменено от друго...

Под звуците на все още звучащата музика без пеене, той откри някъде там, из разтревожената тълпа, погледът на своята любима Селесте. И, макар и нещо у тях да ги караше да ликуват от факта, че след края на премигванията и двамата все още се намираха в залата, то друга част от тези силни, добросърдечни души сега се разкъсваше мъчително - заради онези двама, които не бяха имали същия късмет.

Амбър Годхънт-Карсън, като един кадърен агент на ФБР (и то такъв с бляскаво политическо минало като сенатор и президент на САЩ) умееше да запазва самообладание дори в свръх напрегнати ситуации. Ала случаите, в които бъдещето на семейството ѝ изглеждаше под въпрос без съмнение приспадаха към онези, в които самообладанието на хубавата тъмнокоса дама вървеше по ръба.

Тя, пристигнала възможно най-бързо в West Port Hall след получения сигнал за мистериозното изчезване на съпруга ѝ Матео и поп изпълнителя Тайен Ачак, сега премяташе своя изцъклен, пъстър поглед измежду множеството познати и непознати лица около себе си. Най-съсредоточена в желанието да открие някакви отговори тя изглеждаше докато разговаряше със своя племенник Трой, който, разбираемо, беше възприеман като най-близък до случая заради необяснимото му участие в озадачаващата смяна на местата с другите двама.

Но отговорите бяха нещо крайно далечно и за него.

- Не знам... Наистина... не знам... Просто усетих някакво странно и обезпокоително чувство... а после изведнъж вече се намирах на друго място. И после това се повтори наново... но не потрети. Пред изумения ми поглед там, на онази сцена, видях само как Матео и Тайен... изчезват...

- А Матео, преди да изчезне... видяхте ли го? Говорихте ли с него?

Този път въпросът бе не само към Трой, а и към съпругата му и останалите няколко техни общи познати наоколо.

- Да, ние го видяхме за минутка-две – отговори Селесте. – След което той се насочи нанякъде сред тълпата. Доколкото стана ясно е дошъл тук по някакъв случай.

- Случай ли? – опули се Амбър. – Но в базата данни няма информация към него да е бил подаван сигнал, камо ли той да е приемал някакъв *случай*... Сигурни ли сте, че това ви е казал?

- Не директно, но ни го намекна – отвърна Трой. – И знаеш ли, колкото и странно да звучи, струва ми се, че той се канеше да отиде да разговаря с... певецът. Тайен Ачак. Което, имайки предвид случилото се с нас тримата, може и да не е било съвпадение.

- Смятате, че е възможно нерегистрираният случай, върху който е работил Матео да е бил свързан с необяснимите събития около премигването на светлините? – почуди се Джоел, който също се намираше до всички тях заедно със сина си Брейди, братовчедите си Кейлъб и Джени, а също и Дайами.

Но Трой отново нямаше категоричен отговор. Нито пък съпругата му, с която сега даже се спогледаха, а в обърканите им, разтревожени погледи проблесваше плетеницата от още и още въпроси...

Беше късна вечер, когато Трой и Селесте се прибраха в имението “Джейвика” заедно с живеещия в същата къща Кейлъб – и тримата все още изпълнени със същите въпроси...

Не по-малко замислени над притеснителния случай по същото това време бяха и пристъпващите в съседния имот Джоел и Брейди. Баща и син, които определено не бяха очаквали, че първата им нощ в новият им дом щеше да е толкова тягостна.

Също както не очакваха, че в обширния изискан хол на къщата си щяха да заварят някой, който дори само с присъствието си да ги зарадва поне малко.

Там, на едното от канапетата седеше стилна, фина дама. Носеше светлолилава рокля, покриваща тялото ѝ от глезените нагоре, а също и красива перлена огърлица, допълнена от красиви обеци в сходна гама. Светло русата си, почти бяла коса бе прибрала в елегантна прическа нагоре, а сините си очи бе втренчила в триизмерния екран на тънкия таблет в ръцете си – или поне докато не чу, че двамата мъже влизат в къщата.

Когато ги видя тя им се усмихна, а Джоел възкликна:

- Майко?

- Мили мои! Прибрахте се! – изпълнена от радост, жената се изправи и отиде да ги прегърне. – Ах, какъв голям и чаровен мъж е станал единствения ми внук в годините, в които си комуникирам с него предимно чрез видео разговори!

- Здравей, бабо Рут... - поздрави я Брейди и се подсмихна.

- Не очаквахме да си тук – плановете не бяха ли ти и татко да ни дойдете на гости утре за обяд? – попита Джоел.

- Ех, да, но като повечето планове... и тези се измениха. На Шон му се наложи да замине за Канада. А аз тези дни съм си взела почивка от работата и започна да ми става скучно без него вкъщи. Затова реших, с риск да стана нахална, да ви дойда неканена на гости още тази вечер. За радост от години познавам охранителя, който сте наели за главната порта и не беше нужно да му доказвам, че не съм дошла тук да ви обирам.

Тя се засмя, но вялите усмивки, с които нейният син и внук отвърнаха на закачливите ѝ думи подсказаха на Рут, че нещо не беше наред. Тя присви една вежда и попита:

- Какво има? Да не би да се е случило нещо, та изглеждате толкова потиснати?

Джоел и Брейди се спогледаха с въздишки.

- Всъщност... да. Случи се – отговори бащата от двамата и пристъпи към близкия рафт с наредени на него питиета, за да си сипе една чашка бренди. – Но ако поискаш да ти обясним *какво точно* се случи, не смятам, че ще успеем. Защото и ние самите, също като много други хора, включително и самите власти... така и не можахме да открием каквото и да е логично обяснение.

- О, Джоел... - изрече Рут и сложи ръка при сърцето си. – Притесняваш ме... Моля те, кажете ми за какво става въпрос? Нещо със семейството ли? С други наши познати ли?

- С Матео. И с онзи известен поп певец, Тайен Ачак – поясни Брейди. - Те... изчезнаха...

- Изчезнаха?

- Да... Както си се намираха на онзи концерт към изложението за индианския бит и култура в West Port Hall... изведнъж светлините започнаха да премигват, а след всяко следващо премигване местата на тях двамата и на чичо Трой... се сменяха.

- Докато накрая Трой не се озова на мястото на певеца – на сцената – а самият Тайен и Матео просто вече... ги нямаше.

- О, не! Но как така? – недоумяваше Рут.

- Надяваме се скоро да се разбере – каза Джоел и отпи от брендите си. – Горката Амбър, личеше си ѝ, че едвам се държи, колкото и да е силна... За радост у нея винаги е имало несломим борбен дух. Убеден съм, че рано или късно той ще е доведе до... нейния любим. Както трябва да е.

Потрепна при последните думи. Отново отпи от чашата. Но не успя да скрие от майка си и от сина си своите чувства, преобразили се в нещо по-различно.

- Всичко това те подсеща за Елън, нали? – попита с въздишка Рут и отиде да сложи ръце на рамената му. – За нея и за това, че вие двамата също не сте един до друг. О, миличкият ми, сигурен ли си, че няма никакъв шанс ти и тя да съчетаете отново пътищата си?

На Джоел му се искаше да отговори с някакъв позитивизъм, но му беше твърде трудно да лъже дори себе си. Пък и, както разбрахме, темата за Елън бе твърде деликатна за него – особено когато се обсъждаше в присъствието на сина му.

- Ще се кача горе в стаята си, да пробвам да поспя... - Брейди, очевидно омърлушен не само заради казуса от West Port Hall, се извърна на другата страна и тръгна към стълбището.

Рут и Джоел го проследиха мълчаливо, с тъга в погледите.

- Ах, може би не трябваше да заговарям за Елън точно пред него... - въздъхна жената. – Клетият, сигурно се чувства ужасно от това единствената майка, която познава, да напусне живота му тъй неочаквано...

- За жалост да. Опитва се да стиска зъби пред мен, но познавам достатъчно добре сина си. Макар и двамата с Елън да продължават да поддържат комуникация от разстояние... Брейди знае, че нещата вече не са същите като преди. И това го натъжава. Да се надяваме, че новото момиче в живота му ще е способно да приповдигне малко духа му.

Рут присви една вежда и изгледа сина си с интерес.

- Ново момиче? Брейди си има приятелка?

- Не съм съвсем сигурен, всъщност... - отвърна Джоел и за първи път откакто се бе прибрал се подсмихна някак по-ведро. – Но ги чух да говорят за нещо такова с другите момчета. Не пожелах да им се бъркам, затова не започнах да го разпитвам, но... определено става въпрос за някоя, която не му е безразлична...

- Хм... - Рут изглеждаше замислена. – Да, прав си, че Брейди има нужда от някой, който да му създава приятни емоции и да го разсейва от неприятните събития. И все пак, предполагам не си изненадан, че съм леко притеснена от това какво точно е това момиче... Така де, невинаги човек попада на *правилния* още от първия път...

Този път Джоел присви вежда. Усмихна се с единия край на устата си и рече:

- Не е нужно и до ден днешен да ми натякваш за биологичната майка на Брейди.

- Не, в случая не ти натяквам – махна с ръка Рут. – Но като се има предвид, че на неговата възраст и баща му не умееше да преценява момичетата както трябва и затова му се наложи първо да премине през неподходящата жена и чак в следствие да открие истинската достойна дама в лицето на Елън... нормално е да се загрижа и за неговия наследник. Единственото хубаво, което излезе от онази злополучна връзка...

Отнасяйки погледа си някъде настрани, жената си припомни някои мигове, които навярно ѝ се искаше да можеше да остави напълно в миналото, но в моменти като този нямаше как те да не се изникнат отново в съзнанието ѝ. Междувременно, Джоел, също замислен над тях, отведнъж поклати глава и запремига. Изпи последната глътка от брендите си и каза:

- Защо въобще се задълбахме толкова в темата? Дори не знаем дали в живота на Брейди наистина има момиче, камо ли да се тревожим какво може да е то... Хайде, нека поседнем и поговорим над други теми – отдавна не сме се виждали на живо, все пак.

Прикани я да отидат на канапето. А Рут кимна и отговори с лека усмивка:

- Да. Прав си.

Настаниха се на удобния диван и се впуснаха в куп други разговори, които продължиха чак до полунощ. Разговори, обвързани както с многото неща, които двамата бяха планирали да си кажат при първата си среща от доста време насам, така и, отново, с тревожните актуални събития от West Port Hall.

Джоел и Рут дори не предполагаха, че по време на тези техни разговори, една тъмна сянка, обвързана доста тясно с въпросния необясним случай от централната зала на града, се прокрадна край къщата, в която се намираха те, за да се слее скоро със сенките на дърветата в съседния имот – имението “Джейвика”.

Снижавайки се там, тази до този момент летяща фигура, облечена с вееща се назад пелерина, стъпи сред тихо появяващите се нощни треви. Вдигна поглед към голямата стара къща, в която понастоящем светеше един единствен прозорец – този на стаята на Кейлъб, който, макар и наказан да не използва обичаните си развлечения като телефони, компютри и конзоли, все още не бързаше да спи, а вместо това се бе впуснал в четенето на приятна книга.

Но не младия тийнейджър представляваше основния интерес за този мистериозен неканен посетител в имота. А друг един наследник Годхънт, който понастоящем вече живееше в този дом.

С лек тласък нагоре, летящия индивид отново се извиси над двора. Тайно долетя до отворения балконски прозорец към една спалня на същия етаж като този, на който беше Кейлъб. А там, в тъмнината, озарени единствено от лунната светлина, в едно легло лежаха Трой и Селесте. Сгушени един в друг, те бяха със затворени очи, но все още се опитваха да заспят.

Може би именно защото все още бяха будни, но по едно време и двамата сякаш за миг усетиха надвисналата пред прозореца им сянка. Първа отвори очите си жената, миг след което и мъжът.

Ала само един поглед към прозореца бе достатъчен, за да установят, че там в момента нямаше никого.

- И ти ли го усети? – попита Селесте, споглеждайки се колебливо със своя любим.

- Да... - отговори тихо той, загледал с преценяващ поглед към прозореца.

Изправи се и отиде до балконската врата. Надникна навън, но не видя нищо.

- В друг случай вероятно бих казал, че умовете ни си играят с нас, но след случилото се днес... - прошепна тогава Трой.

Селесте се изправи и направи няколко крачки към него. Прегърна го в гръб.

- Мислиш ли, че някакво зло може отново да е хвърлило очи на семейството ни?

Трой извърна леко глава към нея. Обозря я с проблесващ поглед, изпълнен с колебливост, но и с онзи сладък захлас, породен от нестихващата му любов към тази жена.

- И да е надвиснало – ще се справим. И този път.

Не си казаха нищо повече. Само се прегърнаха още по-чувствено.

5

Мислите за случилото се продължиха да измъчват двамата съпрузи Годхънт и на следващия ден.

Още от ранни зори Трой и Селесте излязоха от имението “Джейвика” с намерението да започнат първия си работен ден в околността отговорно и целеустремено. Уви, докато стигнат с колата си до възвишенията в северните покрайнини на града, темата за странното изчезване на Матео и Тайен се превърта неведнъж не само в съзнанията им, а и в разговорите им. Не че беше неочаквано – той и тя бяха известни със своята загриженост и съпричастност, пък и случаят беше тясно обвързан с тях. Допълнителни хладни тръпки у тях пораждаше и споделеното усещане, че предната нощ някой ги бе наблюдавал в спалнята им.

Мъжът и жената успяха да се поразсеят леко чак когато се впуснаха в същинската си археологическа дейност. Тя щеше да се осъществи на едно конкретно гористо възвишение, което, за разлика от някои други подобни наоколо, не беше просто природно формирование. То представляваше могила, под която според съпрузите се криеше истината за важни и тайнствени моменти от миналото на околността – онова минало, датиращо много, много преди създаването на самия Уест Порт.

На обекта вече ги чакаха десетки хора – някои от тях млади археолози, а други хора, които щяха да помагат в копаенето. В статута си на опитни ръководители Селесте и Трой разпределиха всички в отделни сектори – така работата щеше да протече по-бързо и по-ефективно. Те двамата пък се присъединиха към онзи сектор, който се явяваше централен на другите – така останалите хора щяха да могат по всяко време да осъществят контакт с тях.

До към девет-десет часа времето тук беше приятно прохладно, а ароматът на околните гори и лекият бриз на близкото море допълваха свежето усещане. Ала малко преди единадесет слънцето вече бе огряло дотолкова това оголено късче от света, че морният пек бе неминуем. Затова около единадесет и половина ръководителите Годхънт изпратиха всички, включително и себе си, в заслужена почивка под сянката на заобикалящите ги дървета.

А по време на същата тази почивка Трой и Селесте неочаквано се натъкнаха на нещо любопитно, което можеше да е от голяма полза за изследването им. Случи се по време на техен разговор по премесени теми...

- Добре, тук явно е имало каменна постройка... - констатира Селесте докато наблюдаваше картата на околността в ръцете си, с някои конкретни детайли, допълнени с молив отгоре. – И ми се струва, че етажите са били два.

- Предполагамата конструкция не ми изглежда като нищо, което изучените индианци от древността биха направили – допълни Трой, загледан в същото. – Но не прилича и на строителство от последните векове, в които континента е населен и от хората отвъд океаните. Знаеш ли, бих казал казал, че може би вече имаме своето потвърждение, че сме на път да изследваме нещо *съвсем ново!*

- Не очаквах да имаме този късмет още от първия ден – отбеляза Селесте и се подсмихна леко, после сви картата и я прибра в джоба си. – Но ще разберем повече в следващите дни. А сега малко да си починем. И да проучим това-онова.

Бе ясно, че акцента в нейните думи беше повече върху проучването, отколкото върху почивката. Също както бе ясно, че отново ставаше въпрос за същия онзи случай с Матео и Тайен, който измъчваше и тях, и други от града.

Селесте отиде да седне на един паднал кух дънер, а нейния съпруг се настани до нея. И двамата извадиха своите хиперфони и се вгълбиха в тях.

- Амбър все още не ми е видяла съобщението, което ѝ пратих сутринта – каза тихо и колебливо жената.

- Странно, очаквах че конкретно с нас двамата ще е готова за кореспонденция по всяко време.

- Кой знае колко неща са ѝ на главата... и то не само във връзка със случая с Матео. За който е време, мисля, да проведем свое разследване.

- На от къде бихме могли да започнем? – почуди се мъжът. – Имаме ли въобще каквато и да е идея кой би могъл да си играе така с животите на няколко човека, сред които и моя?

Почувства се някак иронично да изрича тези думи. А в мълчаливия поглед на Селесте, който тя веднага му метна, се прочете, че двамата се бяха замислили за едно и също нещо. Едно и също нещо, обвързано с тревожни факти от миналото, които Трой дори изрече трепетно на глас, клатейки глава:

- Не... не искам да вярвам, че случилото се в залата може по някакъв начин да е обвързано с експериментите, които онази безскрупулни извънземна раса си направиха с мен в първите двадесет и шест години от живота ми... и каквито през годините са правили и с толкова много други невинни хора...

- Не искаш да повярваш, че може да си имаме работа с нечовешки интелект като този на невояните, които винаги са с няколко крачки през човечеството... или че може вече да е твърде късно за Матео и Тайен ако и те двамата вече са се озовали в друго време, в което са били принудени да се живеят изкуствено наложения им нов живот? Живот сато... твоя, когато същите тези извънземни са те отвлекли още като бебе и са те пратили в Троя...

Трой преглътна с тежест в гърлото, когато неговата любима доразви неговото изказване (разбира се, с деликатен тон, защото знаеше, че прави стъпки из чувствителна за мъжа си тема). И по точно представи неговите собствени мисли, засягайки и позната и на двама им истина от миналото. Към която мъжът нямаше как сега да не добави:

- С тази разлика, че аз, макар и насила изпратен в друго време, далеч от семейството си, израстнах сравнително добре, чувствайки се като част от троянците – все пак си няхах и идея, че реално не съм роден като един от тях. Нито пък родителите и другите ми днешни близки помнеха каквото и да е за съществуването ми. Но Матео и Тайен... при тях е друго. Те си имат живот тук, в този свят и в това време. Толкова много хора, които държат на тях. Да бъдат двамата откъснати от всичко това в името на поредния от десетките трудно обясними и до ден днешен планове на невояните... звучи горчиво немислимо.

И двамата със Селесте въздъхнаха. И останаха мълчаливи, загледани в произволни точки. Излязоха от унеса си чак когато единия от младите археолози – пъргаво слабо момче с къси къдрави коси и очила – се приближи към тях. Загледа ги трепетно с кафявите си очи и им рече:

- Трой, Селесте... Простете, но бях много любопитен и продължих да работя дори и когато започна почивката. Защото малко преди нея аз и другите от моя сектор започнахме да усещаме, че наближаваме... нещо различно. Но то се оказа по-изумително, отколкото някой би очаквал! Трябва да дойдете да видите!

Съпрузите Годхънт, докоснати от върнение, се изправиха и последваха момчето. То ги заведе недалеч оттук, където сред разкопките в един от западните сектори, не много далеч от гореспоменатата двуетажна постройка, действително имаше... нещо покъртително неочаквано.

Подаваше се съвсем леко измежду пръстта, но очертанията му бяха достатъчно ясни, за да втрещят ръководителите на разкопките със същността си – възприета от двамата по съвсем различни начини, всъщност:

- Но това... това е... Изглежда като... - Трой промълвяваше тихо всяка дума без да откъсва изцъкления си поглед от изобразеното доста детайлно върху специфична позлатена повърхност лице, наподобяващо маска. – Саркофаг в древноегипетски стил!? В Америка!?

А Селесте, дори още по-разтреперана и някак пребледняла, запремига и прошепна:

- И то в стил, който едва вчера сутринта съвсем изненадващо открих и на... обекта в Мари – зяпна с озадачение Трой и извика: - Скъпи, осъзнаваш ли какво ти казвам? В два поредни дни подобен нетипичен за изучаваните археологически пластовете саркофаг просто ей така се появява на две коренно различни места от света!

Докато някои правеха изненадващи и крайно нелогични на пръв поглед открития, в друга част от града Кейлъб Годхънт, макар и наказан, хич не си губеше времето.

Да му се налага да си стои само вкъщи за няколко дена не го възспираше от това да се наспи до късно (лятна ваканция беше, все пак). Нито пък сънено и без да си дава никакъв зор да си вземе един сутрешен душ, а после да си направи приятно и топло сутрешно (всъщност, почти обедно) кафе, с което да се настани на дивана пред огромния телевизор в хола. Където въпреки че употребата и на това електрическо устройство му бе забранена, пак да прекара известно време в сравнително приятно занимание – разглеждането на новия брой на един от малкото останали локални вестници, които към днешна дата все още се разпространяваха и в печатен вариант – “West Port Chronicles”.

Кейлъб можеше да наруши правилата по всяко едно време, но не искаше – знаеше, че ако го хванат наказанието щеше да стане още по-сурово (макар и да не беше сигурен колко сурови биха могли да бъдат двама инак тъй добродушни хора като Трой и Селесте). Стигаше му просто да се наслаждава на другите удобства, които едно толкова голямо имение от квартала на богатите предоставяше на жителите си.

Или поне докато не го изкушиха.

Започна се с появата на неговия стар приятел и съученик Тод Кенеди от другата страна на голямата балконска врата. Последвано от широката усмивка на въпросния и потропване на стъклото.

Кейлъб, въпреки изненадата си, също се ухили. Изправи се и отиде да отвори вратата с думите:

- Тод, човече... Какво правиш тук!?

- Когато сутринта старата ми дружка от имението “Джейвика” ми писа, че е наказан и няма да присъства на планираният още от началото на лятото 24-часов купон в близкото имение Гордън... ми стана много жал! Нямах как да не дойда и да не те измъкна от неволите на затвора ти, приятелю!

Новопоявилото се атлетично, русоляво момче потупа другият младеж по рамото. Отново му се ухили със своята широка усмивка и изрядно бели зъби, а в магнетичните му сини очи се появи проблисък.

Кейлъб се засмя и размахна с ръка.

- Сори, мой човек, но ще трябва да те разочаровам. Имам желание да дойда на купона, но не ми се мисли какво ще стане наказанието ми ако пак сгафя. Все пак именно *заради купон* в момента съм се докарал дотук.

- Ама какъв купон беше само, а? - отбеляза другото момче с отнесен, доволен поглед и съзнание, припомнящо си по-предната нощ. – След като си способен да правиш подобни жестокости веселби не си и най-малко извинен да отказваш да присъстваш на веселяшкото събитие на годината! Нима всеки ден Савана Гордън допуска толкова много хора в дома си?

Кейлъб се замисли. Една идея мигом се появи в съзнанието му и го подтикна още повече да пожелае да присъства на въпросното тийн събиране. И не само той.

- Хм... Савана Гордън... - притвори леко очи и се подсмихна. Погледна през прозореца към съседния имот, пое си въздух и каза – Е, добре. Ще дойда с теб. Но само при едно условие - да вземем и новото съседско момче, което и двамата познаваме много добре, а на теб той дори ти е и роднина. Брейди!

- Брейди ли? – ококори се Тод. – Сериозно ли мислиш, че на доста свитият ни общ племенник ще му хареса да присъства на такова диво парти?

- Имам някои поводи да вярвам... че ще му хареса.

- Е... ОК тогава. Но ти ще го изпращаш обратно до къщи ако през нощта го хване шубе от набитите отворковци и реши да си тръгне още преди да сме стигнали до кулминацията на купона!

- Аз самия няма да оставам до кулминацията – Кейлъб присви вежда и дебело подчерта. – Ще се опитам да си прибера преди Трой и Селесте да са си дошли – току-виж не разбрали, че съм избягал, за да отида на нов купон.

- Ех, жалко... Но ти ще изгубиш! – Тод отново потупа приятеля си, този път по гърба, след което го поведе със себе си навън. – Хайде, ще влезем тайно в съседния имот през онзи таен проход сред шубраците, през който като малки влизахме да си играем в

двора на онази злобна старица, която живееше там преди предишното семейство. Още не са го поправили, нали?

- Не – кимна Кейлъб и изведнъж премига неколkokратно. - Чакай, ти всъщност от къде влезе в моя имот? Има ли други тайни дупки в имението “Джейвика”, за които да не знам? Пазачът на входа щеше вече да е докладвал на Трой и Селесте, че си дошъл- а на мен за няколко дена ми е забранено да се виждам с хора без тяхното съгласие.

- Ами... - Тод прехапа устни. - ... да речем, че съм прескочил тайно оградата като съм се покатерил на едно дърво.

- Уха... Заковарял престъпник ще стане от теб някой ден!

- Буйна кръв кипи у мен, признавам! Ще да съм го наследил от родителите си! – пошегува се през смях Тод, сетне той и приятеля му навлязоха във въпросния шубрак, в който от около две десетилетия се бе образувала дупка, свързваща този имот със съседния.

Да преминат от другата страна не като деца, а като големи тийнейджъри се оказа по-сложно за момчетата, отколкото им се искаше. Но мисията в крайна сметка се оказа успешна – минути по-късно те двамата вече се прокрадваха из задния двор на обширното имение, понастоящем носещо името Ейбрамс. Благодарение на вчерашния си престой тук Кейлъб вече знаеше кой е прозорецът към стаята на Брейди – затова се загледаха именно натам, когато Тод написа на самия него едно бързо съобщение.

Младият наследник на Джоел се показва на същия този прозорец облещен.

- Какво правите тук?

- Слез тук и ще ти обясним.

Брейди се поколеба, но накрая се съгласи. Затвори прозореца и само след минутка вече се намираше в същия този заден двор, гледайки колебливо към своите роднини. В отговор на което Тод с приповдигнато настроение извика:

- Отиваме на купон!

- На... купон? – очаквано, момчето се изненада. Мерна въпросително Кейлъб. Някои от вас не сте ли наказани?

- Ами... да. Но копнежът е твърде голям. Все пак иде реч за отдавна подготвяно диво парти в дома не на кого да е, а на... Савана Гордън!

Брейди потрепна. Видя специфичното присвиване на погледа на ухиления до уши свой братовчед Годхънт, с което той му правеше ясен намек. На младият Ейбрамс му се прииска да отговори пълноценно, но на този етап не желаше да разисква чувствата си към Савана пред повече хора, дори пред другия си присъстващ чичо-връстник, Тод. Затова се опита да се измъкне по друг начин:

- Не знам защо сте се сетили точно за мен. Обикновено нямам място по такава купони.

- И аз това казах на приятелчето тук, но той държеше да те викнем – отбеляза Тод и погледна към Кейлъб, който пък потупа общият им племенник по рамото и му каза:

- Защото мисля, че и ти имаш нужда малко да се поразчупиш, Брейди. Тъкмо си се завърнал в града, в който почти никой не те е виждал откакто си пораснал млад мъж. Кой знае колко ще ги се изкефят някои от старите ни познати от детството. Някои може даже да ти се изкефят понече, отколкото ми се струва, че очакваш...

Пак се усмихна специфично и притвори очи, а изражението и намекът му отдалеч крещяха “Савана” – или поне за тези, които бяха запознати с тръпката на Брейди по нея, към които Тод явно не принадлежеше.

Самия Брейди, докато се опитваше да откаже на своите роднини и приятели, изпитваше и същевременно силната нужда просто да се впусне в това непланирано предизвикателство. Идеята да получи възможността да присъства на шур купон на популярните момичета и момчета за първи път в живота си сама по себе си бе доста примамлива. Но този купон да се проведе в дома на Савана Гордън... е, това вече несъмнено докарваше съвсем различни огнени трепети у младият Ейбрамс.

Може би затова и той не успя да удържи на изкушението. Пое си дълбоко въздух и, надявайки се накрая да не съжاليا, извика:

- Добре! Идвам с вас!

Другите две момчета се зарадваха и го прегърнаха през рамо от двете страни. Тримата тръгнаха към дупката между имотите, за която самия Брейди чак сега за първи път разбра, а щом се промушиха през нея се насочиха и към същото онова място от високата ограда, където Тод бе влязъл тук на идване. За радост от вътрешната страна бе далеч по-удобно да се повлече стълба, която да се опре на оградата и прескачането ѝ да е лесно като детска игра.

И така, озовали се на улицата зад имението “Джейвика”, все още колебливият Кейлъб и доста по-колебливият Брейди последваха Тод към неговият лъскав модерен кабриолет с отворен покрив. Качиха се на него и, разбира се, с типичната за едно самоуверено момче като младия Кенеди твърде висока скорост се насочиха към дома на Савана Гордън. С надеждата у двама от тях никой от по-възрастните да не разбере за това...

За което, както вероятно се очаква, нямаха късмет. Защото да преминат с такава бясна скорост по улиците на лъскавия богатшки квартал нямаше как да не привлече погледите на някои от другите хора, намиращи се наоколо. Включително и този на една жена, която тъкмо караше своята кола по посока на имението Ейбрамс, когато ненадейно по перпендикулярната улица на нейната профуча кола, в която се намираха както Кейлъб Годхънт, така и двама нейни роднини по кръвна линия – внукът ѝ Брейди и племенникът ѝ Тод.

Тримата младежи така и не забелязаха Рут Ейбрамс, но тя много добре забеляза тях. Което я накара да присвие усъмнено очи и да се отклони от заплануваната си посока, за да ги последва.

6

През настоящата 2065-та година все още не бяха много домовете в Уест Порт, които разполагаха с иновативните към днешна дата частни приспособления за летящи коли. Но този на семейство Гордън бе сред тях - и не един или двама от гостите на най-младата наследница на рода, Савана, се възползва от това, появявайки се по въздух на подготвения отдавна 24-часов купон в огромното имение.

Колата на Тод Кенеди, макар и също да имаше функцията да лети, така и не се бе отклонила към някоя от специалните въздушни магнитни магистрали за подобни превозни средства – затова появата на него и двамата му другаря се случи по традиционния начин, през обширната лъскава алея наред извисяващите се добре подрязани дървета и други галантно оформени храсти. Личеше си, че собствениците на имението Гордън имаха вкус

за блясък и изтънченост – също както си личеше, че тяхната наследница Савана се възползваше от благата на своя дом максимално.

Още сега при фонтана при предния вход на голямата къща вече се бяха насъбрали десетки тийнейджъри, които пиеха, пушеха и шмъркаха всевъзможни легални и нелегални вещества. Фасовете и бутилките си те хвърляха навсякъде около себе си, а да почистват след тях на много места вървяха няколкото семейни робота – както такива с човешки външен вид, така и някои с вид на машините, които изначало бяха. Въпросните хуманоиди, разбира се, обикаляха и по двата обширни паркинга от двете страни на входа – този за наземните коли и този за летящите – тъй като и там се случваха разни поразии, а и някои от гостите не се колебаеха да си поръчат на тези механични слуги да почистят превозните им средства до най-малкото петънце.

Най-голяма работа роботите обаче си имаха вътре в обширната къща с три крила – там, от където още от сега гърмеше динамична музика в различни преплитащи се стилове и накъдето току-що пристигналите Тод, Кейлъб и Брейди се насочиха.

Но докато Тод с огромен хъс се канеше да се впусне в купона, а Кейлъб също се оглеждаше заинтригуван, то младия наследник Ейбрамс несъмнено се почувства доста не на място тук, както се бе и очаквало. Не бе веднъж отворени момчета да се бутнат в него и да го изгледат накриво, а отракани поразголени момичета да го зяпат надменно в неговото видимо стеснително и неориентирано състояние.

Колебанията на Брейди обаче бързо се разсеяха, макар и не за дълго, когато той се озова при огромния басейн встрани на къщата, в който понастоящем имаше всякакви момчета и момичета, но една конкретна млада дама – Савана – сега тъкмо излизаше бавно и съблазнително от там. Символ на същинската класика – руса, синеока, мокра и убийствено сексапилна в своя прилепнал по изваяното ѝ тяло червен бански костюм – тя се усмихна на хората около себе си със своята бяла холивудска усмивка, а Брейди Ейбрамс... той просто остана без ума и дума.

Докато погледът на Савана ненадейно не попадна на него.

Гимназистката, която явно не бе очаквала типове като него да присъстват на нейния купон, притвори леко очи и го изгледа втръчено от горе до долу. Кое то, разбира се, накара Брейди да се почувства неудобно и да се свие леко (не че до този момент не изглеждаше свит).

Изведнъж обаче той изведнъж си спомни защо беше дошъл тук. Също както се опита да натъкне сам на себе си, че не подобаваше на един отдаден фен на смели и решителни герои като Супермен и Капитан Америка да се държи като пълен задръстеняк на подобен купон – и то пред момичето, по което беше луд откакто се помнеше. Затова Брейди реши да се стегне, да си поеме въздух и да пристъпи натам – към нея.

Въпреки което увереността, която се опитваше да си придаде по никакъв начин не се прояви в несвързаните думи, които той изрече плахо към младата дама:

- Савана... аз... Здравей! Тук съм... Ъъъ... Тод и Кейлъб... те...

Почувства се като огромен глупак, но това му усещане се засили още

повече, когато изведнъж някъде отстрани се появи един нахакан и набит, рус и синеок младеж, също толкова едва ли не перфектен на вид като нейния, който я прегърна през рамо и извика ведро:

- Хей, Сав! Ела да те запозная с едни приятели, които нямат търпение да се видят лично със самата Савана Гордън!

Момичето му се усмихна широко, сетне метна още един мълчалив поглед към Брейди преди накрая да му обърне гръб и да тръгне с другия младеж.

- Уф... ама и ти какво си мислеше, тъпако! – удари се с ръка по главата Брейди веднъж щом остана сам (с всички онези заобикалящи го други тийнейджъри). – Много ясно, че Барби ще си отпраши съм залеза с Кен, а не с теб!

- Савана и Лайл не са заедно – обади се тогава Кейлъб, който застана до своя братовчед и го потупа по рамото. – А ти не бива да се подценяваш толкова, приятелю. Изглеждаш не по-малко добре от такива като него, дори и да не си блъскал във фитнеса като луд. И най-важното – имаш ум.

- Понеже това е най-важното за момичета като нея – Брейди си позволи да е саркастичен. После поклати глава и каза – Направо се чудя как ви се вързах да дойда тук. Мястото ми просто не е на такова място.

- Остани още малко и... кой знае... Може приятните ти мигове на този купон да предстоят – опита се да вкара някакъв позитивизъм у него Кейлъб и дори го подбутна със себе си настрани, за да отидат да си вземат нещо за пиене.

Брейди все пак се съгласи да остане повече. Дори не предполагаше колко много неговия братовчед беше сгрешил в оптимистичните си предположения.

Тъкмо по това време пред главната порта на имението Гордън се спря колата на Рут Ейбрамс. Жената, като видя, че железните врати не се отваряха за нея, излезе и се доближи натам. От другата страна на оградата имаше двама тийнейджъри, които сега я гледаха въпросително, също както и тя тях.

- Защо не ми отваряте? Отваряте на всички! – попита ги тя с присвит поглед.

- Ъъ... госпожо... вие сериозно ли? – попита я единия младеж, гледайки я засмян. – Това е тийн купон, а не сбирка на клуба на пенсионерите.

Изпълнена с възмущение, Рут се ококори.

- Що за отношение!? Аз познавам собствениците на този дом, те са ми добри приятели още откакто бяхме на вашите години! Пуснете ме веднага вътре!

- Няма да стане, бабче – каза с не по-малко невъзпитан тон другият тийнейджър. – Сложили са ни тук, защото сме корави и не се поддаваме лесно на манипулации. По-добре си тръгвай, няма да те огрее да разкършиш снага сред младото агнешко.

Рут просто не можеше да повярва. Озадачена, но и не съвсем изненадана, че някои младежи бяха склонни да се държат така към по-възрастните, тя ги изгледа с изцъклен, проблесващ гневно поглед, сетне се извърна на другата страна и се върна в

колата си. Не му мисли дълго какво да прави – просто извади своя хиперфон и набра един конкретен номер.

- Няма да я бъде тази. Щом искате да бъде злата баба – ще бъде! – изрече в своя яд тя, а щом от другата страна се чу ‘Ало’, жената мигом възкликна – Барбара, мила! Здравей! Съжалявам ако те притеснявам, но си нямаш и на представа какво се случва в дома ви със Стан!

Трой и Селесте, за които годините на шури младежки деяния бяха отминали в други исторически епохи, а онези години на зрели и мислещи за наследниците си родители, баби и дядовци все още не бяха настъпили в безсмъртните им животи, сега бяха изправени пред един проблем с далеч по-изумителен мащаб.

Те и екипа им няколко часа бяха работили над детайлното изучаване и документиране на изненадващо появилия се наред разкопките им край Уест Порт саркофаг. И колкото повече се задълбочаваха в разглеждането на всеки един детайл от физическото му съществуване, толкова повече героите потвърждаваха своята назряла още при първия поглед теория, че стилът на изработката му беше досущ като тази от много други подобни, които и двамата бяха виждали на живо в камерите на не един мъжки владетел от династиите на Новото Египетско Царство в Долината на царете. И каквито Селесте едва предишния ден бе разглеждала в друг подобен новопоявил се саркофаг в напълно различните разкопки при Мари. Открития, оставящи многобройни въпросителни поради времевата си несъвместимост.

Малко преди свечеряване бе дошло времето и вече напълно документирания и заснет от всевъзможни ъгли затворен саркофаг да бъде отворен. Тогава обаче се появи новата пречка в разгадаването на загадката му- той не можеше да се отвори.

Какви ли не опити бяха направени от съпрузите Годхънт и екипа им да сторят така, че поне за миг да надзърнат вътре, в саркофага – най-малкото за да разберат поне дали той наистина служеше като ковчег за някого или представляваше нещо дори още по-различно и енигматично. Разбира се, чрез използването на одобрени и достатъчно внимателни методи, които по никакъв начин да не навредят на цялостта на откритието. Но уви, нищо не бе помогнало. Саркофагът си бе останал затворен.

Ръководителите на разкопките останаха там, на своя нов обект, дори когато вече се беше стъмнило и всички останали се бяха разотишли. Седнали на ръба на средно големия ров, в който се подаваше вече едвам забележимия по това време на денонощието египетски артефакт, те гледаха ту към него, ти към вечерното небе, ту един към друг. През цялото време не спираше да ги мъчи и още един въпрос, който приемаха доста лично...

- Сигурен съм. Просто съм убеден, че двата археологически случая някак са обвързани със случилото се с мен, Матео и Тайен – Трой изглеждаше така сякаш не би допуснал да има второ мнение по въпроса, въпреки което си личеше, че и частица от него

се колебаеше. – Нека го наречем просто *усещане*. Не мога да го обясня, но го имам. Ала липсата на каквито и да е доказателства... не знам, това просто ме побърква, любима.

- Ще открием доказателства – и Селесте се опита да звучи оптимистично, но не ѝ се получи напълно. Случаят беше тотално нелогичен и необясним, но може би именно тези неща пораждаха известна логика в това той някак да бъде обвързан и с нещо друго, което на пръв поглед нямаше нищо общо. – Просто погледни това небе... - тя вдигна очи към звездите на небосвода и сияещата пълна луна. Представяш ли си колко дълго хората са се вторачвали в тях и са си задавали въпроси за идеята на съществуването им... Някои дори са откривали отговор чрез вярата си – и както неведнъж е ставало ясно ред подобни вярвания са били потвърждавани по един или друг начин. Същевременно са били нужни толкова много години... векове... хилядолетия... за да открие човека и научно обяснение на това, което вижда. И ние ще открием нашето за назрялия озадачаващ случай. Пък дори и не само науката да е обвързана, а и някой от онези паранормални елементи, които заобикалят този свят и другите извън него още от време оно.

Трой не бе получил отговора на въпросите си, но едно изглеждаше сигурно – в моменти като този възхищението, което изпитваше спрямо своята любима беше достатъчно, за да се разсее поне за миг той от всичко останало и да отдели няколко мига, в които просто да я съзерцава в хубавите очи и да докосва с пръстите на ръката си нежната кожа на нейното лице.

Той изрече:

- И за *красотата* винаги е имало много обяснения. Много теории за вътрешната и външната хубост. Но най-прекрасно е, когато можеш да откриеш отговора просто като се загледаш... в очи като тези... - Трой не просто се загледа прехласнато в очите на Селесте, а направо приближи своите към тях. Своето лице към нейното... и устните. А след целувката им прошепна чувствено – Обичам те... толкова много...

- И аз те обичам... - рече също тъй трепетно и тя.

Гледаха се. И се гледаха. Докато изведнъж... не чуха музика.

Ах, тъй хармонична... тъй величествено простираща се из различни светове бе тази мелодия... Гласове, съчетани с бавни звуци от магически инструменти... и ехо. Преплетено, спокойно ехо, което докосваше души чрез онези невидими, но безкрайно блажени нотки от мимолетното докосване на звуците до повърхността на кристално чиста вода...

Идваше откъм саркофага. Също като меката, синя светлина, която засия нейде откъм вътрешността му, когато той започна бавно да се отваря пред извърналите се към него ококорени погледи на Селесте и Трой.

Дори не се бяха опитвали този път. Дори не бяха мислели за него в изминалите секунди, но... ето. Някак си сега той се отваряше пред тях. *За тях*.

Двамата влюбени пристъпиха надолу в рова и се доближиха до саркофага. Преди да са стигнали напълно до него обаче се спогледаха въпросително.

- Дали трябва да... - прошепна тя със сладкия си развълнуван гласец.

- Несъмнено – нещо караше Трой да бъде сигурен.

Онова нещо – усета за връзката между този случай и другите. А може би и за... още...

Решиха се да доближат саркофага напълно. Снизиха се пред него и коленете им опряха в пръстта, а ръцете им внимателно се пресегнаха към горния капак на артефакта. Подбутнаха го нагоре, а с всеки един сантиметър, в който той се отваряше с тяхната помощ мелодията се засилваше и ставаше все повече и повече опияняващо завладяваща... също както и светлината.

Физическо нещо в някоя от очакваните форми той и тя така и не завариха вътре. Защото без да могат да се осъзнаят вече бяха до такава степен потънали в светлината и музиката, че отведнъж изчезнаха от това място, повлечени... другаде.

7

Двама влюбени, Тифани Кенеди и Питър Кингсли, в приповдигнатото от пламенните си чувства един към друг настроение, преминаваха ентусиазирано по едвам забележимата пътечка сред джунглата.

Намираха се в една от онези диви местности на Еквадор, приспособени за хора – или поне донякъде. Защото авантюристи като Тифани и Питър трудно биха се въздържали да следват просто един ясно разграничен път – не го бяха правили дори по отношение на връзката си, нямаше как да го правят и сега. Затова и неведнъж той и тя си позволяваха да се отклоняват направо през разни не толкова добре изследвани по-диви територии – разбира се, опитвайки се да са максимално нащрек за възможни опасности.

Трябваше да дадат всичко от себе си, за да бъдат тези дни запомнящи се. Защото после не се знаеше колко често щяха да могат да бъдат заедно.

- Наистина ли трябва да тръгваш на онова турне? – изрече по едно време Тифани, с дълбока въздишка.

- Твърде много хора разчитат на мен вече, след успешните ми първи два сингъла и албума – отговори Питър, като напрегна мускулите на едната си ръка, за да отмести една голяма и тежка висяща лияна, препречваща пътя им. Двамата продължиха след нея, а междувременно младият мъж продължи и думите си - Но поне в последно време аз и ти успяхме да изживеем някои от най-вълнуващите моменти в животите си... О, и то какви моменти! – и двамата се засмяха, после той махна с ръка и каза – Но защо говоря така сякаш сме умряли? Аз просто ще обикалям света на турне, а ти ще започваш университет.

- Моята рутина няма да е много по-различна от досегашната ми гимназиална в същия град - отбеляза Тифани. – Но твоята...

Питър се поспря на едно място, а и Тифани забави крачката си и стори същото. Тогава младежът хвана нежно своята любима за ръцете и се загледа чувствено в нейните красиви сини очи. Заглади леко кичур от дългите руси коси на приятелката си зад ухото ѝ,

докато междувременно и тя самата осезаемо се усети как потъва в магията на романтичния му кафяв поглед, идеално съчетан с естествения червен цвят на неговата коса, през която красивата млада жена на свой ред бе привлечена да прокара пръсти.

- Ще намираме време. За всичко – Питър звучеше доста сигурен, макар и същевременно да се опитваше и сам за себе си да подсилва това чувство на убеденост.- А тези мигове – като настоящите, които споделяме тук и сега... те ще се превърнат в спомени, които по всяко едно време ще подсилват нашата връзка от разстояние. Като всички предишни и всички следващи такива.

Тифани кимна, докосната от словата му. Той и тя се целунаха и продължиха пътя си из джунглата.

- Мислиш ли, че е време да включим вече телефоните си? – попита през смях тогава тя, докато двамата вървяха внимателно по един леко стръмен наклон, отвеждащ към основния път. – Така де, сладкото ни измъкване от света за няколко дена бе незабравимо... но близките ни сигурно са се побъркали!

- Е, не е като да не сме оповестили, че сме решили да избягаме от всичко за няколко дена... - каза Питър, ухилен. – Но да, може би вече сме твърде дълго време без контакт с когото и да е извън тази местност на Еквадор. Още като се приберем в къщичката ще проверим дали въобще има обхват тук. И... ще се започне.

Тифани знаеше какво имаше предвид той с последните си няколко думи. Това я накара да се засмее наново и да рече:

- Мисля си, че ако помолиш хората от екипа ти да вървите на по-бавно темпо, ще се съгласят. Говорим за музикална компания, управлявана от наследница Годхънт, все пак – а тя винаги е била достойна и уважителна, също като предците си, макар и да не носи тяхната кръв. И би разбрала обосноваването на своите изпълнители, а и не само на тях.

- Всъщност... притеснява ме не само предстоящия интензивен график като изпълнител на "SG Music" – отбеляза Питър, но с изкривени в тънка усмивка устни. – Тайен... той... е просто неукротим! Добри дружки си ставаме с него, но неизчерпаемата му енергия за музика понякога ме изумява! През по-голямата част от турнетата си ще пеem в едни и същи градове на сходни дати, затова и ще пътуваме заедно – и съм убеден, че той ще се възползва от всяка минута в свободното ни време, за да напишем песните като за поне още два албума и на двамата!

Този път и Питър, и Тифани, прихнаха да се смеят едновременно. Ала ненадейно мислите им се отнесоха в друга насока, когато те най-накрая достигнаха до нормалната утъпкана пътечка и нейното продължение ги накара да ахнат.

Пътеката градираше в дълъг въжен мост, извисяващ се над дълбока пропаст. Мост, по който бе нужно двамата влюбени да направят само няколко крачки, за да се озоват заобиколени от внушителната пейзажна гледка на цялата околност.

А на подобни места, очаквано, освен само да се наслаждават на красотата на природата, двама тийнейджъри от двадесет и първи век нямаше как да не пожелаят за сторят и друго.

- Трябва да си направим селфи! – възкликна с ентузиазъм и шеметно нетърпение Тифани, при което извади от джоба си едно тънко като стъкло устройство, наподобяващо тъчскрийн телефон, но всъщност представляващо ново поколение професионална камера с брилянтно качество на картината.

С такова качество Тифани и Питър запаметиха момента като застанаха близо, но не рисковано близо, до възжения парапет на моста и започнаха да си правят серия селфи снимки – някои в прегърната поза, други със споделени сладки целувки, трети просто със съзерцаващи се погледи, изпълнени с проблясъците на истинската любов...

Но не само погледите им проблесваха пред фото обектива.

- Ей... видя ли това? – по едно време, момичето откъсна вниманието си от споделените моменти със своя приятел и премигва.

Загледа се в едно нещо на изображението от камерата, което първо посочи на Питър върху самата нея, а после се обърна по посоката, която заснемаше тя.

Още на екрана червенокосия младеж бе уловил за какво му говореше тя, но щом и двамата вече се бяха втренчили в реалната точка, от където идеше проблясъка, всички потенциални съмнения вече бяха разсеяни. Там, сред гъстата зеленина от другата страна на моста, действително проблесваше нещо.

Завладени от неистово любопитство, Питър и Тифани от раз тръгнаха натам. Нужни им бяха не повече от няколко минути, за да стигнат дотам и да започнат да разчистват дивата растителност. И още няколко, за да установят със сигурност какво точно присвяткваше там, изпод нея.

Мъжът и жената останаха озадачени. Отвориха широко очи и усти и няколко секунди само гледаха към изумителното си неочаквано откритие. Саркофаг в доста типичен стил за по-късните епохи на египетските династии...

Но проблясъка не идваше толкова от майсторски изображения лик на непознатия мъжки владетел, а от сърцевината на откrehнатия саркофаг. От там сияеше отначало лека, но постепенно засилваща се светлина. Докато Тифани и Питър се осъзнаят, горния капак се вдигна пред тях и въпросната светлина ги окъпа напълно.

И тогава... те съзряха нещо не по-малко необяснимо.

“Цвете за моята любима!”

Възторженият, дълбоко чувствен глас на един влюбен млад мъж огласи пространството, в което Трой и Селесте изведнъж отвориха очите си.

Те знаеха кой бе този човек – той се явяваше неизменен фактор за съществуването на единия от тях изобщо. Също както и жената, която секунди по-късно съпрузите Годхънт съзряха и чуха наред пространството от меки, пухкави облаци, в което се бяха озовали. Из което сега се рееха, но без да могат да съзират телата си... нито да чуват гласовете си. Но пък имаха съзнание.

Ала преди да се е появила жената първо се появи едно момиченце. Не, всъщност преди момиченцето това пространство бе обгърнато от сиянието на ярка звезда, която се раздели на две и се спусна към детето, като за да вземе то с малката си ръчичка едната половина, а другата – тя да се докосне до пръстите на малкото момченце, което тъкмо се бе появило тук.

Изведнъж облациите се измениха напълно и тяхната белота се превърна в... белотата на сняг. А наред този сняг, двете дечица се гледаха с вълнение. По време на своята първа среща като живи същества.

Но ето, че ненадейно образите се размесиха и светлината се замени от тъмнина. Сега наоколо сняг вече нямаше, а единствено прах и паяжини. И две решетки – решетките на килия, която разделяше висок и привлекателен тъмнокош момък и красива русокоса девойка – и двамата загледали се един в друг с много обич в заплениващите си сини очи. Сцена, която още от същинското си начало не бе съвсем стабилна в полезрението на съзерцаващите я, защото нещо неясно я премесваше с друга подобна между тези двама влюбени, гледащи се по същия начин, но в далеч по-светлата атмосфера на китна горичка.

Скоро всички тези образи отново изчезнаха и тайнствените мъж и жена се пренесоха из плетениците на един лабиринт... а сетне – в неговия край, където той и тя се целунаха...

“Цвете за моята любима!” - и ето, че ненадейно този чувствен възглас наново огласи всичко наоколо, а целувката на двамата се измени – или поне те двамата се измениха. Вече се намираха на друго тъмно, но съвсем не толкова подтискащо място като затвора, под един купол наред зеленината, а във вида им имаше нещо по-зряло – въпреки което той и тя все още бяха като две млади птички, носещи се на крилете на същата онази пламенна обич, която излъчваха отдалеч. И която мъжът сега изразяваше спрямо жената не само със своите слова, а и като ѝ поднасяше прелестна червена роза...

Красавицата пое цветето в нежната си ръка, а скоро след това тя и нейния избранник в живота се целунаха и потънаха в блаженството от взаимното си присъствие...

При следващата смяна на сцената той и тя вече не бяха един с друг. Но нещо ги свързваше не само душевно – то се намираше там, в утробата на прекрасната жена в напреднала бременност, който седеше при един прозорец и галеше нежно своя корем докато съзерцаваше ту него, ту хоризонта... Знаейки, че някъде там бе нейния възлюбен... Бащата на първата ѝ рожба...

Отведнъж плетеницата от сцени се насочи именно към него. В някои той яздеше гордо коня си по друми сякаш необятни... в други се премятеше насам-натам върху гърба на животното, а с меча в ръката си възнасяше справедливост, и то без да отнема човешки

живот. Имаше и сцени, в които мъжът бе стъпил здраво на земята – като например когато, в обширната зала на един замък пронизваше същество, наподобяващо кръвожаден вълк... или когато със същия замах на меч си се канеше да спаси една хубава и тъмнокоса млада жена, висеща над пропаст, от заплахата на надвисналата над нея тъмноруса злокобна по-зряла дама, която се канеше да я погуби... В друг образ от тази феерия пък мъжът, едвам държаш се на ръцете си, се намираше на скала, издадена над кратера на бушуващ вулкан...

Съкровенни мигове по-късно героят и неговата любима отново се намираха един до друг... но този път не бяха сами, а между тях в прегръдките им се бе сгушило малко русо момченце на не повече от годинка... Един от първите символи на тяхната любов. На тяхната незабрава...

Величествен пейзаж представляваше и моментът, в който той и тя се гледаха един друг докато тя, жената, а и милиони други хора наоколо бяха привели почетно глава пред него – смелия герой, и други две дами до него. Спасители на цял един свят...

Увлечени в сладкото вълшебство на чувствата си, след миг тъмнокосият момък и неговата прелестна възлюбена вече се намираха на една скала при буен водопад. А мъжът – той бе паднал на едно коляно пред дълбоко разчувствалата се дама. И надали бе изненада за някого, че като продължение на тази сцена образите им вече бяха застанали пред олтар наред красива зелена градина - там, където същата онази друга жена, която той някога бе спасил при ръба на скалата стоеше лъчезарно до тях като тяхна кума, а нейният собствен избранник – като техен кум...

Но всички тези мигове бяха... едва началото...

Изпъстрената с тъй много цветове картина на историята величествена на двамата влюбени продължи на ново място, на което те отидоха, отплавайки с кораб със своя малък син. Там, в онзи Нов свят, в онази друга обстановка, те бяха оставили зад себе си още и още паметни мигове...

В някои тичаха ведро и се наслаждаваха на чувствата си, а подрастващото им детенце подскачаше весело с тях... В други мъжът се намираше зад бюро, изпълнено с документи, а неговата съпруга го бе прегърнала в гръб, готова да е винаги до него във всичко...

В не един от миговете им из този свят имаше и драма. Като например когато той и тя се гледаха с вече порастналия си син, но не виждаха в него своето малко чедо, а един излязъл от пътя си бунтар – с когото все пак им предстоеше няколко сцени по-късно да скрепят отношенията си веднъж винаги в задружна прегръдка. Ала преди това ликовите на двамата съпрузи преминаха и през други трогателни и дори тежки сцени – като например такава, в която в уюта на техния дом тя бе плувнала в сълзи и стенеше думи от сорта на “Стана спонтанно”... или пък когато нейното почти бездиханно тяло бе прегърнато от неговите здрави ръце там, в тъмнината на един изоставен склад...

Прегърнати той и тя бяха и в други сцени – когато по време на добре подготвена сватба на плажа мъжът бе решил да загърби всичко останало, за да бъде със своята любима... или когато в друг момент същите те се намираха в едно заведение, в което се

прегръщаха ликуващо... или пък когато около тях нямаше нищо освен ледена пустош, но вълшебният купол, под който бяха затворени, се пропукваше, готов да им даде свободата за нов живот...

Неведнъж в своите споделени мигове те летяха... В други се носеха дълбоко из водите и някак си дишаха, а романтиката все тъй неуморно сияеше отвсякъде в образите им... също като призованите от тях пламъци, които бушуваха в други сцени... или като пръстта, която вилнееше около тях, но без да е способна да ги затрупа...

В едно от последните видения той и тя бяха заобиколени от зеленина, а пред тях имаше арка, към която и двамата прегърнати съпрузи гледаха някак вгълбено, може би дори някак тъжно докато мъжът шепнеше: *“Тъй е било писано, обич моя”*...

Но ето, че изведнъж се появи и сцена, която продължи малко по-дълго от предходните. Мъжът и жената, държащи се за ръце, вървяха сред повяхнала гора, а ръцете им бяха хванати една за друга...

- Не се плаши... - прошепна мъжът, може би защото усети, че любимата му трепереше.

- Не ме е страх за мен или за теб – изрече тогава тя, загледана с горчивина в неговият сходен поглед. – А за *тях*...

Вървяха. Вървяха. Вървяха.

И тогаз тъмнината на гората напълно ги прибра в обятията си... А наоколо, насред тъмните облаци дим, всичко отекна в ехото на слова, този път изменени в някак смрачен, страховит тон...

“Цвете за моята любима!”

Из същите тези облаци Селесте и Трой неочаквано съзряха своите ликове.

- Любими мой! – възкликна с тревога тя, а тоновете на сладкият ѝ глас се понесоха нейде там...като глас в пустиня. Но тя продължи – Видя ли ги? Това... това бяха те...

- Да... - Трой съумя да отговори, а неговият глас отекна по същия начин из обезпокоителната тъмнина. - Дядо Георги, баба Аврил... и тяхната история...

Едвам рече това и ненадейно мрака бе прорязан от лъчове ярка, заслепяваща светлина. Реакцията на съпрузите Годхънт – тези, чиито ликове все още можеха да се видят из тъй объркващата атмосфера – бе да затворят рязко очите си... а после, когато усетиха, че светлината бе изчезнала, да ги отворят отново. Рязко.

Вече можеха да чувстват телата си. А с тях и да усетят, че се намираха на много топло място. Насред дива зеленина, излегнали се в неудобен като за двама човека сандък... или нещо подобно.

А над тях – надвиснали други двама млади влюбени, току-що станали свидетели на неочакваната им поява.

- Трой!?

- Селесте!?

Изправените извикаха имената на съпрузите Годхънт, които, от своя страна, изцъклили погледите си, също се понадигнаха и жената прошепна:

- Питър... Тифани...

Няколко мига всички останаха безмълвни и единствено звуците на дивата природа на Еквадор процепваше инак пълната тишина, настанала между тези четирима озадачени герои.

8

Селесте, Трой, Тифани и Питър, зяпнали се един друг, се заговориха чак когато по-младата жена попита:

- Вие... как се озовахте тук!?
- Добър въпрос – отговори Трой, все още оглеждайки се. – Но не по-малко добър е... къде е това ‘тук’?

Питър и Тифани се спогледаха. Объркани.

- Намираме се из джунгла в южен Еквадор. Как така сте се озовали на това място без да знаете къде отивате?
- Това е една твърде дълга и нелогична история, на която и ние самите не знаем отговора – каза Селесте, след което се загледа с трепет към капака на саркофага, от който тя и съпруга ѝ бяха излезли току-що. Приклекна пред него и го докосна – Но едно нещо си става все по-ясно. Тези артефакти не се появяват случайно насам-натам по света. Те някак са навързани. А вероятно и ние някак сме се оказали навързани с тях.

Трой също се приведе над детайлното изображение на египетски фараон на капака. Тифани и Питър пак се спогледаха колебливо.

- Ще ни трябва доста време да схванем какво ни казвате – каза жената, при което погледна смарт часовника на ръката си. – Но междувременно не е зле да се ориентираме към връщане в къщичката... а за някои от вас – отиване към къщичката за първи път. Скоро ще се стъмни.

- Ще се... стъмни? – запремига Селесте и със съпруга ѝ се изправиха. Чак сега се замислиха над факта, че наоколо още беше светло – Колко часа е в момента?

- Осем без пет.
- Коя дата?
- Двадесет и четвърти август. Защо?
- Защото... - прошепна Трой, който също като жена си тъкмо бе установил нещо изумително. – Защото когато преди малко ние със Селесте бяхме повлечени от подобен саркофаг там, в покрайнините на Уест Порт... часът беше малко след девет и половина на двадесет и четвърти август. А часовата зона на Кънектикът и Еквадор би трябвало да е една и съща!

- Кое не само сочи към абсурдния факт, че не е минало *никакво време* докато

сме били в онова изумително пространство... а дори сме се върнали назад с повече от час и половина!

И четиримата бяха потресени. Но наскоро потреса и последвалото ново мълчание, Тифани попита:

- Това *пространство*, за което говорите? Какво представляваше то?
- И ние не сме сигурни – каза Трой. – Но едно е сигурно – то бе *твърде* обвързано не само с нас и със саркофазите... а и с баба Аврил и дядо Георги.
- На практика ни представи образи от някои от най-емблематичните моменти в животите им на предопределени влюбени. Първите им погледи един към друг... първите трепети... победите и паденията... младежкият и зрелият им живот... наследниците им...
- Да, но... знаеш ли, скъпа, - Трой се обърна към нея. – Като се замисли човек в тези откъсчета от историята на баба и дядо ние така и не видяхме сцени с техни наследници в *множествено* число. А само с *един* наследник – техният първороден син. Моят баща Джейкъб.
- О... да, наистина! – възкликна Селесте. – Те имат още толкова много деца и внуци, но в онези мигове ни бе представен само той. Баща ти.
- Мисля, че дори ние, без да сме навътре в целия този случай, можем да констатираме, че това само още повече замесва теб и твоя клон от рода Годхънт със случая – каза Питър.
- Че съм замесен вече няма и капка съмнение – кимна Трой. – Но сега взех да се запитвам до каква степен цялата тази работа има общо и със случая на изчезването на Матео и Тайен.
- Матео... Матео Карсън? – ококори се Тифани.
- Тайен... Ачак!? – не можеше да повярва Питър.
- Не сте ли чули? Това е голяма новина.
- Не сме, ние сме с изключени телефони откакто сме дошли тук – каза момчето и за сетен път се загледа с приятелката си. – Но може би наистина е дошло времето да ги включим.

В това всички бяха единодушни. Също както и в последвалото си решение – да отидат възможно най-бързо до някоя друга не толкова дива точка от тази местност. Знаеха, че просто да си останат тук, из тази Еквадорска джунгла, и да разискват въпросите си докато нощта се спуска над тях нямаше да помогне на оплетения им случай. Защото както изглеждаше в момента имаше едно основно място, на което героите евентуално можеха да получат повече отговори – или да бъдат засипани от още повече въпроси.

Домът на Георги и Аврил Годхънт в Уест Порт.

Междувременно, партито в дома на Савана Гордън все по-уверено се насочваше към своя разгар.

Всъщност, ‘парти’ е слаба дума, за да се опише това, което във вечерните часове се случваше във въпросното огромно имение от най-елитния богаташки квартал в Уест Порт. По западните държави и най-вече в САЩ използваната дума за подобни неудържими веселби обикновено е ‘rager’ – макар че като за младежки купон през 2065 вероятно и този термин вече можеше да се зачете за твърде остарял.

Към десет часа употреба на музиката, технологиите и всевъзможните позволени и непозволени питиета и други вещества вече се опитваше да вземе своят връх. По диваните, подовете, масите, из басейна и плочките около него, по тревите - навсякъде имаше тийнейджъри, които сякаш в момента просто не бяха на този свят. Някои от тях танцуваха, скачаха и крещяха с изумителна като за едно човешко тяло енергия, други се излежаваха, потънали в трудно обясними нива на нирвана. А имаше и такива, които се възползваха от функциите за придвижване на летящи коли в имението, за да си правят по някое и друго въздушно кръгче из територията на имота – с притеснително висока и, разбира се, също непозволена скорост.

В интерес на истината, към цялата тази картинка освен хора присъстваха и няколко приобщени към веселбата индивиди от расата на стуоните – считаните за добронамерени извънземни, които от край време бяха сред онези, с които човечеството общуваше и беше в ползотворен мир. На вид почти като хора, но с ясно видими сърца, намиращи се зад прозрачна преграда в гърдите им, те имаха вродената функция също така да могат естествено да се носят над земята – затова и тяхното изживяване във въздуха се явяваше дори още по-шеметно след като не им се налагаше да се докосват до каквато и да е машина и съответно разполагаха с възможността с лекота просто да потъват в... екстаза... Които, разбира се, не им пречеше да се съгласяват да подпомагат и някои от неспособните на каквото и да е свръхестествено да изживяват възвисяването и по други начини освен с изредените досега.

Надали за някого е изненада, че и интимните актове между не един и двама познати и/или непознати присъстваха на доста места из това обширно имение. И че не всеки се притесняваше от публичността, а някои дори се наслаждаваха на разкрепостеното си присъствие буквално пред очите на обграждащите ги.

Като например Брейди, който както си се разхождаше из помещенията, съвсем ненадейно попадна на картинка, която му се искаше да не беше виждал. Поради което и ние няма да я описваме детайлно, а само ще споменем, че се развиваше между двама мъже и две жени на плота в кухнята...

Потресен, младият наследник Ейбрамс просто каза едно ‘Съжалявам’ задето бе прекъснал веселото им преживяване (но мигом се почувства нелепо той да е този, който да се извинява), после се обърна и се върна към хола. Там ситуацията не бе по-малко разкрепостена, но пък поне Брейди можа да срещне и погледа на един доста по-сдържан свой връстник и роднина – единия от двамата, които го бяха довели тук.

- Кейлъб! – извика момчето и, макар и вика му да бе силно заглушен от мощната рап песен, която гърмеше отвсякъде, успя да привлече вниманието на чичо си. Двамата се доближиха един до друг – Стига толкова! Това беше! Тръгвам си! Как можех изобщо да ви се вържа и да дойда тук!?

- Честно да ти кажа, дори аз започвам да се питам... - отвърна младият Годхънт и с присвита вежда се загледа в две момчета и едно момиче, които бяха разпиляли обилно количество кокаин на паркета и, въргаляйки в него, доволно го поемаха през ноздрите си направо от пода. Тогава обаче очите му попаднаха на нещо, което го подтикна да се подсмихне. – Хм... Но знаеш ли, може накрая все пак да успеем да докараме поне твоята мисия тук до някъде...

Брейди се извърна в същата посока и с вълнение завари своята младежка тръпка Савана да стои сама на един диван и просто да оглежда с лека усмивка случващото се наоколо. Жената обаче не правеше нищо, защото си й личеше, че бе започнала да се изморява – което, разбира се, тя самата никога не би си признала пред другите. Момчето, чието сърце и сега туптеше лудо за нея, обаче умееше да преценява хората, особено тези, на които държеше... а намека на Кейлъб да отиде да й прави компания му се понрави. Или поне в първия момент.

После обаче Брейди запремигва, размахва с ръце, обърна се към роднината си и отсече намръщен:

- Не, не, не! Стига съм ви позволявал да ме манипулирате, за да останем повече! Савана не ме забелязва и толкова!

- Приятел, тя всъщност... - опита се да каже нещо загледания към въпросната млада дама Кейлъб, но неговият племенник го прекъсна и не му позволи да довърши:

- Казах НЕ! Стига напразни надежди! Ама и аз какъв съм наивен смотаняк, че изобщо ви давам на теб и Тод да ми ги набивате в главата, та чак се повличам с вас по подобни купони! Пак повтарям - говорим за *Савана Гордън*, човече! Момиче от съвсем друга лига, която никога не би...

- Името си ли чух?

Брейди се скова на мястото си. Изцъкли очи към Кейлъб, чието изражение в момента сякаш казваше 'Ех, опитах се да те предупредя'. След това младият Ейбрамс се обърна по посоката, от която се бе чул тъй привлекателният според него момичешки глас... и я видя. Тя го гледаше от горе до долу с полупритворен поглед и скръстени ръце, но и с тънка усмивка.

- Савана... аз... аз... - безумно засрамен, Брейди заекна.

За радост неговият чичо знаеше какво да каже, за да го измъкне от неловката ситуация и дори да подпомогне каузата, за която като че бе дори повече нахъсан от племенника си:

- Брейди тъкмо ми говореше колко му е кеф, че най-накрая присъства на парти на популярно момиче от твоята лига, Савана! Със сигурност никога... няма да го забрави!

Погледна ухилен към другия младеж, когото потупа ведро жпо рамото, после пак към момичето, сетне се извърна на другата страна, умишлено оставяйки ги сами.

- Ей... ти си онзи роднина на Джени от вчерашното изложение, нали? – попита тогава Савана, все още преценявайки с поглед Брейди.

- Аз... Ъ... Да... - колкото и неудобно да се чувстваше, младежът бързо се взе в ръце, тъй като осъзна колко глупаво би било да се държи толкова задръстено след думите на Кейлъб. Дори и с цената да излъже – И чичо ми е прав – наистина ми е приятно да съм тук.

- Хм... Дали? – в този въпрос на Савана имаше нещо саркастично. – Защото на мен нещо вече не им е съвсем приятно.

- Наистина ли? – не може да повярва Брейди.

- Да – кимна момичето. – Виж, не бих го споделила с повечето други, защото може да ме сметнат за смотана... но с теб нямам проблем – Макар и това да си беше на практика обиден намек, Брейди все пак се зарадва, че тя би споделила каквото и да и с него, затова я изслуша – Има моменти, в които удоволствието да разпускам по *чак такива* начини достига до такъв един свой връх, че в последствие явно няма как просто да не започне... да слиза надолу. Имам предвид, че момиче като мен все трябва да си има някаква граница, нали? Иначе рискува да заприлича на нещо твърде жалко...

С присвити устни и някак погнушена гримаса метна един презрителен поглед към тийнейджърката, която шмъркаше кокаина от пода в компанията на двете момчета. Брейди пък, който още бе изненадан от думите ѝ, потрепна при мисълта, че между възгледите им може би все пак можеше да се открие все някаква връзка. Затова и се опита да ги обвърже още повече като съответно вложи в разговора малко повече от онова, което предполагаше, че би се харесало на Савана:

- Разбирам те. Да си истински готин не значи да се излагаш като животно. То дори и животните не се излагат така, защото някои неща просто са си им в природата. Докато ние, хората... ъм... би трябвало да имаме други търсения. Особено когато имаме външния вид и капацитета, които ти имаш.

Да, това ласкателство без съмнение се понрави на младата дама. Тя може би за първи път се усмихна на Брейди без в това да е вложено някакво високомерие.

- Ти да видиш, можело да се говори смислено с теб... - отбеляза, без да се усеща дали не звучеше твърде иронична – Как ти беше името?

- Брейди. Брейди Ейбрамс – отговори момчето със силно върнение, които се опита да прикрие у себе си, за да не може Савана да го разчете твърде ясно.

Той и тя се спогледаха подсмехната, но тъкмо когато момчето се нареди да продължи разговора помежду им... изведнъж входната врата на къщата недалеч оттук рязко се отвори. Всъщност, тя вече беше наполовина отворена, а встрани на нея момче и момиче се натискаха страстно на стената, но кефа им доста бързо секна, когато видяха тримата по-възрастни, които с тежки стъпки и сериозни изражения преминаха през прага. Техния кеф и този на останалите тийнейджъри.

- Савана Гордън!!! – със силен, гневен глас, един висок и слаб изискано облечен мъж рязко махна шапката от главата си и я захвърли настрани, а погледът му направо се стрелна към момичето. – Какво си въобразяваш, че правиш!?

Тийнейджърката пребледня, замръзнала на мястото си. Остана без ума и дума в следващите секунди, в които нейните родители и друга една не особено позната зряла дама пристъпиха към нея, а майка ѝ зададе една гласова команда на вградената в стените аудио система, за да спре музиката.

Но докато за Савана третата новопоявила те възрастна бе непозната, то някои като Брейди тя, с появата си, накара да се облекчат и изпотят. Особено когато се загледаха във впития ѝ в самия него гневен поглед.

- Не сме и предполагали, че дъщеря ни ще пропадне толкова! - извика тогава майката на момичето, която бе фина, изтънчена дама с прибрани нагоре светли коси.

- Мамо... татко... - чак сега Савана намери думи, с които да реагира. – Не знаех... Не знаех, че ще се прибирате толкова рано!

- Не думай! – баща ѝ я контрира саркастично, същевременно с което възмутен изглежда един гол до кръста младеж, който тъкмо закопчаваше дюкяна си докато слизаше по стълбището с две полуголи момичета. – Ама че разочарование! Такова възпитание ли сме ти дали? Да ни караш да прекъсваме важната си работна командировка в Перу, за да се връщаме тук да вкарваме в ред теб и имението си!

- А можеше дори и да не разберем за това и да продължим да се заблуждаваме какво порядъчно момиче си! Добре, че беше скъпата ни стара приятелка Рут Ейбрамс, която ни се обади след като грубите ти приятелчета дори не са искали да пуснат тук, за да открие внука си и други свои излезли от релсите близки! – майката на Савана погледна към другата по-зряла жена отстрани.

- Рут... Ейбрамс? – макар и да бе пила доста тази вечер, тийнейджърката беше достатъчно адекватна, та да не е забравила с какво име ѝ се бе представил младежът до нея само преди минути. Савана първо изглежда недоволно въпросната дама (която също я гледаше неодобрително), а после заби остро поглед и в Брейди – Тя... тя някаква роднина ли ти е!?

На момчето му идеше да се закопае някъде от срам. В този момент той повече от всякога съжаляваше, че се бе навил да дойде на това парти – като за да завърши той самия накрая като негативен център на внимание сред всички останали намръщени и гледащи към него тийнейджъри наоколо. И едва на сантиметри разстояние от изпълнения с яд към него поглед на момичето, по което беше луд.

- Бабо... - Брейди реши да погледне към Рут. – Защо не ми се обади преди да викнеш родителите на Савана!?

- И да позволя да покриете този Содом и Гомор!? – извика Рут, при които отиде при него и го сграбчи за ръката. – Още сега идваш с мен, момченце, и тази вечер ще си поговориш хубавко с баща ти! Чака те голямо наказание! И не само теб!

При последните си думи намери сред множеството погледи наоколо и онези на Кейлъб и Тод, които я гледаха с прехапани устни и дори без тя да ги заглежда знаеха, че Рут говореше за тях. Нямаше как обаче двете момчета да не се почувстват неудобно и за своя общ свит роднина, когото тя сега публично извеждаше от тук пред неодобрителните и дори разявени погледи на всички младежи, включително на онези, които без съмнение нямаше да забравят за този случай и нямаше да позволят и на него самия да забрави.

Така завърши дългоочакваният купон в дома на Савана Гордън.

Поп-рок музика.

Именно такава внезапно прозвуча из притъмнения зеленист двор на друго богато имение докато четири силуета пристъпваха по алеята към главния вход на къщата.

Имението Годхънт, като едно от най-старите такива в тази част от града, неведнъж бе огласяно от ритмите на какви ли не песни и мелодии – както пускани, пяти и дори свирени от главите на рода Георги и Аврил, така и от страна на техните многобройни наследници, за които този дом се чувстваше като едно трайно основно убежище на представителите на великата вековна династия. Не бяха малко и гостите, които се бяха наслаждавали на *музика* тук и на това място – въпреки което сега единия от поредните такива, Питър Кингсли, по-скоро побърза да изключи прозвънялата аларма на телефона си, отколкото да продължи да слуша инак грабващата ретро песен.

- Сори... - извини той, ухилен. – Не исках да нарушавам тишината. Но съвсем Бях забравил да изключа напомнянето за звездната разходка.

И докато Тифани, със своята блага, романтична усмивка показва, че знаеше за какво идеше реч, то Трой и Селесте се загледаха към тях с интерес.

- С Питър всяка вечер в един и същи час, точно в полунощ, излизаме от къщичката, в която сме отседнали в Еквадор и тръгваме да обикаляме уличките на приятното селце, вглъбявайки се в звездното небе и в емоциите, с които то допълва чувствата ни – обясни със захлас момичето.

- Ех... колко красиво... - въздъхна Селесте и се загледа в мъжа си. – И ние се опитвахме да се радваме на любовта си под звездите, когато онзи саркофаг изненадващо прояви някаква активност и... буквално ни повлече в себе си. Писано е явно сцените под звездите на не едни влюбени да бъдат възпрепятствани в името на необяснимия паранормален сюжет, развиващ се тези дни.

- Нямаме против... стига накрая да успеем да открием някакви отговори, де – каза Питър и се загледа в къщата пред себе си. – Макар че не ми се струва в момента в този дом да има някой, който да ни даде бленуваните отговори.

- Пазачът на входа каза, че баба и дядо не са излизали днес. Които е странно като за тях – те не обичат да стоят на една място, пък било то и сред уюта на дома – каза Трой, в чийто стомах започваше да назрява чувството на някаква нова тревога.

Всъщност, нейното семенце се бе появило у него и Селесте още по време на последната сцена от виденията, на които двамата неволно бяха станали свидетели – но сякаш сега основанието за притеснението им все повече се потвърждаваше. С надеждата да успеят да го притъпят те и другата двойка отидоха до входната врата, където наследникът на господарите на този имот потропа и пристъпи първи навътре с думите:

- Ехо... Бабо... Дядо... Тук ли сте? Има ли някой?

Никой не отговори. Не се чуваше и най-малкия звук – само тези от стъпките на двете двойки по пода, когато пристъпиха в тъмния хол. Но и там нищо не даваше какъвто и да е знак в къщата да има жива душа. Всъщност, домът на семейство Годхънт не подсказваше за каквато и да е активност през целия ден – нито новите вестници, които пазачът по-рано бе донесъл при входа бяха прибрани от пощенската кутия, нито смартфоните на Георги и Аврил, намиращи се на масата, бяха със заредени батерии.

Но най-тревожното Трой, Селесте, Питър и Тифани срещнаха, когато се доближиха до семейния робот Уилям, който сега се намираше при отворения балконски прозорец, от където имаше изглед към обширния страничен двор на къщата. Стоеше там като замръзнал, а погледът му бе забит в езерцето с патиците, което се намираше там още от създаването на имението.

- Уилям? – обърна се към него Трой и дори размаха пред погледа му, но хуманоидът дори не трепна.

- Вероятно е в хибернация – предположи Питър, но после се загледа към нещо на пода, към което се приведе и побърза сам да си опонира – Или може би не... Кабелът му за зареждане не е включен. Не е типично робот да изпадне в хибернация без преди това да се е подсигурил, че ще има в себе си достатъчно енергия, за да се събуди. Нито пък собствениците му биха го сторили с него, защото едно потенциално неправомерно изключване по време на подобна почивка може да доведе до сериозни повреди в системата му.

- Доколкото знам баба и дядо осигуриха на Уилям някои иновативни подобрения, с които да го направят по-малко зависим от електричеството. Но дори и с тях е странно той просто да е оставен в такова състояние и да не може да се включи. Да не говорим, че реално погледнато не му е нужна хибернация, защото вчера, когато го отпратих от имението “Джейвика” си беше на 85% заряд, който при нормални обстоятелства би му стигнал за много дълго време.

- *Време* – ненадейно тази дума се му от устните на робота. С което хвана хората неподготвени.

Уилям изведнъж излезе от своето странно състояние и се загледа в двете жени и двамата мъже.

- О, ти се активира! – възкликна радостна Тифани, но следващите думи на роботът бързо я върнаха във фазата на притеснение:

- *Време* – повтори тихо той. - Те нямат време. И не само те.

- За кого говориш? – попита Селесте. – За Аврил и Георги ли?

Роботът се загледа в нея и отвърна:

- Само това те успяха да закодират докато можеха. Вчера вечерта, преди да влязат в езерото.

- Влезли са в езерото!? – ококори се Трой и, разбираемо, той и другите трима човека мигом се загледаха именно в тази точка. – Но защо!?

- Повече не бих могъл да ви кажа – не ми и е вродено да разбирам повече... нали?

И той, със своето изумително изкуствено съзнание, не изглеждаше убеден в казаното. Но пък и робота, и четиримата човешки герои сега бяха убедени в друго - че още на мига трябваше да излязат при езерото в двора, за да се опитат поне този път да разберат... повече.

Отидоха там, застанаха до брега и се загледаха във водата. Но в нейната спокойна нощна чистота те съзряха само и единствено своите отражения, с красивото звездно небе и луната за фон – като в някое кристално чисто огледало, което сякаш сега им казваше ‘Ликовете ваши аз ще изобразя, но отговорите, които дирите - не’.

Изпитанието придобиваше съвсем нов мащаб.

9

Сънят, който Селесте Годхънт сънува в една на пръв поглед спокойна нощ в следващите седмици, обещавахе да се запечата нейде там, в нейното съзнание, завинаги.

В началото се намираше пред каменна преграда. Жената дори не помръдваше докато гледаше към нея - сякаш нещо я бе хипнотизирало. Чак в мигът, в който на преградата изведнъж се появи ликът на нейният любим, Трой, тя потрепна и излезе от транса.

- Не говори, когато се озовеш при дънера - сериозният му тон, също каквото беше и изражението му, очевидно целяха да я предупредят за нещо. - Повтарям - не говори, когато се озовеш при дънера! Нито дума... нито стон...

И ето, че образът му изчезна - като някой изпълнила мисията си холограма, чието време бе свършило.

- Трой! - изкрещя красивата млада дама, а челото ѝ се сбърчи. Дъхът ѝ застина, когато образът на нейният съпруг вече не се намираше пред нея. - Трой! Върни се!

В копнежа си поне за миг отново да се докосне до своя възлюбен, Селесте дори протегна ръце към стената и докато се осъзнае премина от другата ѝ стена. А там бе тъй красиво...

Обширна, зелениста гора се ширеше пред погледа на младата красавица. Ах, тъй примамливи изглеждаха нейните обятия... Тъй примамливи, че един сънуващ човек, като Селесте, нямаше шанс - трябва да тръгне напред по пътеката и да влезе в непознатия лес...

``Сънувам ли?`` - запита се сама себе си жената докато вървеше.

Но можеше ли тя да получи адекватен отговор и да е сигурна в него, след като поначало живееше в свят, в който дори реалността понякога изглеждаше нереална, като някой сън?

Селесте продължи да върви още няколко минути. А накрая пътят ѝ стигна до нещо изумително и дори още по-необяснимо - модерна сграда, която се намираше наскре гората... или поне така изглеждаше.

Едвам заобиколила растенията, които я деляха от пълния изглед към тази сграда, жената се осъзна, че вече не се намираше наскре гората - или поне това, което виждаше пред себе си нямаше нищо общо с гора. А да погледне назад Селесте изведнъж осъзна, че вече не можеше.

Но така или иначе това, което видя пред себе си, привлече вниманието ѝ много повече - до толкова, че да се приближи до оградата пред сградата, която ѝ се струваше все по-позната и по-позната. И дори без да потърси с поглед името ѝ някъде наоколо, жената бързо си припомни, че я бе виждала и преди - това бе един от най-новите центрове за роботика на свръх развитата компания за технологии "Johnson Tech" в Уест Порт. А двама от тримата човека, които сега се намираха пред нея, също не ѝ бяха никак непознати. Всъщност, в изминалите няколко дни тя се бе срещала с тях често във връзка с опита на четирима им с Трой, а и на други хора и не само хора, да разгадаят нелогичните няколко потенциално навързани случая напоследък.

Тифани Кенеди и Питър Кингсли. В компанията на млад, но по-зрял от тях добре изглеждащ тъмнокош мъж, който сега сякаш ги водеше към входа при въпросната ограда.

Щом тримата стигнаха до там способността на Селесте да `върви` сама из дебрите на този свой странен сън изведнъж се измени. И по-скоро ѝ бе отнета - до този момент реално чувстваща се като пристъпваща на твърда земя и вдишваща от реален въздух, младата съпруга Годхънт неочаквано се превърна в просто едно съзнание, което се носеше след Тифани, Питър и непознатия трети мъж - без да е способна да каже или направи каквото и да е. Без да е възможно дори да погледне самата себе си... Но пък докосната от необичайната способност да съпреживява някои техни чувства...

Същинската сцена, в която Селесте бе принудена да се потопи, започна когато портата се отвори пред тримата герои и те пристъпиха зад нея, а откъм кабинката на пазача отстрани прозвуча актуална песен. Самият пазач очевидно не знаеше как изглежда изпълнителят ѝ, защото щом само след секунди се срещна очи в очи със самия него - Питър - само го изгледа с някак типичното за някои отегчени от работата си присвито безизразно изражение и дори не поздрави него или останалите. Затова и нито самият ококорил се певец, нито пък докаралата същата физиономия на своето лице негова приятелка си направиха труда да направят някакви уточнения човека - тъй или иначе не биваше да губят повече време.

Щом се отдалечиха леко от кабинката обаче Питър нямаше как да не отбележи пред другите двама със себе си:

- Брей... не знам как да се чувствам... За втори ден днес я чувам да гърми от някъде!

- Чувствай се... като звезда! - отбеляза със сияйна усмивка Тифани и го подхвана под едната ръка.

- Това твоята песен ли е? - чак сега непознатият мъж с тях се досети на какво се дължаха реакциите на гимназистите. - Брей, добра е, може и да си я пусна като... свърша работа...

С умишлена доза на нова ирония подчерта последните думи. Подсмихнатото му изражение обаче подсказваше на младежите, че той също гледаше с приповдигнато настроение на факта, че славата на Питър ги бе последвала и от тази страна на портата. Червенокосият тийнейджър и любимата му така и не казаха нищо - той само кимна леко, с усмивка, на изречлия тези думи, след което тримата най-накрая върнаха мислите си към разучаването на терена, на който се намираха - а понастоящем това все още бяха алеите в обширния двор на най-новия обект по роботика на "Johnson Tech". Атмосферата из които несъмнено впечатляваше със своята изрядност - сякаш всичко беше натъкмено и до най-малкия детайл. А да се приближи до величествената статуя на изправилия се гордо робот, гледащ към небесата - е, несъмнено и това ги караше да се чувстват като от някой респектиращ фантастичен роман.

Самата сграда и все още строящият се небостъргач към нея бяха тъмни - не защото вече късно вечер, почти нощем, а защото тукашният отдел все още не беше отворил официално врати. Затова и на тийнейджърите им се стори някак странно, когато по-зрелият от тях мъж ги поведе право към централния вход.

- Дали ще има кой да ни посрещне... или въобще да ни отключи сградата? - почуди се Тифани.

- Спокойно, скъпа - покрай битките със зомбитата не се ли научихме да влизаме успешно в какви ли не сгради с взлом? - отвърна с приповдигнато настроение Питър, но точно тогава издаде напред очи към другия мъж и побърза да се ухили хитроумно и да допълни - Така де, разбира се, че не сме се научили на такива нередности! Да не си помислите нещо погрешно, детектив Крейн!

Накара Тифани да се засмее, а лицето на реда, чието цяло име беше Доминик Крейн, да се подсмихне.

- Не се тревожете, няма да се налага да разбиваме вратата или да влизаме през някой откряхнат прозорец - каза той и извади отнякъде един чип. - Защото господин Джонсън се погрижи да ми изпрати официалния премиум ключ, който не само отваря вратата, а и сканира телата ни и деактивира алармената система като за нашето присъствие вътре докато не излезем.

- Брей... премиум ключ! Чувствам се специален! - отбеляза с шеговита самоувереност Питър.

- Нима? Никой никога не би го очаквал от теб! - отвърна му със същата закачливост приятелката му, след което двамата си се усмихнаха широко един на друг и се прегърнаха през кръста.

Точно тогава Доминик използва премиум ключа, след което един специфичен червен сензор премина покрай целите им тела, а щом ги сканира вратите на сградата се отвориха пред тях. Тримата пристъпиха навътре, което несъмнено се чувстваше като голяма тръпка за тийнейджърите - не само защото им харесваше да са в подобна тъй футуристична атмосфера, в която дори и аромата на ново бе някак нетипичен, запленителен, а и защото да се озоват в разследване като това им навя някои спомени...

Отначало тук беше доста тъмно, но още с първите крачки на героите осветлението автоматично се запали над тях. И съответно автоматично се изгаси след като преминаха през фойето и тръгнаха по един доста главен на вид коридор там.

Изненадаха се, че тук осветление вече нямаше - вероятно защото и тази част от двойната постройка все още не беше напълно завършена. Но несъмнено се изненадаха дори още повече (и дори направо се стреснаха), когато изведнъж чува някъде пред себе си тропот- сякаш нещо се заби в пода в края на същия този коридор. Там обаче не изглеждаше да има нещо.

Двамата мъже и жената се спогледаха. Извадиха смартфоните си и ги използваха като фенерчета по пътя си напред. А щом стигнаха края на коридора видяха, че той отиваше на две страни. Окачени табелки все още нямаше, затова се почудиха на коя ли посока да поемат.

Тъкмо когато се досещаха, че идването им тук всъщност нямаше конкретна посока, защото целта му в действителност беше проучване на самата територия за свръхестествено присъствие, се случи друго нещо, което привлече вниманието им и което несъмнено ги накара да наклонят мислите си именно към темата за паранормалното - както всички коридори си бяха тъмни, изведнъж по този в дясно започнаха да премигва... осветлението. Така, сякаш даваше на късо.

Заглеждайки се натам, Питър, Тифани и Доминик присвиха вежди. Жената първа изрече с трепет удивителната теория, която се зароди и у трима им:

- О... дали тези неща... онзи тропот и тези светлини... не са това, за което сме дошли? - огледа се развълнувана и прошепна - Това... това ти ли си? Същият, който ни помогна в онази нощ, когато имахме нужда от отговори за зомби кошмара? Или може би си... *същата*?

Не получи директен отговор - но пък светлините започнаха да премигват още по-динамично и настоятелно.

- Вероятно ни казва да тръгнем по този коридор - Питър констатира това, което и тримата си мислеха.

- Вие все пак стойте зад мен - каза им детектив Крейн и, изваждайки пистолета си, пристъпи няколко крачки пред тях, повеждайки и трима им по въпросния коридор с премигващото осветление.

Вървяха до края му, а отдясно на тях имаше доста врати, заключени с обикновени ключове, тъй като електронните табла и съответно дигиталните 'ключалки' към всяка една от тях още не работеха - Доминик се увери в това, защото се опита да ги отвори всичките с ръка. Така или иначе те не представляваха за него и тийнейджърите същия интерес, какъвто вратата в дъното - чието табло изглежда, че работеше, но пък на самата нея с големи червени букви пишеше "Достъп забранен за външни лица".

- Е, дали шефа се е погрижил в премиум ключът да влиза и този бонус отдел? - почуди се Питър.

Крейн дори не каза 'Да проверим' - просто извади същия онзи чип и го насочи към дигиталния екран. Ала тримата с Питър и Тифани се изправиха пред поредната си изненада, когато видяха, че този екран светна в зелено още преди ключът да е достигнал до него. И съответно вратата се отвори автоматично пред тях.

- Този приятел несъмнено иска да ни заведе някъде! - отбеляза Питър.

- Дано да е с добри намерения... - каза тихо Крейн като отново зае готовност с пистолета си и пристъпи бавно навътре.

- Не би трябвало да са лоши... стига да става въпрос за същия дух или... същото присъствие като онова, което ни помогна преди време.

Тримата герои слязоха надолу по стълбище, по което осветлението продължаваше да премигва по същия начин. Слизаха може би около две минути, в които стълбището се завъртя в различни посоки, но си беше едно и също. Накрая, като стигнаха и края му, се озоваха пред нов коридор с много врати - всяка от които си имаше различен номер, придружен от големи букви.

Няколко стъпки измежду тях бяха достатъчни на Тифани, за да се досети първа:

- О... това са серийните номера на различните видове роботи, издадени от "Johnson Tech" до сега! Вероятно зад тези врати в бъдеще ще 'става магията', чрез която на роботите ще се придава реален човешки външен вид - замисли се колко иронично бе да споменава магията като изразно средство след като може би в случая действително си имаха работа с нещо паранормално, но така или иначе съзнанието ѝ бързо се отнесе към друга тема или по-точно - конкретна врата. - О, това е моделът на нашия робот! Тоест на работа на баба ми - Трек!

- Ти не ми ли спомена, че тя вече е насъбрала парите и го е пратила точно тук, за да бъде част от ексклузивната предпремиерна серия от 'променени' роботи?

- Да, всъщност го прати именно тази сутрин - каза Тифани. - Дали той не е зад тази врата?

- И да е - всичките за заключени, като горните - констатира Доминик, но едвам казал това се поправи - Всъщност... всичките освен тази...

Отиде към вратата най в края, в ляво. На нея нямаше надпис като на другите, но пък електронното ѝ табло работеше - и този път нито за детектива, нито за гимназистите беше чак такава изненада, когато екранчето светна в зелено и вратата се отвори пред тях още преди мъжът с чипа да го е докоснал до него.

Все още несигурни с какво точно си имаха работа, и този път тримата пристъпиха напред по върволицата от сигнали, които тайнственото потенциално паранормално присъствие им даваше.

Вътре беше тъмно - очевидно и този сектор от сградата все още не беше оборудван дори и с лампи, чиито крушки да могат да премигват. Затова тримата разследващи отново извадиха фенерчетата на смартфоните си - с тях осветиха това, което ги обкръжаваше. Бяха множество маси с какви ли не механични и електронни части по тях. Някои бяха просто болтчета, гайки и кабели, други - същински части от роботи. Разбира се, вниманието на героите бързо бе привлечено от нещо конкретно, за което тайнственото водещо ги нанякъде присъствие им сигнализира, когато изведнъж някъде отдясно се чу шум от падане на нещо тежко, на звук метално.

Насочиха се натам по една алея и не след дълго, щом стигнаха до мястото, изведнъж се спряха на местата си, изумени. Изцъклените им очи се загледаха в множеството цели роботи, наредени един до друг в редици. Бяха десетки - дори стотици, простиращи се чак до дъното на обширната зала. Всичките до един бяха изключени, с приведени напред глави. Но това, което обърка най-много тримата човека, които ги бяха открили, не бе присъствието им на това място, а лепенките които бяха закачени на всички от тях. Лепенки, гласящи една и съща категорична дума - 'НЕ'.

Докато оплетените чувства докосваха съзнанията на всичките, ненадейно погледът на Тифани попадна на нещо, което развълнува още повече нейното.

- Трек! - възкликна тя и пристъпи към конкретния робот. - Той наистина е тук! Но... защо и на него му е прикачена тази лепенка 'НЕ'?

Загледа се в дългогодишния верен семеен робот, дори го докосна леко по приведената глава, а приятелят ѝ и детективът застанаха до нея. Никой от тримата така и не изрече дума по въпроса, защото ненадейно всичките се сепнаха от мъжки глас, който се чу някъде иззад тях:

- Този въпрос е твърде конфиденциален, за да ви бъде даден, млада госпожице.

- 'Кофициален' - този глас пък Селесте ненадейно чу зад себе си, когато изведнъж способността ѝ да прави нещо в собствения си сън се завърна, но пък за сметка на това обстановката на тъмния отдел по роботика на "Johnson Tech" изчезна, заменен от същата онази гора от по-рано. - Хм... да... *Кофициален*. Това ще да е нещо вкусно за ядене.

- Не, глупавото ми мече! - мигом от същата посока се чу засмяно детско гласче. - Кон-фи-ден-ци-ален!

А още преди да се е обърнала по посока на тези гласове Селесте вече с изумление знаеше какво щеше да види. Или поне донякъде знаеше.

Там, на един паднал сух дънер седяха малко, слабичко момченце и едно по-дребно от него симпатично мече със светло кафява, почти жълта козина, на вид като плюшена играчка, но напълно живо. Изглеждаха замислени.

Но освен в тях, Селесте се загледа и в дънера. И веднага си спомни за предупредителните думи на съпруга си от началото на същия този сън - да не говори, да не

издава и звук, когато се озове *при дънера*. Сметна за редно да изпълни заръката му - затова, въпреки небивалата си обърканост и неистовото си желание да заговори момчето и мечето, тя така и не го стори. Просто замръзна на едно място, загледана и заслушана като един мълчалив, невидим свидетел на тяхната сцена.

- Но щом не става въпрос за ядене, защо ни е тогава това *конфиденциално* нещо, Кристофър Робин? - попита мечето.

- Защото конфиденциалните неща понякога са твърде интересни, за да ги подминем отговори момчето. - Твърде интересни и *твърде важни*.

- На мен пък най-интересно ми е да отида да си доям меда, който онова момиче с шарените коси ми донесе по-рано днес.

- О! - сепна се изведнъж детето и от раз стана от дънера. - Онова момиче! Съвсем бях забравил, че ѝ обещахме да наминем на гости през къщичката ѝ по някое време! Тя също знае много неща за *конфиденциалното*! В мазето си има цял запас от него!

- Тя не ми го каза, когато ме навести сутринта да ми донесе меда.

- Защото *не си я питал*, Пух. Понякога трябва да *пита*ме, за да *получаваме*.

- Звучи в реда на нещата - отвърна мечето и отнесе замислено поглед нанякъде - И знаеш ли какво означава това, Кристофър Робин?

- Какво?

- Означава, че ако я попитам за още мед... тя може би ще ми даде още мед.

- Хм... да, може би. Но ще разберем само ако отидем при нея още сега! И дано не ни се е обидила, че с теб толкова се забавихме! Нещата обикновено трябва да се правят *навреме*.

Кристофър Робин хвана мечето за едната му лапичка и двамата пъргаво тръгнаха по пътеката. А Селесте, озадачена, но и тъй дълбоко развълнувана от присъствието си на подобна необяснимо реалистична, наивно закачлива и същевременно някак носталгична сцена, пожела да ги последва... но не можа.

Защото изведнъж се събуди.

- Скъпа! Добре ли си!? Какво има!? Сънува ли нещо!? - нейният съпруг Трой, намиращ се в леглото до нея, се надигна почти толкова рязко, колкото и тя самата току-що.

Тя погледна към него - задъхана, разтреперана, озадачена. Искаше ѝ се да му отговори, но дори не знаеше как да отговори на самата себе си.

10

- Мечо Пух? Видяла си... Мечо Пух?

- И то след като преди това си станала свидетел на сцената с мен, Питър и детектив Крейн в сградата на "Johnson Tech"?

Амбър и Тифани, очаквано, изразиха своя пълен шок по отношение на съня на Селесте в тези две последователни въпросителни изказвания.

- Знаем, необяснимо е... - клатеше глава младата госпожа Годхънт докато нейният

съпруг Трей я прегръщаше през рамо в присъствието на другите две жени, с които седяха на канапетата в хола на имението “Джейвика”. - Но също така знам, чувствам, че тези мои необясними видения сами по себе си са *някакво обяснение*. Или поне ключ към разрешаването на оплетения ни случай, който вече засяга много дори хора, отколкото в началото.

- И явно не само хора - констатира все още асимилиращата чутото Амбър. - Мечо Пух, освен че е чаровно плюшено животно, обичано от поколения хора, е и... измислен персонаж. Не че щеше да е странно да сънуваш такова нещо в стандартен сън... но конкретно в този сън също така си сънувала реално осъществила се сцена, на която не си присъствала.

- И за която с Питър дори не сме разказвали на много хора, защото детектив Крейн ни помоли да запазим конфиденциалност - допълни Тифани и мигом се почувства иронично. - И ето, че неволно отново опирам до въпросната дума, спомената от Мечо Пух и Кристофър Робин... *Конфиденциалност*.

- *Конфиденциално*, за да сме по-точни - каза Селесте и се загледа въпросително в по младата жена. - Съжалявам ако ще проявя несъобразителност към желанието на онзи твой познат детектив, мила... но мисля, че ще трябва да ни кажеш как продължи сцената. Тифани въздъхна. Погледът ѝ се отнесе някъде настрани, а в следващите секунди тя остана мълчалива. Чак след това започна да разкрива на другите две жени и единият мъж факти, които ги изумиха:

- Не ми се искаше някога да се връщам към онзи ужасяващ случай, през който преминахме не само аз, Питър и детектив Крейн, а и други наши близки и приятели... но съм съгласна, че се налага. Тъй като ти, Селесте... си попаднала на *началото* на този случай. Или поне онова начало, което ние тримата положихме в желанието си да открием повече по въпроса с онова странно присъствие в онази сграда - присъствие, което в миналото на нас с Питър и другите дори ни беше помагало на територията на същия имот, но още преди там да бъде построен новият център по роботика на “Johnson Tech”.

- Помня, че бяхте разказвали за това в някои интервюта, които ви бяха взимали - каза Амбър.

- Да... но продължението така и не разкрихме публично, защото това можеше да породи смут в обществото. Защото онзи, с когото се срещнахме онази нощ... тоест *онова*, с което се срещнахме онази нощ... той бе част от грандиозен, но и мрачно страховит план, който ние, за радост, успяхме да предотвратим - докато всички я гледаха с изцъклени, заинтригувани погледи с проблясъци в тях, Тифани отново си пое въздух преди да разясни: - Чейм Дорън. Така се казваше онова... *нещо*, което ни хвана да разглеждаме онези тайни отдели на сградата - от него идваше въпросното предупреждение, че сме навлезли в конфиденциална територия. Отначало го възприехме просто като един човек в костюм - защото видът му беше точно такъв - и дори проявихме някакво уважение към него. Но в последствие, в дните след първата ни среща с него, установихме истината за този индивид Чейм Дорън и за неговият скандален план. Той... той не беше човек, както

вече стана ясно. Всъщност, трудно ми е да ви обясня какво точно беше - може би по-скоро беше нещо като... *програма*. Холограма със свой собствен разсъдък и със способността дори на моменти да осъществява и физически допир със света, в който се намира. Но целта на Чейм Дорън не бе просто да осъществи някакъв контакт с хората или с невъодушевените предмети... а с едни конкретни индивиди, които се явяваха своеобразен преход между двете и за които той имаше... по-висши страховити цели.

- Роботите... - прошепна Трой, изразявайки осезанието, което постепенно идваше в умовете и на него, и на другите две жени.

- Да - кимна Тифани. - Роботите. Тези като нашия семеен такъв, Трек, и вашия подобен, Уилям. А и като много други серии, произвеждани от "Johnson Tech" с функцията да са помощници на жителите на Земята. Умни създания, които обаче не бяха толкова напреднали като тези от филмите - или като някои други, с които наши близки всъщност са се срещали и в истинския живот. Тези работи така и не бяха изградили свое собствено съзнание... но именно с такава цел Чейм Дорън идваше в нашето време.

- Значи той изначално не е бил *програма*, създадена в нашето време? - почуди се Амбър.

- Не - поклати глава Тифани. - Той идваше от бъдещето - и беше изпратен тук, за да придаде на роботите онова, което преди това им е липсвало, за да бъдат напълно оформени самостоятелни индивиди. За да бъдат онези създания, които биха имали дори силата да надделеят над човешката раса... а и над онези извънземни раси, които от край време са в мир с хората на Земята. Или нека просто го нарека с директното название - зловещият Чейм Дорън бе изпратен в двадесет и първи век, за да създаде *революция на роботите*.

- О, не... Това звучи наистина ужасяващо! Точно като от някой филм! - възкликна Селесте. - За радост, струва ми се, планът му не се е осъществил както той го е гласял?

- Да... или поне така си мисля - нотката на несигурност в отговора на Тифани прокара хладни тръпки в телата на всички. - Така де, ние с Питър, детектив Крейн и другите направихме всичко по силите си, за да възпрем Чейм навреме и да не просто да го върнем във времето, в което идва и в което можеха евентуално да го използват за други зли намерения... а да го унищожим напълно. В това, бих казала, съм сигурна - че въпросният холограмен индивид с изкуствен интелект вече не съществува. Не и във формата, в който се бяхме сблъскали с него...

- Но е възможно да съществува под друга форма? Или дори и да не е самият той, е възможно всичко случващо се напоследък да е обвързано със същия случай, със същия план? - Амбър не бе сигурна дали задаваше тези въпроси към Тифани или по-скоро разсъждаваше на глас.

- Не знам - отговори момичето, привеждайки леко погледа си надолу. Поглед с нотки на уплах, какъвто се усети и в гласа ѝ. - Но ако наистина става въпрос за продължение на онази кошмарна история... ако по някакъв начин делото на Чейм Дорън е било продължено и първите последствия от него са изчезванията на Матео и Тайен, а и

всички останали странности напоследък... то е наложително възможно най-скоро да направим нещо по въпроса!

- Ще направим. Поне в стремежа ни за това никога не е имало съмнение - каза с присвит поглед Трой и се изправи. Започна да пристъпва из стаята, анализирайки ситуацията - Първо нека да се постареем някак да навържем нещата, макар и да е с най-тънката нишка... Имаме случай на странно изчезване на двама човека пред широка публика, в което някак съм замесен и аз - единственият от тримата в онова 'уравнение', който си остана тук. Аз, същият, който поначало се завръщаше в града за археологически разкопки, по време на които още на следващия ден бе открит онзи саркофаг. Същият на вид като онзи, които моята съпруга бе открила в Древен Мари, - погледна към Селесте, а после и към Тифани. - и какъвто ти и Питър открихте из джунглите на Еквадор.

- А от него излязохме ние двамата, телепортирали се от единия саркофаг на другия, - продължи известната на всички им история Селесте. - но не и преди това да преминем през онази внушителна върволица от сцени от живота на великите ти баба и дядо, Аврил и Георги Годхънт, за които скоро след това разбрахме, че са изчезнали, навлизайки в... езерото в двора на имението си.

- И то в присъствието на семейния *робот* Уилям, - Тифани специално подчерта вида на индивида. - който бе изпаднал в някакво странно състояние, когато го намерихме, а дори после, когато се събуди, не изглеждаше да е напълно осведомен със случващото се.

- А сега и този мой сън... - прошепна Селесте. - В който попаднах на друга ваша сцена с Питър, обвързана с роботи... и завършваща в сцена с литературни герои, в която началното ми видение с теб, скъпи, ми подсказа, че трябва да си остана мълчалива... каквато си и останах чак докато не се събудих.

Всички се спогледаха след края на цялото това обобщение.

- Навързването нещо не се получи - констатира с леко закачливо иронична нотка Тифани. - Всички тези неща звучат като един пълен абсурд, изсипващ се върху произволни хора.

- Но не е - каза Амбър, притворила леко поглед и гледайки замислено в една точка. После вдигна глава и се загледа в другите трима. - Нека просто да започнем разплитането на случая... отзад напред. От *твоя сън*, Селесте. Сън, който вероятно е представлявал някакво нужно послание, изпратено незнаяно от къде. И по-конкретно - от сцената с Мечо Пух и Кристофър Робин. Какво знаем за тях, освен че са легендарни литературни герои?

- Ами... - замисли се Селесте, като дори се почеса по брадичката. - Знаем кой е създателят на тях и на всички онези герои от тяхната чудата гора. Оригиналният автор на "Мечо Пух" - големият английски писател Алън Милн.

- За когото мечето и неговото приятелче-момченце никога не са били просто литературни герои... а са били отражение на истинския му син и неговата любима плюшена играчка - прошепвайки това, Тифани изведнъж отвори широко очи. - О... дали това не е част от посланието от съня ти, Селесте? Дали и тези Мечо Пух и Кристофър Робин, които ти си видяла, не са искали да те насочат към едно *конкретно реално място*,

на което и останалите им думи, на които си станала свидетел, да намерят своето отражение по някакъв начин?

- Още от самото начало си мислех, че може би тази проследена от мен сцена по някакъв начин е обвързана и с реалността... но сега, когато го поставяш от тази гледна точка, съм направо сигурна, че става въпрос *точно за това*.

- Знаете ли, мисля че някъде бях чела, че и гората, в която поначало се развива действието в историите за Мечо Пух, е съществувала действително и именно тя е била още едно вдъхновение за автора да създаде този забележителен свят в книгите си - каза Амбър и бързо извади своя хиперфон, на който само за секунди откри необходимата информация. - Да, ето! Гората Ашдаун в Съсекс, Англия!

- Значи там трябва да е следващата ни стъпка? - развълнуваният Трой погледна към своята съпруга, а бързо забеляза, че и Амбър и Тифани сториха същото.

Нужно им бе потвърждението от тази, която понастоящем се усещаше като най-тясно обвързана с този конкретен нюанс на случая. А тя - или по-скоро нейният настоящ трепетен усет - в момента бяха повече от сигурни в същото, което и увереното ѝ изражение и устните ѝ потвърдиха след секунди:

- Да. Отиваме в гората Ашдаун.

Същата тази сутрин, макар и не напрегната заради толкова отговорна мисия, беше запомнящо се неприятна и за Брейди Ейбрамс.

След като нежеланието му да се среща с този ден почти не му бе дало възможността да спи през нощта, сега младият потиснат тийнейджър беше длъжен да се изправи пред фактите - започваше първият му учебен ден. Денят, в който щеше да му се наложи да отиде в своята добре позната гимназия и да се срещне с всички онези млади момчета и момичета, които присъствието му в дома на Савана Гордън бе прецакало. Включително и самата Савана Гордън, за чието наказание от родителите ѝ в последните дни се носеха какви ли не мъгли.

Всичко се бе объркало тотално, и то само защото Брейди се беше навил на глупавото предложение на двама от роднините си да отиде на подобно парти, което така или иначе нямаше нищо общо с влеченията му... с изключение на гореспоменатата тийнейджърка.

Да види сравнително омекналото изражение на своя инак ядосан баща Джоел също не му помогна, особено когато в момента въпросният се намираше седящ в хола заедно с жената, която също имаше пряко участие в целия този неудобен случай - Рут. Нейното изражение спрямо внука ѝ продължаваше да изглежда сурово – на дамата си ѝ личеше, че и до днес държеше на мнението си, че бе постъпила правилно.

И все пак, да види омърлушеното изражение на Брейди и подчертаните сенки под очите му заради липсата на сън нямаше как да не накарат и самата нея да потрепне.

- Искаш ли да те закарам до училище? - първо гласът на Джоел прекъсна неловката кратка тишина в стаята.

- Не... ще отида пеша - отговори момчето, намусено.

- Но гимназията е на няколко километра от тук! - възкликна Рут. - А ти още от сега изглеждаш доста отпаднал.

- Не се тревожете за мен... - в тези думи на Брейди имаше засилен сарказъм, също както и в намръщения поглед, който той метна на роднините си. Също както и в следващите думи: - Разбира се, бих предпочел да отида на училище в компанията на връстниците си... но уви, нито на мен, нито на някой от моите други наказани приятели и роднини в съседство ни е позволено да караме кола тези дни.

Очаквано, при последните думи се загледа най-вече в баба си. След това просто се извърна на другата страна и отиде към изхода от къщата.

- Виж, Брейди, мисля че е време малко да поизгладим нещата помежду си... Ние с баба ти... - Джоел, който действително желаше да бъде в по-добри отношения със сина си дори и след личното си разочарование и наказанията, които му бе наложил тези дни, се изправи и понечи да спре момчето преди да е излязло, но по никакъв начин не бе отразен.

Брейди излезе, затръшвайки вратата на къщата зад себе си.

А Джоел можеше само да въздъхне. И да се настани отново на канапето, поглеждайки към майка си.

- Дали ще му мине скоро? Мразя общуването ни да е... такова - каза той на жената.

- Брейди е тийнейджър - нормално е понякога да ни е гневен заедно сме постъпили правилно. С теб го знаем от опит, нали? - при последните си думи Рут си позволи да се подсмихне леко.

А Джоел, поклащайки леко глава, също докара крива усмивка на лицето си.

Частната гимназия "Стенли Харисън", като една от най-елитните такива в целия щат Колорадо, от години бе сред най-проспериращите места за обучение в града. Носещо името на някогашния създател на Уест Порт, това училище несъмнено и до днес създаваше впечатлението за място, на което свръх модерната среда за предаване на знания в повечето случаи успешно се срещаше с техните собствени интереси и влечения.

А в останалите случаи тийнейджърът можеше да попадне ако по неволя се бе превърнал в един от най-мразените в гимназията.

Брейди, доближавайки голямата и доста футуристична на вид сграда, която през летния сезон дори бе преминала през някои иновативни корекции, се насочи към главния ѝ вход с опита да бъде подготвен за предстоящото. Ала още първите криви погледи на момчета и момичета, с които се разминаваше по пътя си му подсказаха, че ще бъде дори още по-трудно, отколкото можеше да си представи. А когато малко преди същия този вход

при един ъгъл той забеляза няколко от най-отворените и открито груби момчета от своя клас, които също бяха присъствали на въпросния купон и съответно също в момента понасяха наказанията си... младият Ейбрамс просто спря на едно място, разтреперан.

Но това се оказа голяма грешка - да остане на едно място. Защото именно така Брейди неволно подпомогна предварително замисления план на въпросните момчета, в който освен тревога какво се канеха да правят с него въпросните други ученици. Поиска му се да слезе от платформата, но докато се осъзнае, тя вече се бе извисила на три метра височина - изчислена идеално, за да се премине покрай короните на близката наредена редица дървета без някой от вече подготвящите се за часовете си учители в самата сграда да могат да видят какво се случва. А щом въпросната платформа достигна и до един от отворените близки прозорци, същите онези гневни момчета мигом се озоваха отстрани с помощта на своята летяща кола, в която мигом се бяха качили.

Брейди пожела да се възпротиви, но не успя - най-набития и съответно най-популярния от грубияните, Лойд Терънс, мигом го придърпа към въпросния прозорец. А последното, което хванатото в засада момче видя докато се опитваше да се пребори с видимо по-силните от него, бе момичето, заради което бе направил всичко - Савана Гордън. Тя тъкмо преминаваше през същия този паркинг заедно със своите две най-добри приятелки Ванеса и Джени. Брейди се опита да ѝ извика за помощ - а тя така или иначе несъмнено го видя - въпреки което не получи нищо друго освен студено изражение.

Поне от нейна страна. За сметка на което роднината му Джени нямаше как да остане безучастна:

- Значи все пак са решили да му подготвят засада! Колко предвидимо банално! Време е да пораснат! Хайде, да отидем да кажем на учителите!

- Ти сериозно ли? - възмути се Савана. - Заради него в момента всички търпим ужасни наказания!

- Той ми е братовчед! Не бих могла да остана безучастна! - отсече Джени и дори се забърза към входа на гимназията, няколко крачки пред другите момичета.

- Тя може би е права - отстрани на Савана, и Ванеса си позволи да се обади с въздишка. - Не бива да позволяваме такива неща да се случват в училище.

И тръгна след своята приятелка. А Савана, макар и намръщена, мерна един последен поглед на прозореца, в който бяха придърпали Брейди, и постоя на едно място, изпълнена със смесени чувства. Накрая и тя самата отдели въздишка и се забърза, за да настигне двете си приятелки.

А там горе, на онзи етаж от това крило на сградата, Брейди тъкмо бе притиснат в стената от Лойд и компанията му. Устата на младежа бе завързана, за да не може да вика.

- Така, така... Какво си имаме тук? - изсмя му се подигравателно тогава лидера на тази банда. - Едно малко смотаняче с наклонност да прецаква връстниците си ли?

Брейди се опита да каже нещо, но само след миг получи един силен удар с коляно в корема - което изкара целия му дъх през носа. Момчето се приведе и се присви на пода.

- Но... знаеш ли, геройче... струва ми се, че нещо ти липсва... - изсмя се тогава Лойд

и погледна към другите момчета, едното от които му подаде перманентен маркер. - За жалост все още има хора, които вероятно не са запознати с теб и твоите героични действия по купоните на наистина готините... Защо не се погрижим това да се промени?

Със същия този маркер той написа на челото на все още бунтуващото се момче `Смотаняк-предател`. С големи букви. В този момент сълзи бликнаха от очите на Брейди.

- Хм... но сякаш нещо все още липсва... - Лойд, с все така подигравателния си тон, присви очи и се почеса по брадичката. - Може би ако използваме нещо по-остро ефектът ще е по-силен... и траен...

Ужасът в погледа на Брейди, когато Лойд извади отнякъде малко джобно ножче и го насочи към едната му гърда, която другите две момчета набързо оголиха, бе неописуем. Тъкмо когато грубиянинът се канеше да напише нещо и там по този даже още по-краен начин, вратата отстрани се отвори с трясък.

- Какво става тук!? - чу се крясъкът на една средна на ръст възрастна учителка. Когато очите ѝ станаха свидетели на случващото се, тя се ококори покосена. - Лойд Терънс, какво си мислиш, че правиш!?

Разбира се, в присъствието на преподавател, и то на един от най-респектиращите в гимназията - госпожа Едуина Флокнър - доволните усмивки на лицата на Лойд и другите от бандата му мигом се стопиха.

- Ами ние... такова... - заекна водачът на въпросната компания, но преди да е казал каквото и да е било госпожа Флокнър го издърпа от Брейди и го предаде на другите няколко учители, които бързо отведоха него и другките му нанякъде.

Самата учителка пък приклепна пред нападнатото момче видимо загрижена и опитваща се да се увери, че въпреки всичко той беше добре.

Брейди обаче никак не беше добре - и то не толкова заради физическото нападение, колкото заради все още съществуващото чувство за безпомощност и срама, който изпитваш. И който само още повече се подчерта, когато и някои от неговите съученици се появиха наоколо - сред тях и такива, които до преди малко го бяха гледали накриво, но сега по-скоро го съжаляваха.

Не закъсня и чувството за горчивина, когато сред тези лица той отново мерна и това на момичето, от чувствата му към което произлизаха всички тези негови проблеми. И Савана Гордън стоеше там, вцепенена и облещена, видимо изненадана от степента на агресия, до която бе стигнало нападението над момчето – но не е като на този етап вече да можеше да направи нещо, за да предотврати станалото. И не е като натъженият, разочарован поглед на Брейди да подсказваше по някакъв начин, че и той самия все още очакваше каквото и да е от нея.

11

Първия учебен ден в “Стенли Харисън”, също като този в много други подобни учебни заведения в САЩ към година 2065-та, не представляваше разграфен по часове

стандартен обучителен ден, но не беше и типичното кратко събиране на тийнейджъри с техните класни ръководители. Всъщност, от няколко години във въпросната гимназия се бе превърнало в традиция ученици и учители да се съберат по випуски в няколко различни зали от сградата и да участват в специално създадени игри, представени с помощта на съвременна версия на виртуалната реалност. Игри, които по увлекателни начини припомняха на всички общите правила в училището и някои от основните необходими познания за бъдещото обучение в съответните програми.

Надали за някого би било изненада, че дни като въпросния обикновено бяха сред любимите за утвърден геймър като Брейди Ейбрамс - стига да не му се налагаше по това време да се намира в болничния кабинет в западното крило на същата сграда.

За радост новините бяха позитивни - поне за здравето му.

- Можеш да си спокоен, Брейди - с тези думи, изречени с чаровния английски акцент на симпатичната млада лекарка д-р Алиса Ланкастър, която от сравнително скоро работеше в гимназията, бе положен край на прегледа. - В идеално здраве си, въпреки неприятния удар в стомаха.

Момчето я погледна унило, а този негов поглед нямаше как автоматично да не подсказва на жената, че не физическа травма тормозеше момчето най-много в момента. Тя сложи ръка на рамото му и изрече със съчувствие:

- Не се потискай. В гимназията понякога е така, но това ще отmine. Е, вярно, че вероятно нямам право да говоря много-много, тъй като не съм учила в американска гимназия като твоята, но смея да твърдя, че дори и за краткия си период на това работно място вече съм си създала идеална представа.

- А някога случвало ли се е неволите в живота ти да ти се случват заради едно глупаво увлечение? - Брейди реши да вдигне погледа си към жената, която освен училищна лекарка бе и близка приятелка на семейството му. - И копнежа ти просто да бъдеш забелязана от човека, по когото си падаш още от малка, да те доведе до... такава ситуация...

Огледа кабинета, после мерна и отражението си в огледалото, закачено на стената встрани. И се намръщи сам на себе си.

- Не само младежките тръпки биха могли да ни доведат до нелепи моменти - отбеляза д-р Ланкастър, подсмиввайки се и добавяйки саркастично. - Повярвай ми, имам по-необичаен опит в тази сфера, отколкото можеш да предположиш. И мога да ти споделя една от основните поуки, които аз лично си взех във времето - не се захващай за миналото, тъй като от него можеш само да се учиш. Вчерашното ни 'аз' си остава в онова 'вчера' - днес сме други хора.

- Е, при мен видимо все още не става въпрос за *вчера*, а за *днес*. - позволи си да припомни саркастично младежът.

- 'Вчера' невинаги измерва само астрономичния ден. Но ти си достатъчно умен, за да го знаеш, убедена съм - отбеляза закачливо д-р Ланкастър и дори намигна шеговито на момчето.

Брейди се подсмихна леко, бегло забележимо, но пък искрено.

- Спокойно би могла да бъдеш и психолог на училището - подметна той.
- И други са ми го казвали - отвърна все така подсмехната лекарката, а точно по време на нейните думи на вратата се потропа.

Момчето потрепери със смесени чувства, но пък д-р Ланкастър само погледна натам и каза спокойно:

- Влез.

В стаята бавно пристъпиха още няколко тийнейджъра - Кейлъб, Тод, Дайами и още едно момче и момиче на същата или сходна възраст. Първите двама от тях погледнаха към Брейди с гузни изражения.

- Приятел... разбрахме какво е станало! И не знаеш колко съжаляваме! - извика Тод.
- Искане да можем да ти се компенсираме заедно те завлякохме на онзи купон и ти създадохме толкова проблеми! - допълни Кейлъб докато той и останалите младежи се приближаваха към пациента.

Брейди въздъхна и все пак им се усмихна някак меко. Не можеше да им се сърди - двамата бяха сред най-близките му роднини. Но пък появата на тях и на другите трима тук го изненада.

- Вие... не трябва ли да сте на виртуалните игри в зала Б? - попита ги.
- Ти шегуваш ли се? - отвърна Дайами и го потупа по рамото. - Да се занимаваме с някакви игри беше последната ни мисъл, когато дойдохме в училището и Джени ни каза какво е станало.

Съученикът-пациент изгледа и него, и останалите с признателност. Всъщност, във въпросните момче и момиче, чиито имена още не сме споменали, той се загледа с друг тип интерес.

- Здравей, Хоуп... - поздрави той младата дама, която бе червенокоса и синеока красавица с фина, изваяна фигура. - Не мога да повярвам, че с теб не сме се засичали, откакто се върнах в града. За сметка на което, разбира се, дочух, че през лятото са се случили... интересни неща в живота ти - при последните си думи нямаше как да не погледне заинтригуван и към тъмнокосия, добре изглеждащ младеж с кафяви очи до нея.

- Така е. Нека ти представя Харисън! - възкликна момичето и прегърна през рамо въпросният непознат, с когото очевидно си бяха доста близки. - Приказният принц в моя живот!

- Позапознаха ме вече с, действително, вълнуващата история около него и Запознанството ви - каза Брейди и, вече в някак по-приповдигнато настроение, се изправи и пристъпи крачка към въпросния друг тийнейджър, за да се здрависа и с него. - Здравей, приятно ми е. Аз съм Брейди.

- И на мен ми е приятно. Харисън - отвърна любезно другото момче.
- Дочух, че са те записали в нашия клас?
- Да, за радост успях да мина приравнителния изпит и ще имам възможността да

наваксам с обучението, което изпуснах последните години поради... непредвидени обстоятелства - каза той, споглеждайки се подсмехнат със своята любима, с която си припомниха едно и също.

И не само те.

- Появата на Харисън в училището предизвика голямо вълнение за доста хора, които през лятото бяха дочули за вълнуващата му история измежду различни светове, в която и някои като моя милост, Хоуп и Дайами имаха шанса да участват до известна степен - каза Кейлъб, поглеждайки ведро към Харисън, а после връщайки погледа си и към Брейди. - С което искам да те уверя, скъпи мой племеннико, че вниманието на училището вече не е съсредоточено върху омразата към теб.

- Да... само е съсредоточено върху това някои да ме съжаляват задето бях поредния слабак, ступан от Лойд Терънс - Брейди отново се върна към саркастичния си тон, допълнен от самоирония.

- И това ще се забрави, споко... - махна с ръка Тод. - Като всички други временни вълнения в гимназията!

Брейди не беше съвсем сигурен, но му се искаше да вярва, че ще бъде така. А за да си позволи да се поразсее дори още повече, в следващите минути той се съгласи на предложението, което неговите близки и приятели му отправиха - всички да отидат в едно приятно новооткрито заведение до училището, за да пийнат нещо разхлаждащо и да си поприказват по различни теми, различни от последствията от купона у Савана Гордън. И след като всички си взеха 'довиждане' с все тъй позитивната на вид д-р Ланкастър, те сториха точно това.

Престоят им в действително доста уютното семейно кафене на име 'Jade&Jace', чиито собственици бяха симпатични мъж и жена в напреднала възраст със склонност да са много приказливи, продължи около час и половина. В края му всички тийнейджъри се отправиха в различни посоки - като Брейди пожела сам да се прибере към дома си, въпреки предложението на някои от тях да му правят компания.

Младежът имаше нуждата да остане за известно време сам. Да се поразходи из големия град и отново да помисли над настоящата ситуация в живота си - но без този път да е пряко афектиран от случилото се в гимназията същата тази сутрин и без някой от тогавашните фактори да му влияе.

Това се оказа непосилна задача, защото му бе писано именно на един тъгъл в близост до училището да се срещне очи в очи с една тясно обвързана с този случай млада дама, която и сега умееше да го кара се разтрепера...

Савана Гордън бе там, на няколко крачки от него, прибираща се пеша към своят собствен дом след като си беше тръгнала по-рано от въвеждащите игри - тъй като такова нещо като колата бе забранено и на нея покрай суровото ѝ наказание заради дивия купон. Но и този път, също като в онези секунди по-рано същата сутрин, нейното изражение не подчертаваше типичната ѝ дистанцирана и някак превзета физиономия спрямо момче като

него. А, колкото и странно да звучеше, то, също като изразенията на Кейлъб и Тод от по-рано, изразяваше по-скоро... вина.

- Брейди... - прошепна тогава момичето и се нареди да пристъпи към младият наследник Ейбрамс, но той, все още изпълнен с огорчението от нейната незаинтересованост от случващото се с него сутринта, се отдръпна и я изгледа студено.

- Не мисля, че имаме за какво да си говорим - каза той.

- Има - каза тя и го спря тъкмо когато той се канеше да я подмине. - Брейди... аз... ужасно съжалявам за това, което ти се случи...

- Нима? - отвърна й намръщен младежът. - Не си личеше много да съжаляваш, когато ти виках за помощ.

- Тогава си нямах и представа колко жестоки се канят да бъдат с теб Лойд и другите момчета! - извика Савана. - Очаквах, че просто искат да те сплашат с думи, но не предполагах, че ще достигнат до други форми на насилие...

Тя си позволи да изгледа надписа Смотаняк-предател', които все още се забелязваше леко на челото на момчето, въпреки усиленото търкане със специален спирт в кабинета на д-р Ланкастър. Междувременно Брейди побърза отново да я контролира иронично:

- О, да, понеже училищните вандали да те сплашат е най-якото нещо, с което някой тийнейджър да започне учебната си година!

- Не можеш да отречеш, че има защо половината гимназия да те гледа накриво! - Савана си позволи също да заеме отбранителен тон.

- Нима? Значи се предполага, че аз съм виновния задето баба ми, с цялата й консервативност, държи на реда и нямаше как да си затвори очите пред лудия забранен купон, който си бяхте спретнали... пардон, който си бяхМЕ спретнали, тъй като за жалост и аз се бях навил да се включа?

Гузното изражение на лицето на Савана се върна.

- Е, добре, може би малко прекалихме с обвиненията към теб. Но предполагам, че все трябваше да си избием яда на някого, тъй като няма как да се отваряме на нахалната ти баба, бутаща си носа там, където не ѝ е работата.

- Не говори така за нея! - за първи път Брейди повиши тона си към Савана *чак толкова*. - Баба Рут може и да секна прекарването ни, но нямаш право да говориш по такъв начин за нея! Защото въпреки всичко корените на нейните действия са обвързани със загриженост за хората, на които държи!

Може би чак сега Брейди сам осъзна този факт. А Савана, макар и да не изглеждаше съвсем съгласна, реши да не задълбава темата, а да се върне към по-мекия тон:

- Както и да е... Не можем ли просто да загърбим всичко това и... да започнем на чисто? Казах ти - наистина съжалявам за онова, което Лойд и бандата му ти причиниха. Кълна се, че в мигът, в който те видях там, в онази стая, тъй свит, наранен и унижен от тях... това ме накара да съжаля горчиво, че не съм възпрепятствала този случай навреме. И

да осъзная, че всъщност държа на теб повече, отколкото си мислех. Моля те, Брейди, повярвай ми... Аз... не искам с теб да гледаме лошо един на друг...

Тя положи двете си ръце на рамената на младият мъж. А самият той не можеше да повярва, че получаваше толкова топло отношение от страна на нея - инак странящата от момчета като него Савана Гордън. Момичето, по което бе луд откакто се помнеше проявяваше към него изненадващо желание за близост - което си личеше и по особените проблясъци в погледа ѝ.

Но, макар и изкушен, Брейди, иронично, още не се чувстваше готов да откликне на нейното желание. Не и сега.

Но не беше готов и да я отхвърли напълно.

- Нека не говорим за това точно сега - рече тихо той и отново се отдръпна леко от нея. - Твърде... твърде скоро е... Имам нужда да бъда сам...

Рече, преглътна тежестта на гърлото си и се извърна на другата страна. Остави Савана сама там, на онзи тротоар при ъгъла на сградата, да наблюдава отдалечаването му с натъжен поглед, но без да се чувства способна да го спре...

Не и сега.

Гората Ашдаун, макар и намираща се не много далеч от днешния метрополисен вид на Лондон с цялата му динамичност и футуристичност, и до днес не бе изгубила своя чар, вдъхновил автора на "Мечо Пух" да създаде свой литературен еквивалент на това място.

И все пак, технологичната напредналост именно на град като Лондон бе помогнал на четирима от нашите герои - Селесте, Трой, Амбър и Тифани - да достигнат до тази точка от широкия свят сравнително бързо, без да им се налага да разчитат на не най-бързата към днешна дата транспортна функция на самолета. Няколкото публични телепортатора, разположени на централни точки из мегаполиса, от край време предоставяха значително по-удобната услуга, с която пренасянето от Кънектикът до Съсекс се осъществяваше само за по-малко от минута - като изключим неминуемия процес по чакане на опашки, разбира се, който обаче четиримата герои бяха успели да прескочат благодарение на статута на единия от тях като агент на ФБР. Всъщност, интересен факт бе, че именно на Амбър бе и заслугата за това в последните години телепортаторите да се превърнат в ежедневие за американците, тъй като именно по време на мандата си като президент на САЩ тя бе спомогнала въвеждането на тази иновативна функция в страната.

Нейните познания бяха и тези, които успешно ориентираха всички, че най-качествен напредъкът им по случая щеше да бъде ако използваха телепортатора в най-южната към днешна дата официална точка на Лондонския метрополис - Кейтъъръм - чиято десетилетна слава в бизнеса с мощни, иновативни коли допълнително се яви от полза на четиримата герои, за да достигнат те до гората Ашдаун за отрицателно време след пристигането си в Англия.

И ето, че още в ранния следобед на същия този ден трите жени и единият мъж вече пристъпваха из живописните обособени пътечки на това приказно място. Не бе никак странно, че местност като тази на Ашдаун имаше силата да вдъхновява творци като Алън Милн да създадат най-значимите трудове на живота си - дори и днес, когато този район от Съсекс вече малко или много се бе превърнал в атракция за хора от цял свят, любопитни да се разхождат из дома на Мечо Пух и неговите приятели, горичката никак не бе изгубила омайния си чар. Чарът на Гората от Сто Акра.

Но сега, когато героите ни вече се намираха тук, главният въпрос по-скоро беше от къде следваше да започнат търсенето си?

Отговори, разбира се, отново се опитаха да намерят в съня на Селесте.

- Такаа... Освен приказки за *конфиденциалното*, какво друго важно знаем за разговора на Мечо Пух и Кристофър Робин? - зададе като тема за размисъл Амбър.

- Може би основната друга тема бе тази за *момичето с шарените коси* - каза Селесте. - Която обаче също малко или много е обвързана с конфиденциалното, както каза момчето.

- Момиче, което живее в *къщичка в гората* - каза замислен Трой, прокарайки пръсти пред наболата си през последните дни брада. - Вероятно не става въпрос за някоя от къщичките на героите от историите за Мечо Пух, защото, поне доколкото съм запознат, такова момиче в тях няма.

- Да, най-вероятно споменаването ѝ е по-скоро някаква следа, по която трябва да вървим - предположи Тифани. - Дали е известно из гората да има някаква подобна къщичка?

- Не и известна такава. Всъщност, не и *позволена* такава - отговори Амбър. - От години гората Ашдаун е защитен обект - не само заради нейната културна стойност покрай "Мечо Пух", а и заради открития неотдавна в трудно проходимите южни райони съвсем нов нетипични за местността удивителен вид канарчета 'Гуту'. Красиви сладкопойни птици, отличаващи се с по-големия си размер от обичайните канарчета, а и с... необичайно пъстрия си цвят.

И тя, и останалите едновременно се спряха на едно място и се спогледаха с изцъклени погледи. И с една и съща идея, който ги обзе.

- Пъстри канарчета... - прошепна първа Амбър. - *Шарени* канарчета!

- Дали е възможно *момичето с шарените коси* да е някакъв вид символика за *тях*? - почуди се Тифани.

- Би било напълно логично, всъщност - каза Селесте, която като че бе предопределена да усеща някои нюанси от случая със съня си по-различно от другите - и това сега я караше да бъде сигурна, че трябваше да зложат на тази теория. - Нека да отидем до мястото, на което е бил открит въпросния вид канарчета, за да проверим.

- Там е въпроса... Както казах - мястото, на което са били открити е доста трудно

проходимо и обикновените посетители не навлизат в него - отбеляза Амбър, но бързо допълни. - Ние, разбира се, не сме обикновени посетители, тъй че е напълно в реда на нещата да се отправим и към това предизвикателство.

- А и не е като някои от нас да не бяха замесени в това приключение именно по време на прехода си из трудно проходима гора - подметна Тифани, подсмехната, сетне въздъхна. - Ех, жалко, че заради турнето си и Питър не може да е с нас тук сега. Поне в колата успяхме да се чуем с него след концерта му в Сидни.

- Когато всичко това приключи може да отскочим на някой от следващите му концерти - имам отчаяна нужда най-накрая да разпусна с малко музика след цялото това напрежение напоследък! - отбеляза Амбър и също отдели въздишка. - Само да приключи... и да върнем Матео и Тайен...

Селесте, Трой и Тифани станаха свидетели на един от малкото случаи, в които тази инак силна и корава жена се показва разчувствана. С натъжен за съпруга си поглед, тя погледна някъде надолу, в произволна точка, а една сълза пожела да бликне в лявото ѝ око. Амбър обаче бързо стисна зъби и не ѝ позволи да потече, а тези няколко мига на слабост всъщност я заредиха с нов устрем за разплитането на случая.

Тя погледна към другите си трима спътници в това приключение и рече:

- Да отиваме към момичето с шарените коси и нейната къщичка.

12

Брейди се прибра в дома си късно следобед, след няколко часа, в които бе предпочел да се разхожда из града и да избистри мислите си. Телефона си младежът бе изключил напълно - затова и не бе получил всички онези обаждания от свои притеснени близки и роднини.

Но пък бе очаквал наличието на такива. Също както бе очаквал и реакцията на баща си Джоел и баба си Рут спрямо него, когато пристъпи прага на дома си.

- Брейди! Синко, прибра се! - по-зрелият мъж, изпълнен с небивало облекчение, мигом отскочи от мястото си при камината на хола, за да отиде възможно най-бързо до своя пораснал наследник и да го прегърне. - Казаха ни какво е станало в училище! Защо ти е изключен телефона, знаеш ли колко ни притесни!?

Момчето изгледа баща си с празно изражение, после метна същото и на баба си, на която, макар и да се опитваше да сдържа чувствата си повече от Джоел, си ѝ личеше колко трепетно развълнувана бе от същия този случай.

- Съжалявам - реши, че е редно да каже Брейди. - Просто не бях в настроение да разговарям с никого. Искях да бъда сам със себе си - поне това не ми е забранено, нали?

Нотката на ирония в думите му разтрепера Джоел и Рут.

- Сине, ние не искаме да се чувстваш така сякаш си в някой затвор, зависим от мен, от баба ти или от когото и да било...

- Но на практика е точно така, нали? - контрира го момчето. - Тийнейджърите

винаги са зависими от настроенията на своите настойници. Не можем да отидем да се забавляваме без разрешение - а ако евентуално дръзнем да го направим рискуваме да се превърнем в най-мразените в гимназията и съответно в прицел на по-нахаканите. Нямаше как при последните си думи да не погледне към Рут. Която, от своя страна, сметна, че е редно най-накрая да каже нещо по въпроса:

- Не си мисли, че с баща ти не сме преминали през същото - каза тя, при което пристъпи близо до своя внук. - И двамата с него не сме - 'популярните.'

- В съвсем различни години за американските гимназисти - позволи си отново да прояви сарказъм Брейди.

- Така е, но не бива да подценяваш негативното влияние на някои фигури в гимназията и в предишните десетилетия. С баща ти може и да не сме попадали в случай като твоя, но сме си имали своите... проблеми...

Спогледа се със сина си по особен начин. И двамата знаеха за какво бяха намек думите ѝ, а и Брейди, за тяхна изненада, също бе идеално информиран и все така саркастичен:

- Биологичната ми майка е била този проблем в живота на татко, нали? Проблем, с който ти пак си се чувствала длъжна да се справиш.

- Но ти... откъде... - заекна Джоел.

- Е, и в онези времена е имало интернет и социални мрежи. Не е трудно човек да се поразрови из архивите и да открие това, което го интересува. Мислили сте си, че никога не съм се интересувал от това каква е била майка ми ли? И каква връзка сте имали вие двамата с нея?

- Не, разбира се... Но все си мислех, че когато дойде деня да ти разкажа повече за нея, ти няма да си... толкова осведомен от само себе си.

- Е... изненада! Детето е пораснало и знае много повече от това просто да си подрежда играчките! Представете си, че вероятно щеше и да оцелее ако беше оставено просто да си поседи и на онзи купон, от който започна съсипването на живота му!

- Ами ако не беше оцелял? - тези спонтанни думи на Рут докараха облещени изражения както на лицето на Брейди, така и на това на Джоел. - Съжалявам, не исках да прозвучи толкова грубо, но... трябва да разберете, че и аз си имам моите съображения да не одобрявам бунтарските измъквания на тийнейджърите. Брейди, ти явно добре си проучил тийн годините на баща си, но дали си проучил достатъчно моите тийн години? И един ужас, който ние с дядо ти Шон и съучениците ни се опитахме да загърбим и затова почти не сме го споменавали през последните няколко десетилетия?

Личеше си ѝ, че ѝ бе трудно да си спомня за това и сега - след всичките тези години. Жената дори пристъпи към близкото кресло и се настани на него, тъй като краката ѝ бяха започнали да отмаляват покрай нахлуването на всички онези кошмарни спомени обратно в съзнанието ѝ.

Сериозното изражение на Джоел в този момент подсказа, че той вече се досещаше за какво ставаше въпрос - на него родителите му бяха споменавали за този случай. Брейди

обаче се намираше в пълно неведение, което пораждаше у него колкото любопитство, толкова и чувство за известно неудобство дали неговите осъдителни думи към баба му не бяха докоснали твърде уязвима струна от нейната душа.

И двамата седнаха до нея, а Джоел хвана ръката ѝ. Неговият син пък си позволи да попита:

- Какво се е случило, бабо? Моля те, разкажи ми.

Рут вдигна натежاليا си поглед към него. В очите ѝ за първи път от години проблясваха искрите на ужаса, който тя отново съпреживяваше - но който, за да даде поука на своя внук, не се поколеба да изрече отново и на глас, макар и така спомените да станаха дори още по-реални и болезнени:

- Бяхме на твоите години. И, бих казала, времената бяха дори по-разпуснати от днешните. Но не някой разпуснат училищен отворко бе причината за нашата травма - не и такъв от нашия випуск. Всъщност, ставаше въпрос за един човек, който вместо ръка имаше... кука. Да, знам, че звучи като от някой изтъркан филм на ужасите, но си беше точно така. И ние с дядо ти Шон и съучениците ни се срещнахме с неговата ярост именно когато дръзнахме да откънем колите на настойниците си и да отидем да се повеселим за някоя и друга нощ... в Лас Вегас. Мислехме, че се намираме на сигурно в хотел, който бе собственост на наша стара семейна приятелка, Теотидора, но уви - никакви мерки за сигурност не бяха способни да възпрат един психопат. С хладнокръвието на серийния убиец, който беше, извергът с куката погна не само нас, тийнейджърите, а и самата нея - и така отне живота както на някои наши приятели, така и нейния... на леля Теотидора, която просто се опитваше да ни защити... О, Брейди... нямаш си и представа как се чувствахме аз и дядо ти в онази нощ докато се скитахме из притъмнената гора зад хотела и се опитвахме да намерим пътя, който да спаси живота ни... За радост имахме късмета полицията да дойде навреме - поне за да спаси нас. Защото за други... беше вече късно... В очите ѝ се опитаха да бликнат сълзи, но Рут, в статута си на силната жена, която се опитваше да бъде в живота си, стисна зъби и ги възпря. Отново се загледа във внука си, вече с далеч по-мек поглед, и рече:

- Но нищо от това нямаше да се случи ако ние просто бяхме послушали по-възрастните от нас и не бяхме избягали от вкъщи, за да отидем да се веселим някъде си. Да, знам, че един такъв случай няма как да бъде тревожен сигнал, че всички немирни тийн измъквания биха завършили така... но може би сега разбираш защо не бих могла да остана безразлична, когато стана свидетел на подобен опит за бунтарство от страна на хора, които обичам повече от всичко.

Да, Брейди най-накрая разбираше. Не че сърцето му не бе започнало постепенно и напълно естествено да омеква спрямо баба му още преди тя да сподели и пред него своят покъртителен разказ - за момчето тази жена винаги е била и вероятно винаги щеше да бъде един достоен пример за човек, който не просто търсеше правдата с цената на всичко, ами чрез това си влечение дори се бе превърнала в стожер на семейството през годините.

Докоснат дълбоко от чувствата си към своята баба, Брейди остави на заден план всички свои проблеми и реши да отиде до нея и да я прегърне силно, пред не по-малко разчувствания поглед на баща си Джоел.

Далеч оттук, макар и след залез слънце други наши четирима познати най-накрая навлязоха в онази зона на английската гора Ашдаун, в която според теориите им щеше да се намира нещото, към което съня на Селесте ги бе повел.

‘Нещото’ все още бе единствената дума, която те можеха да използват - и то без дори да знаят дали въпросното ‘нещо’ щеше да има какъвто и да е физически вид. Доста разколебани какво изобщо търсеха в района от гората, нашумял заради интересния необичаен вид канарчета, по едно време героите отново се опитаха да разтълкуват и ключовият разговор между Мечо Пух и Кристофър Робин:

- *Конфиденциалното.* Дали не е време да помислим по какъв начин би било изразено то в тази атмосфера, в която се намираме ние в момента, само на крачки разстояние от ‘момичето с шарените коси’... - каза Амбър.

- Дали не става въпрос *именно* за птичката, която издирваме? - почуди се Тифани. - Имам предвид, че до съвсем скоро нейният вид, живеещ из тези дебри на гората, е бил неизвестен на всички... Но ако някой е пазил съществуването ѝ в тайна, това би се водило ‘конфиденциална информация’.

- Възможно, но не много вероятно - отвърна Селесте. - Чувствам, че сънят ми искаше да ми каже *нещо друго*... Да ме доведе до информация, различна от вече и без друго оповестената такава за открития вид канарче...

Едвам рекла това, тя и останалите забавиха крачката си, когато отнейде се чу сладко чуруликане на песнопойна птичка. Нужно бе четиримата просто да се приближат в посоката, от която идваха звуците, за да установят, че не ставаше въпрос само за едно шарено канарче, а за цели две. Бяха кацнали на едно клонче от стар дъб и сякаш се надпяваха.

Но не визуалната им красота или красотата на тяхната сладка песен грабна вниманието на трите жени и единия мъж най-много. А онова, което се намираше при основата на дървото - или по-скоро ‘онзи’.

Тъмна, качулата фигура, приведена над изкопана дупка. Фигура на човек, който, щом чу доближаването на другите зад него, стисна гневно юмрук и се изправи. Погледна ги яростно през рамо - но без да обръща напълно погледа си към тях, тъй като не искаше да рискува да го видят.

- Там има някой! - извика пръв Трой, когато с другарите му забелязаха силуета на човека измежду клоните, през които си проправяха път.

Докато се осъзнаят тайнствения качулат странник хукна да бяга измежду гъстата растителност, намираща се от другата страна на големия дъб. Амбър, усетила, че

поведението му се явяваше твърде съмнително, си позволи да извади своят пистолет и да извика:

- Спри! Стой на място!

Качулатият беглец не я послужи и за миг - сякаш дори не трепна. Докато агентът на ФРБ и тримата й партньори успяха напълно да си проправят пътя до големия дъб, мистериозният индивид вече не се виждаше никъде из близките зони на леса.

Но така или иначе щом стигнаха до дупката при ствола на дървото, и четиримата смели герои бяха втрещени от друго, което видяха - като и този път не ставаше въпрос за птичките. Там, в не много дълбокия ров, лежеше...

- Още един египетски саркофаг!? - извика Тифани, озадачена, загледала в покритието на каменния ковчег - съвсем същия на вид като вече откритите при Мари, край Уест Порт и в джунглите на Еквадор.

- Честно да ви кажа, тази опция ме човъркаше още от самото начало... - отбеляза Трой, приближавайки се до саркофага и заглеждайки се с окото на археолог в изображението на него.

- Мен също. Може би защото имах и друг тип връзка с... това, което бях предопределена да открия тук - Селесте, която стори същото, изрече първо това с тих глас, а после погледна тримата около себе си със сериозно изражение и с думите - А да го открием напълно потвърди две от теориите, които се въртяха в ума ми още откакто се събудих от онзи сън. Първо - някой *със сигурност* ми е изпратил онзи сън като послание. Послание, чрез което е трябвало да открия конфиденциалното нещо, изразяващо се в лицето на поредния от тези тъй странни и хаотични на пръв поглед саркофази. И второ - че при саркофазите всъщност няма съвсем нищо хаотично. Започнах да се досещам още щом открихме третия такъв, в Еквадор... но сега, когато се намираме и пред четвъртия такъв съм повече от сигурна.

- В какво? - попита Тифани.

- Че тези саркофази са разпространени... по един на всеки континент - Трой, в чийто бистър ум нещата мигом се навързаха така, както в съзнанието на съпругата му, изрече тези думи преди нея.

А тя просто ги потвърди чрез кимване и с последвалите логични слова:

- Замислете се. Първият, който аз и онзи екип открихме в Мари, се причислява към Азия. Онзи от Уест Порт е в Северна Америка, а другия, от Еквадор - в Южна. И ето, че сега откриваме четвърти такъв в Европа. Не, всичко това не е просто съвпадения. Има причина да са разпределени така.

- Да... има логика... Нещата постепенно започват да се подреждат... - отбеляза Амбър, замислена. - Сега остава да разберем как *всичко останало* се съчетава с този сравнително навързан случай.

Тълкуването на досегашните саркофази и останалите странни случаи от изминалите дни вероятно щеше да продължи в същия дух ако ненадейно телефонът на единия от тях -

Тифани - не бе извадил всички им от всеобщия унес, а разкритието от последвалия ѝ разговор не бе развълнувало още повече всички.

- Това е Питър, звъни ми с видеовръзка... - каза тя, изненадана. - Странно, при него в Австралия би трябвало да е късна нощ... - все пак, след като вдигна на своя приятел, тя го поздрави с усмивка и с думите - Здравей, любими! Какво има? Всичко наред ли е?

- Дефинирай `наред` - отвърна с лека усмивка червенокосият мъж, сетне присви вежди, заглеждайки се в приятелката си. - Хей, лъжа ли се или ти се намираш... в тъмна гора?

- Да, със Селесте, Трой и Амбър дойдохме до тук докато разследваме същия онзи оплетен случай, в който и ние с теб се оказахме въввлечени - отговори Тифани и дори показва другите трима споменати на камерата. - И току-що открихме нещо, което всъщност не бива да ни изненадва вече... Още един саркофаг... но този път - в Англия.

Камерата съответно бе завъртяна и към подаващия се измежду пръстта каменен ковчег в древен египетски стил. А това разкритие, което приятелката му бе поднесла току-що пред очите му, само изуми още повече Питър - и то по начин, по който все още нито Тифани, нито някой от другите около нея можеше да предполага.

- Не е за вярване... - прошепна удивен той. - Всъщност... аз... аз ви звъня именно за същото...

- Така ли? - Тифани запримига, а и другите трима до нея се загледаха силно заинтригувани в екрана на нейния хиперфон. - Чакай... как така за същото?

- Случи се нещо неочаквано, скъпа... - Питър тръгна нанякъде със своето мобилно устройство. - Докато момчетата демонтираха сцената след концерта един от тях се спъна в нещо, подаващо се съвсем леко сред тревите... Вероятно то щеше да бъде подминато като просто един камък ако аз не се бях загледал и не го бях разпознал и съответно пожелал да го разчистим... - тук младият певец смени камерата, за да покаже тя пред изумените погледи на Тифани, Амбър, Трой и Селесте... нещо наистина неочаквано (или може би на този етап трябваше вече да го очакват постоянно).

Още един древен египетски саркофаг. Досуш същия като този, който понастоящем се намираше на сантиметри разстояние от четиримата герои в гората Ашдаун и като предходните три, открити по-рано на различни точки по света.

Кое то значеше, че теорията на Селесте се потвърждаваше с пълна сила. А тя, макар и объркана, в момента се чувстваше и силно развълнувана, че случаят най-накрая бе достигнал до все някаква логика. Жената не можа още на мига да не се загледа със своите партньори в това приключение и да не констатира:

- Значи вече имаме и един в Австралия. Остават само два континента. Най-горещия и най-мразовития.

- И така, приятели... След това, което току-що ви съобщих считам, че всички ние задружно бихме могли да постигнем някакъв прогрес в това тъй любопитно издирване! И преди сме се справяли с отговорни задачи *заедно*. И този път ще се справим. До скоро!

Илейн Клейтън, двадесет годишна млада дама с дълги до раменете руси коси и проницателен син поглед, която напоследък се изявяваше като една от най-влиятелните инфлуенсърки в световен мащаб, прекрати паралелното си живо включване в няколкото си популярни социални мрежи. Пое си дълбоко въздух и се загледа с надежда към хората, които се намираха отстрани на нея в обширния хол на имението “Джейвика” - Трой, Селесте, Амбър и Тифани.

- Е... надявам се да се получи!

- Не знаеш колко сме ти благодарни! - възкликна Амбър и се изправи от креслото, на което бе седяла до този момент, за да отиде да се настани до младата инфлуенсърка на широкия диван и да я прегърне. - Твоето влияние сред посетителите на огромните платформи е доказано. Макар и да не е много прието да го казвам като лице на реда, но подобно влияние понякога би могло да спомогне отключването на някои отговори повече, отколкото самите лица на реда.

- Това е най-малкото, което бих могла да направя - каза Илейн и се изправи, след което си взе по една прегръдка и с останалите около себе си. Взе дамската си чанта и с нея се насочи към изхода от къщата. - Ще ви държа в течение с всичко, което последователите ми евентуално биха открили.

Изпълнени с признателност, трите жени и единият мъж я изпратиха с погледи. Тогава Тифани също взе своята чанта и каза:

- И аз вече трябва да тръгна за университета - не ми се иска да закъснявам още от първите дни.

- Благодаря ти, че повика Илейн - каза Амбър, като се прегърна и с нея.

- Тя щеше да откликне и на вас, дори да не сте й братовчеди - отбеляза подсмехната Тифани, после въздъхна. - И тя, също като много други хора, които работят над случая, са наясно колко все по-сериозен става той. А сега, когато най-вероятно са ни останали само два саркофага за откриване, е изключително важно да ги издирим възможно най-скоро - било то сами или с помощта на някой от последователите на Илейн.

- Дано някой да не злоупотреби с информацията, която дадохме на света току-що - каза някак колебливо Селесте.

- Не сме им казали нещо много повече от това, което вече знаеха от официалните репортажи за първите два открити саркофага, които направихме още преди да станем съвсем наясно, че може да са обвързани със случая на изчезването на Матео и Тайен - успокои я съпругът ѝ. - Дори не сме им съобщили теорията си за тази потенциална връзка-

не ни се иска да създаваме напразни надежди на някого преди връзката да е напълно сигурна.

- За всеки случай съм впрегнала някои от най-добрите екипи да проучват различни местности от Антарктида и Африка, а също и потенциални легенди, които биха могли да са ни от полза - каза Амбър. - Аз самата мисля да се включа в търсенето скоро.

- Бихме желали да дойдем с теб! - възкликна Селесте.

- Не... - поклати агента на ФБР. - Съжалявам, не искам да изглежда, че подценявам възможностите ви и изначалната ви обвързаност със случая, но вече твърде много ви позволявах като цивилни да участвате в мисия за обучени хора. Не бих желала да ви излагам на каквато и да е опасност като ви вода по неизследвани африкански джунгли и савани, или вкочаняващи дори кръвта зони на Южния полюс.

- И какво се очаква от нас - просто да си стоим въщи и да чакаме? - Селесте не изглеждаше никак доволна.

- И вие бихте могли да бъдете от някаква полза, разбира се. Върнете се към разкопките си в покрайнините на града и в Мари. Проучете до възможно най-големи детайли всичко, което може да се окаже свързано със саркофазите и с изчезването. И при най-малкото откритие ми сигнализирайте.

Племенникът на жената и неговата съпруга се спогледаха. Личеше си, че за тях подобна дейност би граничела с бездейност, но решиха да не спорят с Амбър. Само кимнаха, след което изпратиха и нея, и Тифани, до изхода от къщата си.

След като Трой затвори вратата зад тях обаче, двамата със Селесте се спогледаха с твърде еднозначни погледи.

- Няма да я послушаме, нали? - попита мъжът, подсмихнат, а жена му, клатейки главата си, беше повече от категорична:

- Никакъв шанс.

Междувременно, в гимназията “Стенли Харисън” ученици и учители се подготвяха за първия пълноценен учебен ден.

Нашите познати тийнейджъри, които приспадаха към паралелка В, вече се намираха в кабинета по Физика, с какъвто час се очертаваше да започне учебната им година. Както винаги по-неудържимите ученици като Тод Кенеди, Лойд Терънс и компанията от грубияни на втория седяха на най-задния ред, където обикновено очите на преподавателите невинаги можеха да забележат някои от непозволените им деяния - като например това да преписват по време на контролно или пък да си взимат по някое и друго специално бонбонче с марихуана. На реда пред техния и сега, също като предишни години, се намираха някои от популярните мажоретки, сред които Савана Гордън и най-добрите ѝ приятелки Джени и Ванеса. Други наши познати пък - Кейлъб и Дайами - седяха значително по-напред, на втория чин вдясно от учителското бюро. Хоуп и Харисън,

които от тази година щяха да бъдат част от този клас, се намираха на първия ред, където компания им правеше и едно лъчезарно, добро момиче с дълги, тъмни коси, с което двамата, а и не само те, имаха вълнуващи спомени от лятото. Тя всъщност беше сестра на младия мъж, а името ѝ бе Одри.

Повечето хора от класа вече познаваха двамата нови ученици, макар и те така и да не се бяха появили на официалното откриване вчера - затова и не се бе наложило те да се появяват заедно с учителя, който да ги представя. За сметка на това всички получиха неочаквана изненада при появата на преподавателката им по Физика, която бе и техен класен ръководител - и не става въпрос за появата на още един от познатите им съученици, който се завръщаше в този клас след няколко години отсъствие и който влезе в стаята буквално в минутата преди да започне часа.

Брейди, който дълго се бе чудил дали да дойде на училище или да си остане във вкъщи под претекст, че все още е 'стресиран' заради агресивната случка от вчера (какъвто действително си беше донякъде), в крайна сметка бе решил, че няма да постигне нищо ако не се изправи очи в очи с проблемите си. Затова, с опита си да изглежда уверен и да не създава у съучениците си впечатлението, че се завръща в техния клас като някой жалък, смачкан задръстеняк, младежът дори пристъпи в класната стая с изненадващо уверена стъпка - а първата му работа бе да погледне накриво Лойд и бандата му, намиращи се на последния ред. И те самите се загледаха в него, при това с дори още по-намръщени и проблясващи от гняв погледи, но не казаха нищо, нито пък станаха от местата си - след като вчера едвам се бяха разминали от изключване от училището щеше да им се налага да са по-умерени спрямо Брейди Ейбрамс.

Разбира се, новопоявилият се тийнейджър нямаше как да не съчетае погледа си и с този на намиращата се буквално пред Лойд млада дама, която се намираще в основата на неволите му - Савана. И сега, също като вчера, тя го гледаше с далеч по-трепетен поглед от обичайния ѝ безразличен към него. А и той нямаше как да не потрепне щом я видя - бързо обаче реши да се извърне настрана и да се настани на обичайния си чин - точно до Одри, която, също като много други от намиращите се тук, изпитваше искрена загриженост към него.

- Как си? - в статута си на дългогодишна приятелка на него и неговото семейство, тя протегна ръката си към неговата, за да му даде от подкрепата си.

Брейди обърна лек, признателен поглед към нея и дори ѝ се усмихна бегло.

- Добре съм. Благодаря.

- Държа да знаеш, че можеш да разчиташ на мен ако имаш нужда да си поговориш с някого - за каквото и да било... - рече тогава момичето.

- Знам го дори и без да се налага да ми го казваш - усмивката на Брейди се увеличи, а признателният му поглед стана по-ярък. - Ти и семейството ти винаги сте били сред онези приятели на мен и моето семейство, сред които не съм имал съмнение, че бих намерил добър и разбиращ събеседник.

При последните думи реши да обърне поглед и към Харисън, когото макар и още да не познаваше толкова добре, също вече усещаше като такъв човек. Погледна и към други от дружелюбните си познати роднини в стаята, сред които и Хоуп, Кейлъб, Дайами, Тод и Джени. И, може би за първи път след случилото се вчера, Брейди почувства, че съвсем не беше сам в тази инак потискаща атмосфера на училището, в което предния ден той се бе завърнал по не най-бляскавия начин.

През цялото това време един от погледите на присъстващите обаче неизменно следеше този на самия младеж. И не ставаше въпрос за грубия такъв на Лойд или някой от компанията му, които дори се опитваха да не гледат към младия Ейбрамс, за да не се дразнят допълнително - а за този на Савана. Дори когато се правеше, че говори с приятелките си или че е съсредоточена в нещо на хиперфона си, младата дама не можеше да спре да мисли за Брейди и да влага желание в това да съзерцава, било то с основното или с периферното си зрение. Същата тя се почувства ужасно нелепо, когато по едно време, докато тайно наблюдаваше близостта между него и Одри, през гърдите и стомаха ѝ премина едно чувство, което не бе изпитвала никога досега и в никакъв случай не си бе представяла, че би могла да го изпитва към *него*. Към Брейди Ейбрамс...

Ненадейно разговорите и възмущенията на всички в стаята се измениха, когато през вратата влезе и преподавателката по Физика и техен класен ръководител - Едуина Флокнър, същата онази респектираща учителка, която вчера навреме се бе притекла на помощ на Брейди. Тя обаче не беше сама, а в компанията на друга удивително хубава млада дама. Бе фина и облечена изискано тийнейджърка с дълги, тъмни коси и заплениващ син поглед. Не едно от момчетата, а и някои от момичетата, мигом се загледаха в нея с особен интерес.

- Здравейте, ученици! - в този момент госпожа Флокнър поздрави класа. - Време е пълноценно да започнем новата учебна година! Преди това бих желала да вметна две неща. За първото вероятно се досещате, че е обвързано с обезпокоителната случката от вчерашното откриване... - тук тя отправи мек, съчувствен поглед към Брейди и корав такъв към Лойд. - Няма да навлизам в подробности, нито да говоря с имена, защото така или иначе вероятно всички сте запознати със станалото. Само държа дебело да подчертая пред всички вас, че "Стенли Харисън" винаги е било училище, което следи стриктно спазването на правилата и по никакъв начин не толерира агресията. Ако в бъдеще някой от вас почувства, че е попаднал в клопката на физическо или вербално потисничество от страна на други лица - били те ученици, учители или други хора - винаги може да разчита на мен и на много други съвестни представители на учителския колектив. Най-важното е да знаете, че не бива да се тревожите *да говорите*... Защото ние *ще ви чуем*...

Пое си дълбоко въздух, което дори се чу наред настъпилата пълна тишина, в която дори Лойд Терънс и бандата му се опитваха да усмиряват тежкото си гневно дишане. След това учителката измени изражението на лицето си от сурово към меко, дружелюбно - с каквото погледна и непознатата тийнейджърка.

- А сега - към другото нещо, с което е редно да ви занимая преди да започнем с

уроците. Доколкото съм наясно повечето от вас вече се познават с трима от учениците, които се зачитат за нови попълнения към нашия клас - Брейди Ейбрамс, Хоуп Годхънт и Харисън Фалкън - тя погледна към въпросните, после отново се загледа в непознатото момиче до себе си. - Но сега ще ви запозная с другата ни нова ученичка, която, доколкото ми е известно, не се познава с никого тук. Това е Хейдън Олсън. Доскоро е живяла в Охайо, но от днес вече ще е, надявам се, бляскаво ново попълнение на нашата елитна гимназия в Кънектикът. Всъщност, не от днес, а от вчера, когато беше официалния старт на учебната година, но госпожица Олсън не можа да присъства по една безкрайно уважителна причина, за която ще ѝ позволя да ви сподели сама.

Учителката се усмихна на Хейдън и отиде да седне зад бюрото си. Новата ученичка, от своя страна, макар и да си ѝ личеше колко развълнувана бе, дари със своята усмивка целия клас. Каза:

- Здравейте! Както вече знаете, името ми е Хейдън Олсън и идвам от Охайо. Там още от малка се занимавам с една кауза, която реших да продължа и тук и за която съм благодарна, че г-жа Флокнър ми позволи да представя и пред вас. Става въпрос за приютите за животни. Винаги ми е било мъчно, че, колкото и модерни и добре оборудвани да са те към днешна дата, си остава факт, че горките бездомни животинки, които по една или друга тъжна причина се озовават в тях, са затворени в клетки, в които не е ясно каква ще бъде съдбата им. Вчера посетих най-големия подобен приют в Уест Порт - "Харланд Потърс" и се записах като доброволец в същата кауза, чийто успех съм наблюдавала с години в родния ми град в Охайо. Каузата включва разхождане на някои от животните извън оковите на техният затвор - разбира се, иде реч за онези от тях, за които персонала предварително се е уверил, че не биха били агресивни към света навън. Същите те получават шанса не просто да получат глътка свеж въздух и да се разхождат като нормални животни със стопанин, а и да бъдат 'представени' пред хора, които потенциално биха се заинтересували в осиновяването им. А за останалите - онези, по-агресивните - също се съграждат планове на база възможността някак настроенията им да бъдат изменени и съответно въпросните също да получат шанса някак да бъдат въведени 'в обществото'. Защото... всеки заслужава шанса за по-добро бъдеще, нали?

Надали е нужно да се отбелязва колко много от присъстващите в стаята бяха удивени от излъчването и слова на тази и без друго впечатлила ги още с влизането си красива млада дама. Без спор позицията на Хейдън спрямо благотворителността бе успяла да я покаже от добра светлина пред всички още от първия ѝ ден в това училище. Всъщност, почти пред всички.

Имаше някои, като Савана Гордън, които гледаха доста накриво това момиче и не изглеждаха особено доволни от вниманието, което то получаваше - особено от едно конкретно момче на първия ред...

- Е... това е, което исках да ви кажа - възкликна тогава Хейдън, с лъчезарна усмивка. - Който пожелае по някакъв начин да участва в тази или някоя от другите каузи, които обмислям напоследък - може да ми каже. Благодаря на всички ви за вниманието!

Дамата се насочи към най-близкия празен чин, на който се канеше да седне - и който всъщност се намираше точно от другата страна на този на Брейди - но изведнъж получи изненадващи овации. Те бяха подкарани първо от двама от наследниците Годхънт в класа - Кейлъб и Хоуп - и седящите до тях Дайами и Харисън, а в последствие последвани от почти целия клас. Почти.

Хейдън, която действително не бе очаквала появата ѝ в новото ѝ училище да бъде приета толкова радушно, си позволи да обозре с широка, признателна усмивка всички преди да най-накрая да отиде да се настани на въпросния чин.

Още докато се настаняваше на него, нейния поглед се срещна с този на момчето в съседство - Брейди. Той също гледаше към нея с възхищението, с което я гледаха почти всички наоколо. Младежът не можа да се въздържи и да не я заговори, особено щом тя така или иначе седеше толкова близо до него:

- Забележителна реч!
- Благодаря - отвърна подсмехната и някак срамежлива Хейдън.
- Аз съм Брейди Ейбрамс, приятно ми е - младежът протегна ръката си към нейната,

а тя я стисна, но точно когато се намери да му отговори, госпожа Флокнър се обади откъм учителската си трибуна и официално положи началото на същинския час.

Все пак, в отговор на дружелюбното му посрещане, Хейдън дари момчето с една по-специална усмивка - която несъмнено му създаде приятни чувства и остана да поддържа новопоявилото се приятно настроение у него дори когато преподавателката изненада всички като им съобщи, че в следващият им общ час след междучасието ще им се наложи да направят тест-входно ниво.

Самото междучасие дойде доста бързо, тъй като темите по Физика, с която госпожа Флокнър започна да запознава тийнейджърите, бяха доста интересни. За някои от нашите млади герои денят поначало бе изпълнен и с трепетите на интерес към нещо, за което нямаше как те да не заговорят още щом кратката им почивка дойде.

- Хей, Брейди... - Кейлъб заговори своя племенник тъкмо когато и двамата, заедно с Дайами, Хоуп, Харисън и Одри излизаха от стаята, за да се поразгъпчат. - Все още не си се отказал да идваш с нас довечера, нали?

- Да се откажа да дойда на тъй дълго чакания тазгодишен комик-кон? - Брейди си позволи да се засмее. - И най-големите грубияни на света не биха могли да ми прецакат настроението *чак толкова*, че да пропусна подобно събитие!

Кейлъб кимна с ведро изражение. Точно тогава обаче погледът му попадна на новата им съученичка Хейдън, която тъкмо също излизаше от стаята, заглеждана в екрана на хиперфона в ръката си, от който препрочиташе това-онова като за предстоящия тест.

- Хм... - младият Годхънт притвори леко очите си, в които се появиха особени проблесци. - Дали да не поканим новото момиче с нас? Тъкмо ще ни разкаже повече за програмата с приютите, за която ни спомена. Бих се включил в каузата.

- Ами... - Брейди се загледа към Хейдън колебливо, но с някакъв трепет. - Аз вече се запознах с нея. Бих могъл да я покая...

Още докато изричаше тези думи, той вече пристъпваше към нея. А тя, когато го забеляза, му се усмихна отново по същия си благ, дружелюбен начин.

- Брейди, нали? - каза му тя.

- Да - кимна момчето и се загледа в другите тийнейджъри от компанията си. - А това са някои от най-близките ми роднини и приятели - Кейлъб, Хоуп, Дайами, Одри и Харисън.

- Приятно ни е! - с въодушевление Кейлъб протегна ръката си към момичето, за да се здрависат.

- И на мен също! - отвърна ведро тя, а междувременно Брейди поясни, в типичния си леко срамежлив тон:

- Ние тъкмо се чудихме дали... освен забележителната ти работа в сферата на благотворителността, се интересуваш и от... някои по-развлекателни неща? - и преди младата дама да се е почувствала объркана какво имаше предвид той, момчето продължи - И по-точно - комикси. И супер герои. И герои от хитови франчайзи... Така де, имах предвид дали ти се идва с нас на тазгодишния комик-кон в центъра на Уест Порт довечера? Хейдън запримига с вълнение - явно не бе очаквала, че социализирането с новия ѝ клас щеше да тръгне толкова добре още от първия ден. Съответно и отговора ѝ нямаше как да бъде различен:

- Аз... не бих могла да кажа, че съм запален почитател на този тип култура... но има неща от нея, които ми харесват - особено онези филми, които излизат напоследък. Не бих могла да скрия, че също така един от копнежите покрай идването ми в Уест Порт е да видя и тукашния *истински* супергерой, за когото из целия свят се носи слава, че защитава града - Е-Рей Мен.

- Като се поразмотаеш повечко из града със сигурност ще го видиш да прелита над теб някой път - отбеляза Кейлъб. - Но дотогава и измислените герои биха могли да те грабнат доста ако дойдеш с нас на изложението!

- Разбира се... Ще дойда! - възкликна Хейдън.

- Чудесно! - зарадва се искрено Брейди.

И така, след като вече бяха започнали да приобщават новата ученичка към своята компания, въпросните тийнейджъри, а и някои други техни съученици, с които обичаха да прекарват времето си, дори поведоха Хейдън надолу по коридора - по посока на малкото заведение на приземния етаж на сградата, където често обичаха да ходят като за някоя и друга свежа напитка.

Не предполагаха, че зад тях, от същата стая, в която се провеждаха първите им уроци за деня, бяха излезли още три почти момичета, най-изявената сред които - Савана - дори бе дочула разговора им от преди малко. Същата тя сега гледаше с проблисъци в полупритворения си поглед как по-голямата група тийнейджъри се отдалечаваше надолу по коридора, а сред тях Брейди и Хейдън изглеждаха най-разпалени в новите си разговори.

И ето - онова чувство отново премина през тялото на Савана. А този път тя не можа да го контролира - затова съзнанието ѝ набързо измисли една инак нетипична за нея идея, която предложи на двете си най-добри приятелки Ванеса и Джени:

- Момичета... какво ще кажете днес да пробваме нещо ново след училище... - погледна ги с тънка усмивка и с нов проблясък в погледа. - Да отидем на... комик-кон.

14

Временно се пренасяме в Кайро, Египет. Град, безспорно обвързан с историята на света - към някои от най-безспорните символи на която сега погледите на Трой и Селесте Годхънт се бяха отнесли.

Да, те се намираха в Африка.

И то на една специална сравнително наскоро изградена тераса за туристи, от която изгледът към Пирамидите на Гиза и Сфинксът бе зашеметяващ - малко хора през вековете са имали възможността да наблюдават въпросните монументални чудеса от Древен Египет от *чак толкова* идеален ъгъл.

Но към момента целта на съпрузите Годхънт не бяха тези величествени структури - или поне така те предполагаха, тъй като не бяха напълно сигурни каква точно е целта им. Но имаха теория.

- Дали да не обходим първо този район? - запита се Трой, което допълнително подсказва колебанието за него и съпругата му.

Селесте се замисли за момент, после поклати глава, без да извърща поглед от върхът на Великата Пирамида.

- Не. Тук има достатъчно хора, на които бихме могли да се доверим, че ще ни съобщят ако открият нещо. Като гледам и хора на Амбър вече правят необходимите проучвания.

Тя сведе погледа си към пустинните пясъци, обграждащи Пирамидите и Сфинксът, където имаше поне десетина мъже и жени, облечени по различен начин от обичайните за района местни, туристи и археолози. Личеше си им, че са част от Специалните служби и че в момента изследването на всичко, обвързано с това легендарно късче от Древен Египет не беше обвързано толкова с историята, колкото с откриването на някаква следа по един наболял сравнително отскорошен случай.

- Дали всички не сме на грешна следа? - отново се почуди Трой. - Имам предвид, че явно и ние, и Амбър, сме сметнали за логично саркофага в Африка да се намира там, от където изначало произлиза културата на изработката на предходните - Египет. Но след като нито един от другите подобни саркофази не бе открит на място, което да има нещо общо с тази древна цивилизация... дали не е не по-малко логично, че *дори* тук случаят ще е същият?

Селесте обърна погледа си към него.

- И двамата с теб от самото начало сме наясно, че ще търсим игла в купа сено. Но

ако има възможност да започнем от някое място с най-крепяща вероятност да открием иглата... нека да започнем от него. А че очевидните неща невинаги са толкова очевидни е ясно. Затова с теб няма да проучваме най-очевидното, което така или иначе сме обхождали и преди - като Пирамидите, Сфинксът или някой от другите подобни древни паметници в района. Нито ще проучваме онази част от Долината на Царете, в която вече има изявени открития и където така или иначе най-вероятно е изпратен друг екип от Амбър. Не. Целта ни е просто да обиколим тези места и да проверим от далеч как вървят нещата - както правим в момента тук. А след това, все така в инкогнито статута си, да продължим на юг... към още по-неизвестното.

При последните си думи, тя сложи на очите си своите слънчеви очила, които, в комплект със сламената шапка, която дамата вече носеше, несъмнено прикриваха поне донякъде нейната самоличност. А Трой, напълно съгласен с нея, се подсмихна и стори същото.

След това двамата слязоха от тази обширна тераса и се насочиха по посока на Grand Egyptian Museum, в близост до който беше паркиран бял джип - от онези, пригодени за преходи из диви и неприветливи местности. Качиха се на него и, преминавайки частично през Кайро, се насочиха към именно на юг, следвайки Нил по обратната посока на течението му.

Като следваща тяхна стъпка бе предвидена друга митологична местност от Древен Египет - тази на Луксор - но по пътя за натам съпрузите Годхънт си позволиха да направят и някое и друго леко отклонение, за да хвърлят в движение едно око на положението около също много популярни старинни обекти като Серапеума на Сакара, пирамидите на Джосер, на Пепи I, на Сенусрет I, II, III и т.н., гробниците на Хоремхеб, на Меху, на Уатай и др.

И, макар и изградения едва преди няколко години напълно нов път и не по-малко новите му разклонения, свързващи всички тези забележителности на западния бряг на Нил, да помогнаха да Селесте и Трой да се придвижат възможно най-бързо към дестинацията си, когато те най-накрая пристигнаха в Луксор вече беше започнало да се стъмва. За радост, като двама от най-видните млади археолози за втората половина на двадесет и първи век, съпрузите Годхънт получиха достъп до обект като Долината на Царете дори по тъмно - предвождани, разбира се, от други двама от основните изследователи на този район към днешна дата - египтянинът Юсеф Гамал и англичанинът Базил Харингтън.

Трой и Селесте и преди бяха обхождали този район - с изключение на двете съвсем нови гробници, открити съвсем наскоро в най-южната му част. Именно с тях те двамата пожелаха да се запознаят още тази вечер, а двамата ръководители се съгласиха с охота да ги заведат до там.

По пътя за въпросното място съпрузите Годхънт забелязаха още не един униформен по специален начин човек, който несъмнено бе изпратен тук от Амбър и екипа ѝ - за радост всичките въпросни бяха до такава степен задълбочени в разучаването на самите

гробници и издирването на конкретен на вид саркофаг, че не обърнаха особено внимание на дошлите на среднощна обиколка из обекта млади археолози. Кое то, разбира се, докара известно чувство на гузна съвест у самите Трой и Селесте - личеше си, че Амбър им бе имала доверие, че няма да се намесват в случая и затова не бе заръчала на хората си да са нащрек за евентуална тяхна забранена поява.

И така, когато двамата съпрузи и предвождащите ги по-възрастни археолози най-накрая стигнаха до новите две открити гробници, единият от тях - англичанинът - каза:

- Нека още веднъж отбележа, че все още не сме идентифицирали лицата, които са били положени тук, тъй като не сме достигнали до същинските им гробни камери. Надявам се откриването на самите потенциални саркофази да не са от жизнена важност за вашето разследване.

Селесте и Трой се спогледаха с еднозначни изражения. И за двамата бе ясно, че да открият *нов саркофаг* бе от особена важност за техния случай - не бе никак изключено именно тези съвсем нови тукашни разкопки, подобно на онези при откриването на първите два египетски ковчега, да се явяваха ключовите при откриването на Африканския такъв. Но младите герои не възнамеряваха по никакъв начин да се намесват в работата на своите колеги - а и знаеха, че така или иначе вероятно хората на Амбър щяха да го направят под някаква форма като изследването им достигне до тази зона от Долината на Царете.

Не, тяхната цел все още беше *неизследвания юг*... поне докато при едната от новите гробници не откриха нещо, което потенциално можеше да измени плановете им - макар и пак насочвайки ги на юг.

- Елате тук, тук... - каза със своя интересен акцент египетския професор, повеждайки ги по-скоро към втората гробница, която се намираше само на няколко метра встрани от първата. - Все още не можем да отворим входа на онази, която открихме най-напред - пречи ни срутил се таван. Но тук сме по-близо до сърцевината - елате, елате...

Той и англичанинът поведоха Трой и Селесте през ниския портал и по коридора от другата му страна. Осветлението беше добро благодарение на иновативната техника, благодарение на която специални малки лампички, контролирани и ориентирани спрямо топлината на телата на героите, се носеха плавно от всичките им страни, на няколко метра разстояние от тях - така че наоколо никога да не е тъмно.

Така четиримата достигнаха до друг един каменен портал, зад който очевидно се намираше само частично разчистена и проучена зала.

- Предполагаме, че саркофагът на потенциалния фараон се намира в този край - каза професор Гамал, посочвайки един затрупан от срутване ъгъл на помещението. - И утре ще се опитаме да го открием с помощта на някои от най-кадърните си хора. Надяваме се да се е запазил в добър вид въпреки очевидната нестабилност на сградата, заради която във времето е рухнала тази част от залата.

- Добре сте дошли да присъствате и да участвате в това - покани ги професор Харингтън.

- Благодарим... - каза Трой докато той и жена му гледаха вгълбено във въпросната посока, макар и да не можеха да видят нищо друго там освен тонове натрупани отломки от някогашния таван на залата.

И двамата млади археолози гледаха натам с особено усещане. Случаят със саркофазите и потенциално обвързаните с тях други събития малко или много им се бе отразил на съвсем различно ниво от повечето други хора, които бяха разбрали за него. Още от самото начало - от онази озадачаваща рокада в West Port Hall, довела до изчезването на двама души, Трой и Селесте знаеха, че цялата тази история някак бе преплетена със съществуването на самите тях. Знаеха го, но още не можаха да си го обяснят.

А сега, когато двамата гледаха към мястото, на което потенциално се намираше един от двата оставащи саркофага на континентите, телата им потрепваха по дори още по-трудно обясним начин. Сякаш той и тя някак се чувстваха привлечени от това, което търсеха и знаеха, че то беше някъде там - но и същевременно не беше. Не в тази зала, не под тези руини, но... някъде там, не много далеч оттук, се намираше саркофагът от Африка.

Последвалите мигове за Трой и Селесте бяха колкото решаващи за разследването им, толкова и опасни. Той и тя, позволявайки си да направят още няколко крачки към струпването, изведнъж усетиха, че основата под краката им се разклаща - и професорите Гамал и Харингтън усетиха същото.

- Какво се случва! - извика стреснат англичанинът, оглеждайки се тревожно. - Това не е логично, по-рано през деня тук бяхме с няколко човека повече и мястото изглеждаше напълно стабилно!

- Трябва да излизаме! - извика другият по-възрастен археолог, който даде знак на съпрузите Годхънт да последват него и другия мъж, но уви - плановите на никой за измъкването и на четиримата им навреме не се получиха.

Само след миг залата се разтресе дори още повече. Следвайки първичния си инстинкт за самосъхранение, двамата професорите отскочиха забързано към коридора, отвеждащ към изхода от гробницата - Трой и Селесте обаче нямаше как да бъдат толкова бързо, защото по същото това време основата под техните крака не просто се разклати, а направо... пропадна.

Със силен вик, двамата влюбени пропаднаха нейде надолу, пред ужасените погледи на Гамал и Харингтън, които нямаше какво да направят, за да им помогнат.

Ала въпреки неприятното и буквално болезнено падане, в което съпрузите и камара тежки камъни бяха повлечени, нещо успя да породи у Трой и Селесте усещането за спокойствие. А това нещо бе необичайно видение, през което те ненадейно преминаха едновременно докато летяха стремглаво надолу по необичайния стръмен тунел, на който ненадейно се бяха натъкнали...

Започна се с мелодия... Многолика, привлекателна, цветна... Последвана от студен полъх и от образи, които се понесоха около тях. Образи на късчета от стъкла и огледала,

прелитащи навсякъде около тях - показващи ликовете им и ликовете на другия, примесени в едно изумително нелогично цяло...

“Вие сте там... Знаете го... изживявате го... Просто последвайте себе си.” - съвсем ненадейно, този магичен, женски глас се понесе навсякъде наоколо като хипнотично ехо.

И тогава видението изчезна, а двамата влюбени се строполеха тежко насред непрогледната тъмнина.

- Селесте... - прошепна тогава едвам свестилия се Трой, надигайки се леко въпреки болката от ожулванията си. Започна да се пресяга на всички страни, за да открие своята любима - и през душата му премина чувствена вълна от облекчение, което ненадейно чу гласа ѝ:

- Тук съм... - изрече тихо и стенещо тя. - Спокойно, любими, жива съм... А ти... как си!?

- Горедолу... - отвърна той и чак тогава най-накрая достигна до нея и я прегърна, което му достави допълнително облекчение, макар и двамата понастоящем да се намираха в страховита несигурност насред този непрогледен мрак. - Цяло чудо е, че изобщо сме цели след такова падане...

- Сам го каза - чудо... - прошепна Селесте, притискайки чувствено неговото тяло с едната ръка, а другата пъхвайки в джоба на панталона си. - Убедена съм, че и тук има необичайна паранормална намеса... Уф, да му се не види! Телефонът ми е напълно потрошен!

- Моят... работи... - за радост и на двамата, Трой успя да включи поне дисплея на своето устройство и така да освети лицата и на двамата им, като за да се уверят той и тя, че за радост раните им не изглеждаха твърде сериозни. - Няма обхват. Но поне фенерчето му още е в кондиция. Ще ни е нужна някаква светлина след като топлинните лампички останаха горе.

Селесте кимна, пое си въздух и си позволи да се изправи. Мъжът стори същото и двамата се огледаха. Веднага установиха, че се намират в нещо като пещера дълбоко под земята. А пред тях имаше... тесен коридор.

Съпрузите се спогледаха.

- Дали имаме друг избор? - прошепна тя.

- И да имаме... не бихме изоставили търсенето си точно сега, нали? Не и след онова удивително нещо, през което преминахме докато падахме. И ти го видя и почувства, нали? Чу го...

- Да... - отговори жената и се загледа в пролуката пред тях, която означаваше пътя, по който трябваше да продължат. - Ние с теб сме предопределени да сме част от всичко това, каквото и да е то. И трябва да доведем нещата до край. А съдбата ще ни подсказе кой е *правилният* край.

И тя, и любимият ѝ вече изпитваха у себе си въздигането на нов устрем, който щеше да ги води напред. Тръгнаха.

В богатия квартал на Уест Порт, един сравнително ведър тийнейджър слезе по стълбището в отскорошния си голям дом. Беше облечен доста необичайно.

Брейди, който нямаше търпение най-накрая да отиде на дългоочакваният комик-кон в центъра на града, тръгваше натам петнадесет минути преди заплануваното. А щом мина през хола, в който понастоящем се намираха неговият баща Джоел и често гостуващата тук баба Рут, младият мъж мигом привлече погледите им с вида си на супергерой с прилепнал по тялото син костюм и загладена прилежно назад коса.

- Я, новия пазител на града по някаква причина ни навещава в нашия дом! - отбеляза с ведра усмивка бащата на момчето като се изправи, оглеждайки го от горе до долу. - Виж се само синко! Какъв голям и строен мъж си вече!

- Благодаря, че ми позволи все пак да отида на събитието и да го покажа - с лека нотка на шеговитост, Броуди дари с благ поглед както баща си, така и баба си, която си позволи да отбележи:

- Струва ни се, че си си взел поука и отново можем да ти имаме доверие.

- Повярвай ми, бабо, бях си взел поука още преди ти да се появиш и да влошиш нещата - отбеляза момчето отчасти шеговито, отчасти не, дори намигна на жената, после поклати глава и добави - Подобни купони никога не са ме привличали, но си позволих да си представя, че биха могли да ми дадат нещо, от което... и аз самия вече не съм сигурен дали наистина се нужда.

Загледа се в една точка и се замисли за Савана. Да, тя несъмнено и до сега умееше да поражда у него трепети, които никое друго момиче не можеше. Но понастоящем Брейди сякаш чувстваше, че очите му вече бяха отворени и той не би си позволил отново да е толкова заслепен и наивен както до скоро.

След като си пое дълбоко въздух, младият мъж отново се спогледа с близките си, и каза:

- Е, ще тръгвам вече. Не ми се иска да изпусна и една минута от това дългоочаквано събитие!

Джоел и Рут го изгледаха с одобрителни изражения - радваха се да го видят отдаден на нещо, което наистина беше в кръвта му и не го водеше към деградация. Двамата си взеха 'Чао' с Брейди, след което го изпратиха с погледи до вратата на къщата, която се виждаше и от техните гледни точки в хола. Затова и забелязаха, че тъкмо когато тийнейджърът отвори въпросната врата, той с изненада установи, че от другата страна вече се намираше друга една позната на всички тях, а и на нас жена, която тъкмо се канеше да позвъни. И която го поздрави с дружелюбна усмивка и с думите:

- Брейди! Здравей! Леле, какъв си герой!

- Д-р Ланкастър! - възкликна момчето докато жената го гледаше с интерес от горе до долу. - Да, тъкмо отивам на тазгодишния комик-кон в West Port Hall!

- О, да, чух за него. Да си прекараш добре!

- Благодаря! - отвърна Брейди, после метна още един последен позитивен поглед на баща си и баба си, и излезе.

Джоел, от друга страна, пристъпи към новопоявилата се гостенка с колкото изненадан, толкова и радостен поглед.

- Алиса! Каква приятна изненада! Не знаехме, че ще идваш!

- Всъщност наминах да проверя как е Брейди след... вчерашния случай - опита се да изрече с деликатен тон лекарката, докато междувременно мъжът я въведе в хола. - И много се зарадвах да го видя изпълнен с толкова ентузиазъм за комик-кона - затова и реших да не му развалям настроението като му заговоря за въпросния случай, нито пък за... предишния травмиращ такъв от залата, към която сега се е насочил.

При последните си думи погледна Джоел, все така опитвайки се да звучи и изглежда внимателна. Не само защото и той самият бе присъствал на тревожното и към днешна дата все още необяснимо събитие, по време на което бяха изчезнали неговия близък Матео Карсън и певеца Тайен Ачак, а и защото вероятно за господарят на този дом бе свързано с известно притеснение да пусне сина си да отиде отново на онова място.

Мъжът въздъхна и поклати глава.

- Може би още дълго ще се чудим какво се случи тогава - изрече той. - Но се надявам, че властите ще си свършат работата и ще разберат възможно най-скоро. До тогава не бихме могли да се ограничаваме във всичко, което правим - затова и реши да позволи на Брейди да отиде да се позабавлява с приятелите си.

- И като говорим за приятните неща... Алиса, мила, защо не останеш за по чай, щом тъй и тъй си дошла? - предложи Рут и се изправи. - Тъкмо се канех да отида в кухнята да направя от най-новия със специални билки от Аржентина, който снощи подарих на Джоел.

- Ами... добре, защо не? Бих се радвала - отвърна с излъчването си на хубава, мила дама гостенката.

Рут се насочи към кухнята, а междувременно Джоел покани Алиса да се настанят на канапето и да се заговорят за различни поддържащи приятното настроение теми. Сториха го - и позитивизма лъхаше и от двамата докато си приказваха и се гледаха.

Този позитивен контакт помежду им не остана незабелязан от майката на мъжа. Тъкмо преди да е влязла в кухнята, тя си позволи да се загледа към седящите на дивана в хола мъж и жена, а типичният за нея стремеж винаги да улавя дори най-дребните нюанси, които биха довели до щастие на наследниците ѝ, мигновено се активира и породиха някои идеи в нейното съзнание.

Идеи, които към момента тя изрази единствено с доволно, половинчато притваряне на очите и лека усмивка.

Междувременно, недалеч оттук, все така ентузиазирания Брейди вече вървеше по главната улица в квартала, когато ненадейно встрани на него се спря лъскава кола с

отворен покрив, управлявана от някой, който явно също бе решил да тръгне по-рано за същото събитие в West Port Central Hall.

- Ей, Брейди! - провикна се към него младият шофьор, който бе добре изглеждащ тийнейджър с дълги до раменете руси коси и уверен син поглед. Носеше и шапка с каскет и слънчеви очила - Пеша ли си тръгнал? Качвай се в колата!

Познатият зад волана беше друг един от старите приятели на младия Ейбрамс, с когото той не учеше в общ клас, тъй като въпросният имаше доста по-различен статут в обществото, който изискваше различен тип частно обучение от това в която и да е американска гимназия. Какво беше то - ще разберем в последвалия разговор на двете момчета, които започна когато Брейди с охота скочи на мястото до шофьорското и потупа другото момче по рамото с думите:

- Благодаря ти, Ферди! Мислех да си направя разходка, но като се замисля ще е добре да съм в залата дори още по-рано, тъй като понякога интереса е твърде голям и има дълги опашки на входа! - огледа шофьора от горе до долу и отбеляза - Не знаех, че и ти ще идваш. Не си се облякъл... никак. Имам предвид, нямаш костюм, като мен.

- О, не, имам подготвена визия - отговори другото момче и, без да отклонява твърде много погледа си от пътя, посочи задните седалки, на които имаше полуразтворена чанта с подаващи се от нея някакви дрехи като от козина. - Ще съм Харалд от "Повикът на викингския рог"! Просто реших да не излизам така по улицата, а да използвам тамошните съблекални. Така де, и без друго често привличам вниманието на хората като *сина на кралете*... Остава да тръгна по улиците като вожд на викингите!

Думите му веднага бяха доказани, когато му се наложи да спре на един светофар, а отстрани две момичета от тротоара се загледаха развълнувани към него и мигом извадиха хиперфоните си, за да започнат да го снимат в екстаз. Ферди се усмихна и дори позира на някои от тях

, после продължи напред с колата.

- Бях позабравил какво е да се движиш в компанията на Фердинанд Джонсън. Един *истински принц* - отбеляза закачливо Брейди. - Но предполагам, че на теб самия повишеното постоянно внимание ти идва в повече понякога.

- И още как! - изпуфтя другият младеж. - Не ме разбирай погрешно, радвам се да съм част от живота на единствен наследник на големите крале на Кънектикът. Но съм убеден, че когато в ранните си години родителите ми са се навили да са част от тази нова система на регионално управление в САЩ, те самите малко или много вече са си били изживяли волно младостта... без да им се налага на всяка крачка да са нащрек. Нещо, което аз нямам голяма възможност да върша.

- Е, ако това ще смекчи положението - човек винаги трябва да бъде нащрек в живота Си. Независимо дали е обикновен училищен загубеняк с костюм на супергерой или блестящ принц с лъскава кола и многобройни фенове...

- Зачиташ се за загубеняк? - присви една вежда Ферди. - На какво се дължи тази липса на самочувствие у един от най-дългогодишните ми приятели?

- Ами... сещаш се. Съвременната американска гимназия и начините, по които представя младите. Донякъде имаш късмет, че не ти се налага да ходиш на такова училище.

- Но само *донякъде* - отбеляза младият принц и въздъхна. - Но няма да крия, че понякога просто ми се иска да избягам от часовете при частните преподаватели в онзи дворец и да дойда инкогнито да послушам вашите.

- И да получиш излишен изненадващ изпит като нашия днес? Моля те, премисли какво изрече току-що.

И двамата се разсмяха при това закачливо подмятане на Брейди. Смехът им се яви чест техен спътник и в следващите минути, в които двамата се заприказваха по още много теми докато пътуваха към West Port Hall. А той се оказа по-дълъг от желаното заради непредвиденото задръстване... което може би не беше толкова непредвидено като се има предвид, че бяха хванали час-пик.

Добре, че бяха тръгнали по-рано!

Трой и Селесте, макар и в момента да не преследваха никакво време, понастоящем никак не бяха в по-цветущо положение от потенциално закъсняващите за тазгодишния комик-кон момчета.

Фенерчетата на телефоните на двамата съпрузи осветяваха доста добре пътя им през тесните подземни тунели на Египет, но след около час на това потискащо, задушно място мъжът и жената очаквано не се чувстваха съвсем в кондиция да продължават напред. Не особено приятни чувства им доставяха и леките рани и ожулвания от падането. Но целта все още пораждаше в техните души устрем, достатъчен да ги води напред дори когато телата им не бяха много съгласни. Пък и двамата, като опитни археолози, все пак имаха известен опит в неприветливи условия - макар и не *чак толкова* неприветливи.

Ала не само атмосферата и неизвестността по отношение на това какво им предстоеше да ги откриеш ги човъркаше. Имаше и сериозни теми, които в последно време често завладяваха съзнанията им и над някои от които нямаше как те и сега да не се заговорят.

- Кълна се, че първата ми задача, когато най-накрая намерим последните саркофага и, надявам се, разрешим случая и открием Матео и Тайен, ще бъде да си взема просто една релаксираща вана! - възкликна Селесте тъкмо когато с доста неприятно чувство ѝ се наложи да отмести от пътя си една паяжина. Тогава обаче тя се загледа в изражението на свой съпруг и забеляза, че той изглеждаше замислен и сякаш не я слушаше. - Всичко наред ли е?

Трой вдигна погледа си към нея. Въздъхна и поклати глава.

- Не. Нищо не е наред. Особено ако се окаже, че всичко това наистина се случва... заради моето минало.

Тя схвана какво имаше предвид той - бяха го обсъждали и преди. Изглежда любимия си с разбиране, но също така прокара ръка през рамото му с думите:

- Дори и цялата тази работа да се окаже поредното мръсно дело на невояните... не ти *имаши вина*.

- Моята вина би била *самият мост* между настоящия смущаващ казус и изначалната ми връзка с онази безскрупулна извънземна раса. Както и да го завъртим, ако те са причинителите на всичко и са включили именно *мен* в делото си... *самият* ми някогашен контакт с тях е една от причините други да страдат.

- Контакт, който дори не е бил по твое желание - подчерта дебело Селесте, напомняйки му този факт. - Да бъдеш отвлечен от извънземни и изпратен да израстнеш в миналото на нашата планета, а в последствие когато вече си се върнал в своето време същите тези невояни, с тяхната безкрайна върволица от експерименти, които от десетилетия си правят с човечеството... не те прави съучастник, нито пък ни най-малко виновен. Все едно аз да се чувствам виновна ако се окаже, че случаят някак е обвързан с моят скок във времето, благодарение на който аз се озовах тук и се запознах с теб. Не сме обсъждали много тази опция, но и тя е възможна - аз все пак съм родена в Древен Рим и, макар и от години вече да живея в двадесет и първи век, не се знае дали телепортацията ми в него не е отворила вратите за потенциални проблеми занапред.

В опита си да успокои своя съпруг ненадейно жената бе погледнала от ъгъл, който накара самата нея да снижи леко тона си и да се загледа нанякъде замислена и потрепваща с не съвсем приятни емоции от тази внезапно изскочила в съзнанието ѝ теория. А това съответно бе моментът и Трой да ѝ покаже, че е до нея - той на свой ред я прегърна чувствено и рече:

- И ти беше притисната от... неприятни обстоятелства, които не зависеха съвсем от теб - пое си дълбоко въздух и кимна - Добре, ще си призная, че и моят случай е такъв и че не трябва да ангажирам твърде много ума си с подобни обвинения към самия себе си. Сега най-важното е да се съсредоточим в... - гласът му изведнъж секна, а погледът му се отвори широко, развълнувано, когато той извика - Саркофагът!

Посочи някъде напред, където в тъмнината действително се забелязваше нещо леко проблесващо, в чието наличие и Селесте се увери на мига. Независимо дали вината за случващото се бе обвързана с пътеките им от миналото, двамата мигом се постараха да оставят тези теми на заден план и да се съсредоточат върху основното - начинът да оправят нещата.

А да открият предпоследния саркофаг несъмнено отново породил у тях усещането, че бяха на правилния път. Забързали крачката си, Селесте и Трой отидоха натам и действително - това бе той. Саркофагът от единственото място на света, на което би било най-логично да се открие древен египетски саркофаг. Намираше се там, сред малка тъмна зала в края на тунела. Положен върху камара от стабилни на вид камъни.

Изглеждаше по съвсем същия начин като всички предишни от приключението на съпрузите Годхънт, но все още не ставаше ясно кой бе изобразен на върху него - нито пък

който и да е компонент от заобикалящото го подсказваше отговора. Ала Трой и Селесте така или иначе сега бяха съсредоточени в друго - да го отворят и да проверят какво криеше той отвътре. Макар и опита да им подсказваше, че това можеше да ги изненада по съвсем неочаквани и дори свръхестествени начини...

Трой бавно отмести капака назад, а Селесте му помогна. Още на мига трепетните им погледи се вторачиха във вътрешността на саркофага и...

15

В богатския квартал на Уест Порт, един сравнително ведър тийнейджър слезе по стълбището в отскорошния си голям дом. Беше облечен доста необичайно.

Брейди, който нямаше търпение най-накрая да отиде на дългоочакваният комик-кон в центъра на града, тръгваше натам петнадесет минути преди заплануваното. А щом мина през хола, в който понастоящем се намираха неговият баща Джоел и често гостуващата тук баба Рут, младият мъж мигом привлече погледите им с вида си на супергерой с прилепнал по тялото син костюм и загладена прилежно назад коса.

- Я, новия пазител на града по някаква причина ни навестява в нашия дом! - отбеляза с ведра усмивка бащата на момчето като се изправи, оглеждайки го от горе до долу. - Виж се само синко! Какъв голям и строен мъж си вече!

- Благодаря, че ми позволи все пак да отида на събитието и да го покажа - с лека нотка на шеговитост, Броуди дари с благ поглед както баща си, така и баба си, която си позволи да отбележи:

- Струва ни се, че си си взел поука и отново можем да ти имаме доверие.

- Повярвай ми, бабо, бях си взел поука още преди ти да се появиш и да влошиш нещата - отбеляза момчето отчасти шеговито, отчасти не, дори намигна на жената, после поклати глава и добави - Подобни купони никога не са ме привличали, но си позволих да си представя, че биха могли да ми дадат нещо, от което... и аз самия вече не съм сигурен дали наистина се нуждая.

Загледа се в една точка и се замисли за Савана. Да, тя несъмнено и до сега умееше да поражда у него трепети, които никое друго момиче не можеше. Но понастоящем Брейди сякаш чувстваше, че очите му вече бяха отворени и той не би си позволил отново да е толкова заслепен и наивен както до скоро.

След като си пое дълбоко въздух, младият мъж отново се спогледа с близките си, и каза:

- Е, ще тръгвам вече. Не ми се иска да изпусна и една минута от това дългоочаквано събитие!

Джоел и Рут го изгледаха с одобрителни изражения - радваха се да го видят отдаден на нещо, което наистина беше в кръвта му и не го водеше към деградация. Двамата си взеха 'Чао' с Брейди, след което го изпратиха с погледи до вратата на къщата, която се виждаше и от техните гледни точки в хола. Затова и забелязаха, че тъкмо когато

тийнейджърът отвори въпросната врата, той с изненада установи, че от другата страна вече се намираше друга една позната на всички тях, а и на нас жена, която тъкмо се канеше да позвъни. И която го поздрави с дружелюбна усмивка и с думите:

- Брейди! Здравей! Леле, какъв си герой!
- Д-р Ланкастър! - възкликна момчето докато жената го гледаше с интерес от горе до долу. - Да, тъкмо отивам на тазгодишния комик-кон в West Port Hall!
- О, да, чух за него. Да си прекараш добре!
- Благодаря! - отвърна Брейди, после метна още един последен позитивен поглед на баща си и баба си, и излезе.

Джоел, от друга страна, пристъпи към новопоявилата се гостенка с колкото изненадан, толкова и радостен поглед.

- Алиса! Каква приятна изненада! Не знаехме, че ще идваш!
- Всъщност наминах да проверя как е Брейди след... вчерашния случай - опита се да изрече с деликатен тон лекарката, докато междувременно мъжът я въведе в хола. - И много се зарадвах да го видя изпълнен с толкова ентузиазъм за комик-кона - затова и реших да не му развалям настроението като му заговоря за въпросния случай, нито пък за... предишния травмиращ такъв от залата, към която сега се е насочил.

При последните си думи погледна Джоел, все така опитвайки се да звучи и изглежда внимателна. Не само защото и той самият бе присъствал на тревожното и към днешна дата все още необяснимо събитие, по време на което бяха изчезнали неговия близък Матео Карсън и певица Тайен Ачак, а и защото вероятно за господарят на този дом бе свързано с известно притеснение да пусне сина си да отиде отново на онова място.

Мъжът въздъхна и поклати глава.

- Може би още дълго ще се чудим какво се случи тогава - изрече той. - Но се надявам, че властите ще си свършат работата и ще разберат възможно най-скоро. До тогава не бихме могли да се ограничаваме във всичко, което правим - затова и реши да позволи на Брейди да отиде да се позабавлява с приятелите си.

- И като говорим за приятните неща... Алиса, мила, защо не останеш за по чай, щом тъй и тъй си дошла? - предложи Рут и се изправи. - Тъкмо се канех да отида в кухнята да направя от най-новия със специални билки от Аржентина, който снощи подарих на Джоел.

- Ами... добре, защо не? Бих се радвала - отвърна с излъчването си на хубава, мила дама гостенката.

Рут се насочи към кухнята, а междувременно Джоел покани Алиса да се настанят на канапето и да се заговорят за различни поддържащи приятното настроение теми. Сториха го - и позитивизма лъхаше и от двамата докато си приказваха и се гледаха.

Този позитивен контакт помежду им не остана незабелязан от майката на мъжа. Тъкмо преди да е влязла в кухнята, тя си позволи да се загледа към седящите на дивана в хола мъж и жена, а типичният за нея стремеж винаги да улавя дори най-дребните нюанси, които биха довели до щастие на наследниците ѝ, мигновено се активира и породиха някои идеи в нейното съзнание.

Идеи, които към момента тя изрази единствено с доволно, половинчато притваряне на очите и лека усмивка.

Междувременно, недалеч оттук, все така ентусиазирания Брейди вече вървеше по главната улица в квартала, когато ненадейно встрани на него се спря лъскава кола с отворен покрив, управлявана от някой, който явно също бе решил да тръгне по-рано за същото събитие в West Port Central Hall.

- Ей, Брейди! - провикна се към него младият шофьор, който бе добре изглеждащ тийнейджър с дълги до раменете руси коси и уверен син поглед. Носеше и шапка с каскет и слънчеви очила - Пеша ли си тръгнал? Качвай се в колата!

Познатият зад волана беше друг един от старите приятели на младия Ейбрамс, с когото той не учеше в общ клас, тъй като въпросният имаше доста по-различен статут в обществото, който изискваше различен тип частно обучение от това в която и да е американска гимназия. Какво беше то - ще разберем в последвалия разговор на двете момчета, който започна когато Брейди с охота скочи на мястото до шофьорското и потупа другото момче по рамото с думите:

- Благодаря ти, Ферди! Мислех да си направя разходка, но като се замисля ще е добре да съм в залата дори още по-рано, тъй като понякога интереса е твърде голям и има дълги опашки на входа! - огледа шофьора от горе до долу и отбеляза - Не знаех, че и ти ще идваш. Не си се облякъл... никак. Имам предвид, нямаш костюм, като мен.

- О, не, имам подготвена визия - отговори другото момче и, без да отклонява твърде много погледа си от пътя, посочи задните седалки, на които имаше полуразтворена чанта с подаващи се от нея някакви дрехи като от козина. - Ще съм Харалд от "Повикът на викингския рог"! Просто реших да не излизам така по улицата, а да използвам тамошните съблекални. Така де, и без друго често привличам вниманието на хората като *сина на кралете*... Остава да тръгна по улиците като вожд на викингите!

Думите му веднага бяха доказани, когато му се наложи да спре на един светофар, а отстрани две момичета от тротоара се загледаха развълнувани към него и мигом извадиха хиперфоните си, за да започнат да го снимат в екстаз. Ферди се усмихна и дори позира на някои от тях
, после продължи напред с колата.

- Бях позабравил какво е да се движиш в компанията на Фердинанд Джонсън. Един *истински принц* - отбеляза закачливо Брейди. - Но предполагам, че на теб самия повишеното постоянно внимание ти идва в повече понякога.

- И още как! - изпуфтя другият младеж. - Не ме разбирай погрешно, радвам се да съм част от живота на единствен наследник на големите крале на Кънектикът. Но съм убеден, че когато в ранните си години родителите ми са се навили да са част от тази нова система на регионално управление в САЩ, те самите малко или много вече са си били изживяли

волно младостта... без да им се налага на всяка крачка да са нашрек. Нещо, което аз нямам голяма възможност да върша.

- Е, ако това ще смекчи положението - човек винаги трябва да бъде нашрек в живота Си. Независимо дали е обикновен училищен загубеняк с костюм на супергерой или бляскав принц с лъскава кола и многобройни фенове...

- Зачиташ се за загубеняк? - присви една вежда Ферди. - На какво се дължи тази липса на самочувствие у един от най-дългогодишните ми приятели?

- Ами... сещаш се. Съвременната американска гимназия и начините, по които представя младите. Донякъде имаш късмет, че не ти се налага да ходиш на такова училище.

- Но само *донякъде* - отбеляза младият принц и въздъхна. - Но няма да крия, че понякога просто ми се иска да избягам от часовете при частните преподаватели в онзи дворец и да дойда инкогнито да послушам вашите.

- И да получиш излишен изненадващ изпит като нашия днес? Моля те, премисли какво изрече току-що.

И двамата се разсмяха при това закачливо подмятане на Брейди. Смехът им се яви чест техен спътник и в следващите минути, в които двамата се заприказваха по още много теми докато пътуваха към West Port Hall. А той се оказа по-дълъг от желаното заради непредвиденото задръстване... което може би не беше толкова непредвидено като се има предвид, че бяха хванали час-пик.

Добре, че бяха тръгнали по-рано!

Трой и Селесте, макар и в момента да не преследваха никакво време, понастоящем никак не бяха в по-цветущо положение от потенциално закъсняващите за тазгодишния комик-кон момчета.

Фенерчетата на телефоните на двамата съпрузи осветяваха доста добре пътя им през тесните подземни тунели на Египет, но след около час на това потискащо, задушно място мъжът и жената очаквано не се чувстваха съвсем в кондиция да продължават напред. Не особено приятни чувства им доставяха и леките рани и ожулвания от падането. Но целта все още пораждаше в техните души устрем, достатъчен да ги води напред дори когато телата им не бяха много съгласни. Пък и двамата, като опитни археолози, все пак имаха известен опит в неприветливи условия - макар и не *чак толкова* неприветливи.

Ала не само атмосферата и неизвестността по отношение на това какво им предстоеше да ги откриеш ги човъркаше. Имаше и сериозни теми, които в последно време често завладяваха съзнанията им и над някои от които нямаше как те и сега да не се заговорят.

- Кълна се, че първата ми задача, когато най-накрая намерим последните

саркофага и, надявам се, разрешим случая и открием Матео и Тайен, ще бъде да си взема просто една релаксираща вана! - възкликна Селесте тъкмо когато с доста неприятно чувство ѝ се наложи да отместе от пътя си една паяжина. Тогава обаче тя се загледа в изражението на свой съпруг и забеляза, че той изглеждаше замислен и сякаш не я слушаше. - Всичко наред ли е?

Трой вдигна погледа си към нея. Въздъхна и поклати глава.

- Не. Нищо не е наред. Особено ако се окаже, че всичко това наистина се случва... заради моето минало.

Тя схвана какво имаше предвид той - бяха го обсъждали и преди. Изглежда любимия си с разбиране, но също така прокара ръка през рамото му с думите:

- Дори и цялата тази работа да се окаже поредното мръсно дело на неволяните... не ти *имаши вина*.

- Моята вина би била *самият мост* между настоящия смущаващ казус и изначалната ми връзка с онази безскрупулна извънземна раса. Както и да го завъртим, ако те са причинителите на всичко и са включили именно *мен* в делото си... *самият* ми някогашен контакт с тях е една от причините други да страдат.

- Контакт, който дори не е бил по твое желание - подчерта дебело Селесте, напомняйки му този факт. - Да бъдеш отвлечен от извънземни и изпратен да израстнеш в миналото на нашата планета, а в последствие когато вече си се върнал в своето време същите тези неволяни, с тяхната безкрайна върволица от експерименти, които от десетилетия си правят с човечеството... не те прави съучастник, нито пък ни най-малко виновен. Все едно аз да се чувствам виновна ако се окаже, че случаят някак е обвързан с моят скок във времето, благодарение на който аз се озовах тук и се запознах с теб. Не сме обсъждали много тази опция, но и тя е възможна - аз все пак съм родена в Древен Рим и, макар и от години вече да живея в двадесет и първи век, не се знае дали телепортацията ми в него не е отворила вратите за потенциални проблеми занапред.

В опита си да успокои своя съпруг ненадейно жената бе погледнала от ъгъл, който накара самата нея да снижи леко тона си и да се загледа нанякъде замислена и потрепваща с не съвсем приятни емоции от тази внезапно изскочила в съзнанието ѝ теория. А това съответно бе моментът и Трой да ѝ покаже, че е до нея - той на свой ред я прегърна чувствено и рече:

- И ти беше притисната от... неприятни обстоятелства, които не зависеха съвсем от теб - пое си дълбоко въздух и кимна - Добре, ще си призная, че и моят случай е такъв и че не трябва да ангажирам твърде много ума си с подобни обвинения към самия себе си. Сега най-важното е да се съсредоточим в... - гласът му изведнъж секна, а погледът му се отвори широко, развълнувано, когато той извика - Саркофагът!

Посочи някъде напред, където в тъмнината действително се забелязваше нещо леко проблесващо, в чието наличие и Селесте се увери на мига. Независимо дали вината за случващото се бе обвързана с пътеките им от миналото, двамата мигом се постареха да

оставят тези теми на заден план и да се съсредоточат върху основното - начинът да оправят нещата.

А да открият предпоследния саркофаг несъмнено отново породи у тях усещането, че бяха на правилния път. Забързали крачката си, Селесте и Трой отидоха натам и действително - това бе той. Саркофагът от единственото място на света, на което би било най-логично да се открие древен египетски саркофаг. Намираше се там, сред малка тъмна зала в края на тунела. Положен върху камара от стабилни на вид камъни.

Изглеждаше по съвсем същия начин като всички предишни от приключението на съпрузите Годхънт, но все още не ставаше ясно кой бе изобразен на върху него - нито пък който и да е компонент от заобикалящото го подсказваше отговора. Ала Трой и Селесте така или иначе сега бяха съсредоточени в друго - да го отворят и да проверят какво криеше той отвътре. Макар и опита да им подсказваше, че това можеше да ги изненада по съвсем неочаквани и дори свръхестествени начини...

Трой бавно отмести капака назад, а Селесте му помогна. Още на мига трепетните им погледи се вторачиха във вътрешността на саркофага и...

16

Но преди да разберем какво се случи след като съпрузите Годхънт отвориха саркофага трябва да покажем какво се случи междувременно на едно далечно място - Уест Порт и по-скоро централната зала, в която за същия този късен следобед бе обявен тазгодишния комик-кон.

Брейди и Ферди, забързани, все пак успяха да влязат в West Port Hall тъкмо навреме. Разбира се, в обкръжението на толкова много потенциални почитатели младият американски принц с известна трудност се насочи към съблекалните, предвидени за хора, желаещи да си докарат някакъв различен външен вид за косплей частта от събитието. За радост въпросните съблекални бяха подходящи за популярна личност - напълно затворени отвсякъде кабинки.

Докато неговият приятел със синя кръв се опитваше възможно най-бързо да стане пълноценна част от събитието, Брейди си проправи път измежду многото други хора с и без интересни костюми. С поглед той започна да търси своите приятели Кейлъб и Дайами, но попадна на нещо доста по-неочаквано, което го накара да се ококори.

Сред присъстващите имаше три хубави млади дами, които не се бяха облекли като герой от любим комикс или филмова поредица, въпреки което наблюдаваха с интерес сцената, на която тъкмо се беше качил популярния английски тийн актьор Джак Колдейл, наскоро придобил популярност покрай ролята си в междупланетарния сериал "Владенията на Стуон". Въпросната поредица за древната история на Стуон, първият владетел на мирната извънземна раса на *стуоните*, и до днес носеща неговото име, бе станала толкова нашумяла, че бе очаквано момчето, изпълняващо младежката версия на въпросния герой, да се превърне в сензация - и то не само сред хората. В момента около сцената имаше

стотици фенове, на някои от които си им личеше, че не бяха маскирани, а действително носеха естествените си стуонски черти по себе си, сред които най-отличаващата от човешката, безспорно, беше нетипичното сърце, което буквално можеше да се види зад прозрачна преграда в гърдите им.

Но сега да се върнем към трите човешки момичета, които Брейди забеляза (за извънземните и в бъдеще ще имаме доста възможности да се заговорим).

- Савана! - макар и едната от тях да беше негова роднина, младият мъж нямаше как да не остане най-изненадан от присъствието на тази, чието име бе възкликнал току-що.

Щом го чу да се обръща към нея, тийнейджърката трепна. С грейнал поглед погледна към него, а същото сториха и приятелките ѝ Джени и Ванеса. И трите пристъпиха към момчето.

- Ехе... Брейди, изглеждаш като истински супергерой! - отбеляза ведро братовчедка му.

- Благодаря, но... не знаех, че и вие се интересувате от такива събития - каза Тийнейджърът.

- Обичаме да сме непредвидими, което винаги е било една от най-ярките ни черти - каза широко усмихнатата Савана, която не спираше да изпива момчето с поглед. С този свой буквално супергеройски вид той още повече разгорещяваше чувствата у нея, която тя вече не се опитваше да потиска, макар и още да знаеше, че изглеждаха абсурдни. - И щом разбрахме за това събитие... просто решихме да дойдем да видим за какво иде реч. Пък и самият Джек Колдейл присъства.

Между погледите на нея и Брейди се осъществи някакъв контакт, който момчето така и не прекъсна като за да погледне към другият им връстник на сцената, за когото бе споменала. Но пък друго нещо ненадейно застана между тях двамата - буквално.

- Хей... Брейди! - с ведрото си възклицание, друга млада ненадейно се появи от някъде и застана пред младият Ейбрамс. - Най-накрая се намерихме!

Хейдън, новата съученичка на всички тях, изглеждаше доста позитивно настроена да го види отново, след като в по-ранните часове той и някои други от класа им се бяха сблизили доста с нея из стаите и коридорите на училището. А докато смрачения поглед на Савана, който тя метна на новопоявилата се, подсказваше нейните съвсем не толкова позитивни чувства към нея, отстрани път си проправиха и другите младежи, за които става въпрос - Кейлъб, Дайами, Хоуп и Харисън. Единствено Одри все още не беше пристигнала, тъй като ѝ се бе наложило да посети друго място преди това.

Първите двама от въпросните бяха облечени като викинги - в тон със същия онзи сериал "Повикът на викингския рог", от който дори принцът на този щат се бе вдъхновил за своя днешен външен вид. Влюбените пък, в тон с романтичната си натура, носеха доста интересни дрехи като от Средновековието, с някои крайно нетипични футуристични компоненти по тях - това всъщност бяха визиите на двамата главни герой от огромния филмов хит в бокс офиса напоследък, Лорелай и Чък, които представляваха нещо като съвременна версия на Снежанка и нейния Принц. Единствена Хейдън не носеше никакви

специални дрехи, тъй като не бе имала много време да се подготви, а и на този етап все още не се чувстваше достатъчно привлечена от косплей културата, за да си избере някой конкретен образ за имитация. Въпреки което нейният чар бе все така неоспорим както в първия момент, в който бе влязла в часа по физика по-рано същия ден.

- Хейдън... - Брейди несъмнено бе сред заплепените от нейната хубост момчета. Той я изгледа ентусиазирано от горе до долу и възкликна - Радвам се, че се съгласи да дойдеш! Много си хубава!

- Е... след като няма да съм с визия на някоя популярна героиня, реших поне да съм в малко по-изискан вид от стандартния училищен - отбеляза засмяна тя.

- На което аз й казах, че не е необходимо да се гласи много, за да бъде винаги тази сияйна красота на преден план! - допълни Кейлъб, позволявайки си да потупа новата им съученичка по рамото.

Тя му се усмихна с признателност, след което си пое въздух и попита:

- Е, а сега, като едни опитни комик-кон фенове, ще разведете ли мен, неориентираната тийнейджърка, из чудния свят на поп културата? Не че е нужно да съм запозната с всичко, за да разпознавам някои безумно нашумели напоследък лица...

При последните си думи тя погледна на сцената, където Джак Колдейл тъкмо отговаряше на въпросите на фенове.

- Разбира се! - отвърна с охота Брейди и, след като метна един последен трепетен поглед на Савана, даде знак на Хейдън да го последва. - Нека първо да минем през щанда, на който продават сувенири на истинския ни тукашен пазител Е-Рей Мен... Не съм забравил, че ни каза, че проявяваш интерес към него!

Момичето кимна и, все така с неприкрит ентусиазъм, тръгна с него. Харисън и Хоуп също ги последваха, а другите и другите двама тийнейджъри от компанията им сториха същото, макар и малко по-назад от останалите. Всичко това - пред погледа на все така намръщената, недоволна от развитието на нещата Савана.

- Хей, хайде да отидем по-близо до сцената! - предложи тогава Джени и погледна към въпросната посока в захлас. - Копнея от желание да задам някой въпрос на Джак! Гледайте го само колко е сладък!

- Вие отивайте... Аз имам нужда да си взема малко въздух - каза Ванеса и, усмихвайки се леко на приятелките си, тръгна нанякъде без дори да дочака отговора им.

- И аз ще дойда след малко - каза Савана на Джени, но без да откъсва погледа си от отдалечаващия се Брейди, който все още можеше да се забележи измежду всички онези преминаващи хора и извънземни наоколо.

- Сав, всичко добре ли е? - реши да я попита другото момиче. - Изглеждаш някак... Отнесена...

Приятелката й не отговори веднага. Защото точно в този миг съзнанието й бе осенено от една идея, която накара погледа й да проблесне. Все така съзерцавайки Брейди и неприятното на Савана ново момиче, с което той се сближаваше мажоретката докара на лицето си тънка усмивка.

- Не ме мисли. *Ще бъда* добре - отговори тихо тя и, дарявайки другото момиче с един единствен подсмехнат поглед, тръгна нанякъде.

Джени, объркана, сви рамене, след което въздъхна и се извърна на другата страна, проправяйки си път до сцената.

Но преди да се върнем към събитията, които последваха около тях, ще отделим време на други две важни навързани сцени.

Както вече споменахме, Кейлъб и Дайами, макар и последвали останалите от своята група, бяха изостанали значително зад тях. Причината бе, че младият индианец реши да зададе на своят най-добър приятел въпрос, за който усещаше, че той вероятно нямаше да иска да достигне до ушите на другите:

- Е, добре... Сега вече можеш да ми признаеш! Само така ли ми се струва или най-накрая се появи момичето, което може да ти помогне да продължиш напред след Кая!

Кейлъб се сепна. Погледна колебливо към своя приятел, а по изражението му си пролича, че предположението на другия младеж бе успяло да го докосне. Въпреки това се направи на недоразбрал:

- Не съм сигурен за... какво говориш...

- А аз не съм сигурен защо след толкова години на неизменна дружба помежду ни подценяваш възможността да *усещам преди всички други* някои твои неопровержими трепети - Дайами се ухили широко. - Виждаше се още, когато Хейдън влезе в стаята сутринта. А и после, когато уж по между другото се сети, че можем да я поканим с нас тук. Да не говорим, че откакто сме се срещнали с нея на това място постоянно грееш докато си някъде около нея!

- Какво!? Не! Аз...

И тук зацikli опита му да се възпротиви дори на собствените си чувства. Защото ненадейно неговият най-добър приятел бе засегнал тема, която бе отключила възможността у Кейлъб да *осъзнае*, че те действително бяха там.

- Аз... сега се замислям, че... че... уау, може би си прав! Харесвам Хейдън! Харесвам друго момиче след Кая!

- Харесваш друго момиче след Кая!? - внезапно друг момчешки глас се чу отстрани и този път накара и двамата им да се сепнат.

Но гласът съвсем не бе непознат, затова само след миг Кейлъб и Дайами ведро се обърнаха към своя стар приятел Фердинанд Джонсън.

- Ферди, здрасти! - възкликна младият Годхънт и отиде да го прегърне. - Изглеждаш супер като Хералд!

- Благодаря, и твоята визия е жестока! Твоята също, Дайами! Е, вярно, че на вас двамата не ви се налага *чак толкова* да се скриете, че една маскировка като тази на викинга Хералд в зала с още няколко Хералд-овци да е добре дошла! - изричайки това, той забеляза с периферното си зрение няколко момичета, които се задаваха насам, потенциално разпознали принца в него. Затова хвана приятелите си за ръцете и ги задържа

бързо напред с думите. - Както и да е, нека не се разсейваме твърде много от голямата новина! Наистина ли вече си падаш по друго момиче?

- Ако още веднъж го повториш с толкова висок тон може и да достигне до нея - Кейлъб, към когото бяха отправени последните думи, си позволи да внесе закачлива саркастична нотка.

- Охо, значи тя е тук?

- Да, и съвсем скоро ще се запознаеш с нея - отговори вместо най-добрия си приятел все така ухиления Дайами. Ненадейно обаче погледът му попадна върху нещо или по-скоро някой, което го накара да запримига. - Знаете ли, защо не отидете при тях, на щанда на Е-Рей Мен, а аз междувременно ще отида да ни взема нещо за пиене?

Другите две момчета кимнаха и продължиха напред - както по пътя си измежду хора и извънземни, така и сред разясненията от страна на Кейлъб за новата му тръпка.

Дайами, от своя страна, се насочи по посока на едно затънтено местенце иззад щандовете, където току-що бе забелязал да се шмугва едно познато му момиче. Тя беше негова съученичка, с която не беше близък, даже почти не си бе разменяли никакви думи, но сега, когато я виждаше в такъв вид, благородният индианец нямаше как да остане безразличен.

Това беше Ванеса. Която плачеше.

Щом забеляза, че не беше сама зад въпросния щанд обаче, тя побърза да си изтрие сълзите и да се опита да си върне видът на момиче с приповдигнато настроение.

- Дайами! Здравсти, как си!

Но изражението на момчето изглеждаше сериозно. Той отиде до нея и се настани на същата прикрита пейка, на която вече бе седнала и тя.

- Не е нужно да прикриваш, Ванеса. Видях, че плачеш и затова дойдох да проверя какво има. Добре ли си?

Тя го погледна в очите със своят мокър, натежал поглед, изпълнен както с признателност спрямо неговата загриженост, така и с неспособност повече да сдържа чувствата в себе си. Разплака се отново.

- Не, не съм добре... - поклати глава тя. - Дори не знам защо се съгласих на тъпото предложение на Савана отново да дойдем в тази зала.

Чак сега Дайами схвана - или поне си мислеше, че е схванал. Той прокара ръка през рамото на момичето и изрече:

- Трябваше да се досетя. Разбирам те. И аз и другите изпитвахме колебание дали идваме пак тук след... онзи неприятен случай...

- Не, не, не говоря за това - започна да клати глава тъмнокожата красавица. - Имам предвид, че... да, и това е причина тази зала да не ми е много приятна, но... всъщност говорех за нещо друго, в личен план, което изживях тук в същия онзи ден - Ванеса се почуди дали да сподели с момчето терзанията си, но желанието все пак да ги сподели с *някого* накрая надделя - Всъщност се случи буквално в минутите преди Тайен и детектив Карсън да изчезнат, затова и ми трябваше известно време за да схвана какво точно бе

предизвикало всеобщата суматоха. Бях твърде обгърната от горчивината, породена от... разочарованието. Ах, Дайами... не знаеш колко много бях хлътнала по Лойд...

- Лойд Терънс? - присви една вежда индианеца. - Харесвала си подобен гадняр?

- Да... Разбира се, говоря за дните преди да видя какво е способен да причини на добри момчета като Брейди. Те ми отвориха очите за него... също както ми ги отвори онова, което той причини на мен предишния път, когато бяхме дошли в същата тази зала. Аз и той бяхме започнали да излизаме... и си мислех, че сме се сближили достатъчно, за да бъде връзката ни сериозна. Но точно в онзи ден неговият инстинкт на необуздан мъж разруши всичко. Той не само, че се пробва да се забие с друго момиче на онова изложение, ами по-рано днес разбрах, че в същия онзи ден е използвал и самата нея за своя изгода - защото е искал да си го върне на брат й за някаква стара тяхна вражда. Още в онзи ден, в минутите и дори секундите преди изчезването, хванах Лойд да я целува зад подобен щанд в другия край на залата, оплитайки и нея в интригата, която целеше само и единствено неговата собствена изгода. Между нас всичко приключи, но ето че по-рано днес същото това момиче се свърза с мен да ми се оплаче, че заради машинациите на Лойд и близостта, която тя е допуснала той да има с нейното семейство, брат й е бил арестуван за притежание на незаконни наркотици. Натопил го е, Дайами! Онзи нещастник е ми натопил братя на момичето, с което ми изневери!

- Винаги съм си знаел, че е подъл, но всеки следващ случай успява да ме изненадва отново и отново - каза Дайами със своят собствен смрачен поглед.

- Сега поне вече разбираш защо ми е трудно да съм отново на това място... където тогава започна всичко - промълви Ванеса и отдели тежка въздишка. - Но не исках да развалям доброто настроение на момичетата, които бяха твърдо решили да дойдем на комик-кона - на тях не си им споделяла за целия този случай, те знаят само че с Лойд сме разделени.

- Но сподели... на мен? - отвърна с лек трепет Дайами, гледайки с известна изненада хубавата си съученичка в очите.

И тя вдигна своят все още мокър поглед към неговия. И му се усмихна леко, с приятното чувство, което топлината на неговата подкрепа пораждаше у нея.

- Да... Нещо у теб ме накара да ти имам доверие...

Продължиха да се гледат, а в следващите минути и да разговарят - по тази и по други теми, за които се оказа, че имат общи интереси...

Недалеч оттук, приятелите на Дайами - Брейди, Кейлъб, Харисън, Хоуп, Ферди и най-новото попълнение в тяхната компания, Хейдън, вече се намираха при обширния щанд, предлагащ всевъзможни материали, обвързани с действителния супергерой, който от години бдеше над Уест Порт - Е-Рей Мен. Очаквано, тук косплей феновете на въпросния мъж, облечени като него, бяха най-много на брой - също както и интереса към закупуване на специалните фигурки, книги, дрехи, тетрадки и какви ли не други неща с лика на привлекателния атлетичен русокос мъж с оранжеви костюм и маска.

Неприкрито беше и желанието на Хейдън да си закупи някой от тези материали. За тази цел, докато другите нейни съученици провеждаха някои разпалени разговори с продавачите, които, също като тях, бяха запалени фенове на комик-кон културата и някои дори също бяха облечени като Е-Рей Мен, реши да поразгледа всички предложения надолу по издължения щанд. Доста неща привлякоха окото ѝ и вероятно тя щеше да се спре на някое от тях ако ненадейно момичето не бе заговорена от друга една млада дама от своя клас:

- Повлякоха те и теб в тази мания значи?

Хейдън погледна настрани, към Савана, която бе изрекла това шеговито, но нещо в изражението ѝ подсказваше колко сериозна бе тя междувременно.

- Ами... не е трудно - отговори подсмехната другата тийнейджърка. - Независимо дали сме отдадени на популярната култура или не, тя ежедневно обгражда нашето поколение отвсякъде... Както е било и с предишните поколения, разбира се.

- Е, да... Като с най-добрия приятел на Джоел, бащата на Брейди... което създаде дразга между поколенията... - прошепна Савана и приведе надолу глава с някаква тъга.

- Дразга между Брейди и... най-добрият приятел на баща му? - почуди се Хейдън. Мажоретката въздъхна. Поклати глава и изрече:

- Съжалявам, не е моя работа да говоря за това, но... си мислех, че може и да са ти казали вече... Но всъщност е логично да не са - все пак се опитват да те придърпат към компанията си и да ти разкрият подобно смущаващо нещо още от първия ден... би им вкарало автогол...

- За какво говориш, не разбирам? - Хейдън почувства тревога да се надига у нея. Следващите думи на Савана напълно я шокираха:

- Ех... Не ми се иска да изглеждам като клюкарка, но... щом така или иначе вече разчовърках интереса ти... - тя се приближи крачка към нея и снижи леко тона си - Аз самата го разбрах съвсем наскоро, но преди Брейди и баща му да се завърнат в Уест Порт, са имали... много деликатен случай в Сан Франциско, където бяха живели за няколко години преди това. Случило се е по време на туристическа обиколка на двама им до затвора Алкатраз, на която е дошъл и въпросният най-добър приятел на Джоел. По онова време Брейди още е бил само на дванадесет години и е бил в една от възможно най-силните си фази на поклонничество пред поп културата и конкретно комиксите. И говоря за фаза надминаваща границите на нормалното. А въпросният мъж, който навремето също е бил твърде запален по тях, се е опитал да повлияе позитивно на Брейди така, че той да излезе от изкуствения свят, който е започнал да си създава покрай тях - всъщност именно с такава цел Джоел често е срещал сина си с най-добрия си приятел, вярвайки че втория ще успее да му помогне във възпитанието на момчето в това отношение преди нещата да са излезли твърде много извън контрол. Уви, по онова време състоянието на Брейди е било твърде буйно... и под `буйно` имам предвид - откровено агресивно. Това е довело до лют спор между него и въпросния мъж тъкмо когато по едно време Джоел ги е оставил двамата сами, а той самия е отишъл да купи сувенири. Брейди

до такава степен се е разлютил в нежеланието си да приеме дружелюбните съвети, че му е причерняло и е избутал мъжа в една от килиите, а после е затръшнал вратата зад него и я е заключил.

- О, не... - Хейдън имаше чувството, че ще припадне. Сърцето й туптеше силно, а изцъкленият й поглед, до този момент загледан в Савана, сега се извърна към въпросното момче, което обсъждаха и което понастоящем тъкмо заплащаше за колекционерската монета с lika на Е-Рей Мен, която си бе избрал. - Аз... Не мога да повярвам... Брейди... той не изглежда такъв!

- И като беше малък още повече не изглеждаше... - въздъхна Савана. - Но когато се завърна от Сан Франциско просто вече не беше същото момче, което помня от детството си... Доколкото разбрах баща му се е погрижил да му достави възможно най-добрата помощ, за да се излекуват отклоненията, нараснали в ранните години на Брейди - и, както виждаме, има някакъв ефект - но... не знам... аз лично вече не бих могла да гледам на него по същия начин. Понякога като си говорим имам чувството че ме гледа с безумен поглед - както вероятно е гледал същия онзи човек преди да агресира срещу него... - тук Савана забеляза, че момчето, което обсъждаха, вече се доближаваше насам, затова побърза да каже - Моля те, не казвай на него или на някой от другите какво ти споделих. Наистина, не ми се иска да изляза клюкарката и по някакъв начин да предизвикам яростта на Брейди...

Рече това възможно най-чувствено, сетне се завъртя и с едно бързо движение отиде някъде отстрани на щанда.

Секунди по-късно, широко усмихнатия Брейди се доближи до Хейдън с ентусиазираните думи:

- Е, хареса ли си нещо? Гледай каква монета си взех аз! Поп културата е нещо супер маниашко!

Не предполагаше по какъв начин неволно подпомагаше казаното от Савана току-що. Но пък забеляза, че Хейдън изглеждаше пребледняла.

- Ей... всичко наред ли е? - загрижи се момчето и понечи да сложи ръка на едното й рамо, но тогава тийнейджърката се отдръпна като опарена, изгледа го с несигурен поглед и отвърна:

- Аз... се сетих, че имам важна работа вкъщи... Ще трябва да си тръгвам... Горчивината, която се забеляза в нейния поглед, се стори необяснима на Брейди. А самата Хейдън не желаше да изглежда така, но емоциите от разбраното току-що бяха твърде пресни, за да може да ги контролира - затова и още сега тя се извърна на другата страна и тръгна към изхода, пред изумения поглед на момчето, а и на друг един младеж от техния клас, който отдалеч забеляза, че си тръгва и затова се доближи до своя племенник.

- Хей, къде отива тя? - попита го.

- Отива си... вкъщи... - отговори несигурно Брейди. - Сетила се, че има нещо за вършене. Но... изглеждаше някак... изненадващо дистанцирана...

Кейлъб въздъхна и поклати глава.

- Нова е в града и в нашата група. Може би всичко й идва твърде бързо и не трябва

да я притискаме.

- Да... може би... - прошепна тихо другото момче докато и двамата гледаха към посоката, в която сред множеството присъстващи се бе изгубила Хейдън.

Кейлъб се извърна на другата страна и отиде обратно към щанда, но Брейди, все още не съвсем сигурен как да възприема държанието на момичето току-що, си позволи да се подпре замислен при ъгловата стена в края на същия този щанд. Съвсем не беше подготвен за това, което щеше да му се случи - и за което всъщност бе копнял неведнъж в живота си.

Савана, до този момент прикрита встрани на същия този щанд и наблюдаваща с довольна усмивка последиците от тревожния ѝ разказ към Хейдън, отведнъж придърпа момчето със себе си. Докато Брейди се осъзнае, гърбът му бе опрян на стената в притъмнената зона встрани на щанда, а лицето на момичето, по което беше луд още от ранните си години, бе само на сантиметри от него.

- Не мога... Съжалявам, опитах се да потуша тези чувства, но... искам те, Брейди! Искам те! - възкликна чувствено тя, след което доближи максимално лицето си до неговото.

Устните им първо се докоснаха леко, а после се потопиха едни в други с пламът на силни, споделени чувства.

Брейди не можеше да повярва, че това се случваше. Че самата Савана Гордън бе направила решителната крачка към сближаването им като нещо повече от познати! В този момент младежът от раз забрави за всичко и всеки, включително и за горчивината, която изпитваше спрямо това момиче след случая с Лойд Терънс. Да бъде притиснат в нея и да се отдава на дългоочакваната им целувка просто бе твърде сладко, опияняващо, магическо...

Докато светлините из залата изведнъж не премигаха и из нея не започнаха да се разнасят викове - убийствено познати викове, които смразиха кръвта и на двамата и ги накараха рязко да погледнат по посоката им.

Там, при сцената, отново бе настанал хаос. А причината бе, че същото това място за втори път ставаше свидетел на нещо, което всички се бяха надявали, че щеше да си остане единичен случай...

Младежът от сцената - Джак Колдейл, ненадейно се бе пренесъл в публиката сред първото премигване. Но ако при Тайен Ачак това бе довело до вълна от екстаз на някои от феновете му, то спрямо актьорът тази реакция бе значително по-слаба, защото всички наоколо с уплах мигом осъзнаха какво се случваше *отново*.

Този път вторият въвличен в повтарящият се потресаващ случай, беше именно една от фенките му в публиката, която ние дори познаваме - Джени. Докато съумее да се осъзнае, тя изведнъж вече се намираше не сред почитателите на младата филмова сензация, а на неговото собствено място, на самата сцена. Одри, която току-що бе пристигнала на събитието и случайно бе минала покрай сцената в търсенето на приятелите

си, ненадейно се превърна в третата жертва на необяснимата смяна на местата като за миг се телепотрира на досегашното място на Джени.

Джак Колдейл, понастоящем озовал се именно на мястото на Одри, понечи да реагира, но точно тогава осветлението премига отново и той вече се намираше на предишното място на Джени, а другата тийнейджърка - на сцената. Още по време на първите викове на заобикалящите ги, и на тримата им се бе искало да можеха да свържат поне няколко думи в нещо логично - а сега реално отвориха устите си и издадоха първите си гърлени звуци... но третото премигване не им даде шанса да довършат.

Третото премигване, както и предния път, бе последното... но този път последствията от него бяха дори още по-лоши. Защото в случая този необясним процес не бе накарал двама души да изчезнат, а... трима.

И Джени, и Одри, и Джак Колдейл вече не се намираха в тази зала...

... а в същите тези стотни от секундата и Трой и Селесте Годхънт, огрени от студена, синя светлина и изпълнени с тягостното чувство, което спонтанно докара в душите им, също вече не се намираха в онази малка подземна зала в Египет...

Повлечени към сърцевината на саркофага, който току-що бяха отворили и който ги бе погълнал по подобие на онзи от Уест Порт, те двамата изведнъж затвориха рязко очите си, а щом ги отвориха се озоваха на друго място. Друго, много по-мразовито място, което ги накара да се разтреперят не само от неприятното вълнение, а и от студът, който обгърна телата им... Студ като от... Антарктида...

Дори не беше нужно Селесте и Трой да поглеждат мястото, на което току-що бяха стъпили, за да разберат, че то представляваше... последния саркофаг. Но така или иначе сега друго нещо неизменно бе привлякло погледите им - други двама влюбени, които, също като Тифани и Питър предния път, сега се намираха пред тях и ги гледаха... Но този път не с озадачени погледи, а със сбърчени чела и очи, изпълнени с жал.

Добре е да вметнем, че същите бяха обвързани и с предишната подобна телепортация на двамата по-млади, но този път Трой и Селесте не се натъкнаха на *видение* с тях, а на *самите тях*.

- Бабо!? Дядо!? - Трой дори не се усети как устните му отделиха този вик докато неговите собствени очи не можеха да се откъснат от по-зрелите, макар и също младолики, мъж и жена, които сега се намираха пред него и Селесте.

Георги и Аврил Годхънт. Той - висок и хубав, с къса коса и набола брада. Тя - прелестна красавица с дълги, руси коси. И двамата - с инак чаровни сини погледи, които сега излъчваха само и единствено... тревога.

- О, не... - жената от двамата първа прошепна нещо, слагайки ръце при биещото си сърце. - О, не, не! Процесът е бил завършен! Интригата на нищо подозиращия е била реализирана! Този път тя *успя* да прати *и двама* ви тук...

- Което значи, че той... - прошепна Георги, споглеждайки се натъжено с любимата си докато другата двойка съпрузи ги бяха зяпнали, загубили ума и дума. - Той, вече изпълнил плана си, се е върнал... *там*...

Представата на него и жена му за това, за което говореха, поразително отговаряше на истинската картина, която по същото това време можеше да се забележи там, при отворения саркофаг в онази подземна зала в Египет.

Там вече не се намираха Селесте и Трой Годхънт - те понастоящем се бяха пренесли на онова мразовито кътче от планетата. А на досегашното им място току-що се бе появил един висок, галантен мъж, облечен в черна роба с качулка, прикриваща частично лицето му.

Но дори качулката и мрака на това място не бяха способни да прикрият чистото зло, което още в първия миг се отличи по тънката му усмивка и проблясък в червените му очи. Също и в думите, прошепнати неговия тих, някак механично студен глас, който би се сторил безумно познат на Трей и Селесте ако можеха да го чуят сега:

- Минало... настояще... бъдеще... Те са тук... И аз съм тук... А онези, които тъй дълго ми пречеха да надделея... те най-накрая са *там*.

КРАЙ НА ПЪРВИ СЕЗОН